

การพัฒนาการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐาน
ร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน เพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและ
การพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ฉัตรชัย พรหมมารักษ์

การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองเสนอเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

ธันวาคม 2564

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยพะเยา

การพัฒนาการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอน
ภาษาโดยเน้นภาระงาน เพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียน
กลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองเสนอเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

ธันวาคม 2564

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยพะเยา

THE DEVELOPMENT OF LEARNING MANAGEMENT BASED ON THE MULTILINGUAL
CONCEPT USING THE MOTHER TONGUE WITH TASK BASED LANGUAGE TEACHING TO
STRENGTHEN ENGLISH LISTENING AND SPEAKING SKILLS FOR LAHU TRIBE STUDENTS IN
GRADE 3

CHATCHAI PROMMARAK

An Independent Study Submitted in Partial Fulfillment
of the Requirements for the Master of Education Degree
in Curriculum and Instruction

December 2021

Copyright 2021 by University of Phayao

การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง

เรื่อง

การพัฒนาการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอน
ภาษาโดยเน้นภาระงาน เพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียน
กลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ของ ฉัตรชัย พรหมมารักษ์

ได้รับพิจารณาอนุมัติให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

ของมหาวิทยาลัยพะเยา

..... ประธานกรรมการสอบการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. จักรกฤษณ์ จันทะคุณ)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วิไลภรณ์ ฤทธิคุปต์)

..... อาจารย์บัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยพะเยา

(ดร. ลำไย สีหามาตย์)

..... คณบดีวิทยาลัยการศึกษา

(รองศาสตราจารย์ ดร. สมบัติ นพรัถ)

- เรื่อง:** การพัฒนาการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน เพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
- ผู้ศึกษาค้นคว้า:** นัตรชัย พรหมมาภิรักษ์, การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง: กศ.ม. (หลักสูตรและการสอน), มหาวิทยาลัยพะเยา, 2564
- อาจารย์ที่ปรึกษา:** ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วิไลภรณ์ ฤทธิคุปต์
- คำสำคัญ:** พหุภาษา, ภาษาแม่เป็นฐาน, การจัดการเรียนรู้โดยเน้นภาระงาน

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ และ 3) เพื่อประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนกมล-เรียม สุโกศล (บ้านผาใต้) อำเภอแม่สาย จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 16 คน ได้มาด้วยวิธีการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน แบบทดสอบการฟังภาษาอังกฤษ แบบทดสอบการพูดภาษาอังกฤษ และแบบประเมินความพึงพอใจ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่า t ผลการวิจัย พบว่า 1) แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน จำนวน 5 แผน แผนละ 3 ชั่วโมง รวม 15 ชั่วโมง ในภาพรวมมีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด 2) ความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ 3) ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก

Title: THE DEVELOPMENT OF LEARNING MANAGEMENT BASED ON THE MULTILINGUAL CONCEPT USING THE MOTHER TONGUE WITH TASK BASED LANGUAGE TEACHING TO STRENGTHEN ENGLISH LISTENING AND SPEAKING SKILLS FOR LAHU TRIBE STUDENTS IN GRADE 3

Author: Chatchai Prommarak, Independent Study: M.Ed. (Curriculum and Instruction), University of Phayao, 2021

Advisor: Assistant Professor Dr. Wilaiporn Rittikoop

Keywords: Multilingual Mother tongue based Task Based Language Teaching

ABSTRACT

The objectives of this study were to develop the lesson plan based on the multilingual concept using the mother tongue with Task Based Language Teaching for students on grade 3, to compare English listening and speaking skills of students after learning activities, and to assess satisfaction of students. The sample group consisted of 16 students in grade 3 of Kamon–Ream Sukoson (Banphatai) school, Maeai district, Chiangmai province obtained through the purposive sampling method. The research instruments were lesson plan based on the multilingual concept using the mother tongue with Task Based Language Teaching for students on grade 3, English listening test, English speaking test, and satisfaction assessment form. The data were analyzed for mean, standard deviation, and the t–test. The research results revealed that the lesson plan based on the multilingual concept using the mother tongue with Task Based Language Teaching consisting of 5 plans, 3 hours each plan, total 15 hours had the propriety of the measurement and evaluation was at the high level. The mean of English listening and speaking test of the participating students was higher that was significantly at the .01 level. And the satisfaction of this research among students in Grade 3 with activities based on the multilingual concept using the mother tongue with Task Based Language Teaching was at a high level.

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี ทั้งนี้ผู้ศึกษาขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงในความกรุณาของ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จักรกฤษณ์ จันทะคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิไลภรณ์ ฤทธิคุปต์ และ ดร.ลำไย สีหามาศย์ ที่เป็นกรรมการสอบการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองของผู้ศึกษา รวมทั้งแนะนำและให้ข้อเสนอแนะ จวบจนการอนุมัติการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองของผู้ศึกษาในครั้งนี้

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิไลภรณ์ ฤทธิคุปต์ อาจารย์ที่ปรึกษาการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองฉบับนี้ ที่กรุณาให้คำปรึกษา แนะนำข้อเสนอแนะ ตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเอาใจใส่เป็นอย่างยิ่ง จนการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองสำเร็จสมบูรณ์ได้ รวมไปถึงวิทยาลัยการศึกษา มหาวิทยาลัยพะเยา ที่ให้โอกาสทางการศึกษาในครั้งนี้

ฉัตรชัย พรมมารักษ์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญภาพ.....	ฎ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
คำถามการวิจัย.....	4
วัตถุประสงค์การวิจัย	5
สมมุติฐานการวิจัย	5
ขอบเขตการวิจัย	6
นิยามศัพท์เฉพาะ	7
ประโยชน์ที่จะได้รับจากงานวิจัย	9
กรอบแนวคิดการวิจัย	9
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	10
หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551	11
ภาษาลาหู่.....	14
การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐาน	21
วิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน.....	35
การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษ	45

ทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ.....	64
ความพึงพอใจ.....	73
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	78
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	87
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	87
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	87
การสร้างและหาประสิทธิภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	88
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	97
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	97
สถิติที่ใช้ในการวิจัย.....	98
บทที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	101
ตอนที่ 1 ผลการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐาน ร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน เพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูด ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3	102
ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ชั้น ประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็น ฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน.....	106
ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ชั้น ประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็น ฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน.....	106
ตอนที่ 4 ผลการประเมินความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษา โดยเน้นภาระงาน.....	107
บทที่ 5 บทสรุป.....	109
สรุปผลการวิจัย.....	109
อภิปรายผลการวิจัย.....	110

ข้อเสนอแนะ.....	114
บรรณานุกรม	117
ภาคผนวก	127
ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญ.....	128
ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	129
ภาคผนวก ค การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้	146
ภาคผนวก ง ผลการเปรียบเทียบผลการทดสอบการฟังและการพูดภาษาอังกฤษและผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน	164
ภาคผนวก จ ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้.....	169
ประวัติผู้วิจัย	181

สารบัญตาราง

	หน้า
ตาราง 1 แสดงสาระ มาตรฐาน ตัวชี้วัด รายวิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 3.....	12
ตาราง 2 แสดงหน่วยเสียงพยัญชนะภาษาลาหู่.....	18
ตาราง 3 แสดงหน่วยเสียงสระภาษาลาหู่.....	18
ตาราง 4 แสดงสัดส่วนการใช้ภาษาแม่กับภาษาเป้าหมายแบบเต็มรูป	27
ตาราง 5 แสดงสัดส่วนการใช้ภาษาแม่กับภาษาเป้าหมายแบบกึ่งรูปมีตัวเขียน	27
ตาราง 6 แสดงสัดส่วนการใช้ภาษาแม่กับภาษาเป้าหมายแบบกึ่งรูปไม่มีตัวเขียน	28
ตาราง 7 แสดงสัดส่วนการใช้ภาษาแม่กับภาษาเป้าหมายแบบใช้ภาษาเป้าหมายสำหรับกลุ่ม ชาติพันธุ์.....	29
ตาราง 8 แสดงการเปรียบเทียบ 3 แนวคิด รูปแบบการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน.....	36
ตาราง 9 แสดงสังเคราะห์ขั้นตอนของวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน.....	42
ตาราง 10 แสดงการสังเคราะห์องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้.....	57
ตาราง 11 แสดงโครงสร้างแผนการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 3 รหัสวิชา 13101 หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง Festival.....	89
ตาราง 12 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความเหมาะสมของแผนการจัดการ เรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน โดยผู้เชี่ยวชาญ.....	102
ตาราง 13 แสดงค่าประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษา แม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน ตามเกณฑ์ 75/75.....	104
ตาราง 14 แสดงผลการเปรียบเทียบทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐาน ร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน.....	106

ตาราง 15 แสดงผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่
 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐาน
 ร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน 106

ตาราง 16 แสดงผลวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ชั้นประถมศึกษาปีที่
 3 ที่มีต่อการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้น
 ภาระงาน..... 107

สารบัญภาพ

หน้า

ภาพ 1 แสดงกรอบแนวคิดการวิจัย.....	9
ภาพ 2 แสดงแผนภาพเวนน์แสดงเกี่ยวข้องกับของภาษากับกระบวนการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน ปรับปรุงจาก The principles of third language acquisition comprises the venn diagram.....	23
ภาพ 3 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ภาษาแม่สู่การเรียนรู้ภาษาเป้าหมาย ปรับปรุงจาก แผนภาพการเชื่อมโยงด้วยการเรียนรู้จาก “สิ่งที่รู้” ไปสู่ “สิ่งที่ไม่รู้” ในโครงการทริภาษา (ข้อมูลจาก RILCA)	25
ภาพ 4 แสดงแบบจำลองลำดับขั้นในการเรียบเรียงภาษาในพหุภาษา ปรับปรุงจาก The implementation of revised hierarchical model in multilingualism	26
ภาพ 5 แสดงอิทธิพลของการจัดการศึกษาแบบสองภาษาและพหุภาษาที่มีต่อสังคมในด้านต่าง ๆ สันเคราะห์จาก The good of bilingual education.....	33
ภาพ 6 แสดงแบบจำลองรูปแบบและขั้นตอนวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงานของ Willis ปรับปรุงจาก Willis’ framework of TBLT	43

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่มีความจำเป็นอย่างมาก เนื่องจากมนุษย์ในปัจจุบันส่วนใหญ่สื่อสารกันด้วยภาษาอังกฤษไม่ว่าจะเป็นการติดต่อสื่อสารกันโดยตรง การใช้อินเทอร์เน็ต การดูโทรทัศน์และภาพยนตร์ การเขียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์ การค้นหาข้อมูลทางด้านวิชาการ เป็นต้น จึงนับได้ว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่ติดต่อสื่อสารได้ทั่วโลก และหลายประเทศได้มีการประกาศให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการอีกภาษาหนึ่งนอกเหนือจากภาษาของตนเอง (กาญจนาพร รุจิโณม, 2561) ประกอบกับมาตรฐานการศึกษาของชาติได้กำหนดเกี่ยวกับคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของคนไทยยุค 4.0 ว่า “ธำรงความเป็นไทย และแข่งขันได้ในเวทีโลก” นั้นแสดงให้เห็นถึงบทบาทของภาษาอังกฤษที่มีความสำคัญในระบบการศึกษาไทยเพื่อก้าวสู่ระดับสากล ทั้งยังเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 ที่สำคัญ 3 ด้าน ได้แก่ ด้านความรู้สู่อาเซียน ด้านค่านิยมและทัศนคติที่ตอบสนองพลวัตทางสังคมและด้านทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, 2561) ประกอบกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กำหนดให้วิชาภาษาอังกฤษอยู่ในหมวดของวิชาภาษาต่างประเทศ เพราะเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ และการสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมรวมถึงวิสัยทัศน์ของชุมชนโลก ดังนั้น กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศจึงไม่เพียงแต่สร้างความแข็งแกร่งในการใช้ภาษาต่างประเทศเท่านั้น หากยังมุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศด้วย (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

ปัจจุบันการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมุ่งเน้นให้ผู้เรียนใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตจริง ดังนั้น ทักษะฟังและทักษะการพูดเป็นทักษะที่มีความสำคัญเนื่องจากเป็นทักษะที่บุคคลใช้ติดต่อสื่อสารกันได้สะดวกและรวดเร็ว (เกรียงศักดิ์ ฐานะกอง และนิธิตา อติภักทรนันท์, 2560) แต่ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย ทักษะการฟังและการพูดจะถูกละไว้ด้วยเหตุผลหลายประการ ครูมักจะเน้นการสอนด้านไวยากรณ์มากกว่าการสื่อสารอย่างมีความหมาย (นีนดา อิศมิง, 2560) ส่งผลให้เกิดปัญหาในการพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษของผู้เรียน เช่น ผู้เรียนไม่คุ้นเคยกับเสียงและสำเนียงของเจ้าของภาษา และที่สำคัญผู้เรียนไม่สามารถเรียบเรียงประโยคที่ฟังและจับใจความได้ (มงคล โสตาจันทร์, 2561) อีกทั้งปัญหา

ทักษะการฟังภาษาอังกฤษก็ส่งผลต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียน ดังที่ เกรียงศักดิ์ ฐานะกอง และนิธิตา อติภัทรนันท์ (2560) กล่าวว่า ปัญหาในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนในปัจจุบัน คือ พูดติดขัด ไม่สามารถพูดโต้ตอบได้อย่างเป็นธรรมชาติ สาเหตุมาจากผู้เรียนขาดความรู้ด้านไวยากรณ์และมีคำศัพท์จำนวนจำกัด และสาเหตุอีกประการหนึ่ง คือ กิจกรรมการเรียนการสอนไม่ได้สนับสนุนความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนเท่าที่ควร สอดคล้องกับ คັນสนะ มูลทาดี (2559) กล่าวว่า การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันมักเน้นโครงสร้างทางภาษามากกว่าการฝึกพูด ทำให้ผู้เรียนไม่กระตือรือร้นที่จะพูด ไม่กล้าแสดงออก และไม่สามารถนำเรื่องที่เรียนไปประยุกต์ใช้ในการพูดได้อย่างเหมาะสม สะท้อนได้จากผลการทดสอบการศึกษาขั้นพื้นฐาน (O-NET) ในปี 2563 ที่พบว่า คะแนนเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษมีคะแนนเฉลี่ยของผู้เรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 ตามลำดับ คือ 43.55, 34.38 และ 29.94 ซึ่งเป็นคะแนนเฉลี่ยที่ต่ำกว่าเกณฑ์ร้อยละ 50 สะท้อนให้เห็นถึงปัญหาการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษที่จำเป็นต้องได้รับการแก้ไขอย่างเร่งด่วน (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน), 2564, สื่อบนออนไลน์)

ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในฐานะภาษาต่างประเทศ พบว่าการเรียนรู้การฟังและการพูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง หรือสามนั้นนับว่าเป็นเรื่องที่ยาก โดยเฉพาะผู้เรียนกลุ่มชาติพันธุ์ที่ใช้ภาษาท้องถิ่นในการสื่อสารเป็นหลัก (เฉลิมชัย วงศ์รักษ์, 2560) (ศิริมา ปุรินทรภิบาล, 2553) และ (Nguyen, 2012) เช่น กลุ่มชาติพันธุ์ภาษาลาหู่ซึ่งใช้ภาษาที่ไม่มีตัวอักษรหรือระบบการเขียนเป็นของตนเองมาก่อน มีการเรียนรู้ประโยคที่แปลกไปจากภาษาไทยและภาษาอังกฤษ อีกทั้งไม่มีเสียงพยัญชนะท้ายทำให้คนลาหู่มักประสบความยุ่งยากในการเรียนรู้ภาษาอื่น (Bradley, 1975) และปัญหาด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เรียนที่เป็นกลุ่มชาติพันธุ์ยังพบว่า ผู้เรียนมีพื้นฐานความรู้และทักษะภาษาอังกฤษน้อยมาก โดยเฉพาะทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ เนื่องจากโรงเรียนตั้งอยู่ในถิ่นทุรกันดาร สภาพแวดล้อมไม่เอื้อต่อการเรียนรู้ทางภาษาและมักพบปัญหาผู้เรียนไม่สามารถสื่อสารได้รวมทั้งภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สามของผู้เรียนนอกเหนือจากภาษาที่หนึ่งคือภาษาท้องถิ่นและภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ดังนั้น ผู้เรียนกลุ่มชาติพันธุ์นั้นจะต้องเรียนรู้ภาษาพร้อมกันไม่น้อยกว่าสามภาษาเมื่อเทียบกับผู้เรียนระดับเดียวกันที่เป็นชาวไทยพื้นราบ จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ควรหาวิธีการที่จะสามารถทำให้ผู้เรียนกลุ่มชาติพันธุ์เหล่านี้ได้ฝึกฝนภาษาอังกฤษด้วยตนเองอย่างต่อเนื่อง (เคน มหาชนวงค์, 2562)

สุนทร ปิยะวสันต์ และคณะ (2552) และ องค์การทุนเพื่อเด็กแห่งสหประชาชาติ (UNICEF) (2559) ได้กล่าวถึง การจัดการเรียนรู้แบบพหุภาษา (Multilingual education) ที่จัดขึ้นในโรงเรียนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยเป็นการใช้ภาษามลายู ภาษาไทย ภาษาอาหรับ และภาษาอังกฤษในการสื่อสารเป็นการจัดการเรียนรู้ที่สามารถลดความเหลื่อมล้ำด้านภาษา วัฒนธรรมและสังคมของผู้เรียน เนื่องจากเป็นการเรียนรู้ที่คำนึงถึงภาษาแม่ของผู้เรียนที่ใช้ร่วมในการจัดการเรียนรู้ นอกจากนี้นโยบายขององค์การยูเนสโกในปี 1951 และ 2001 ที่ให้ความสำคัญในการจัดรูปแบบการเรียนการสอนโดยใช้ภาษาแม่เป็นสื่อแก่เด็กกลุ่มชาติพันธุ์ อีกทั้งยังสอดคล้องกับนโยบายภาษาแห่งชาติที่ส่งเสริมและสนับสนุนการเรียนการสอนแบบทวิภาษาหรือพหุภาษา สำหรับเยาวชนกลุ่มชาติพันธุ์ที่มีภาษาแม่ต่างจากภาษาไทยโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานในการสร้างความเข้มแข็งของการเรียนการสอนภาษาไทยและเพื่อพัฒนาสมรรถนะรวมทั้งการเรียนรู้ของเด็กอย่างมีประสิทธิภาพ (นิตยา กาญจนวรรณ, 2557) ทั้งนี้ เฉลิมชัย วงศ์รักษ์ (2560) ศิริมา ปุรินทรภิบาล (2553) และ Nguyen (2012) ยังมีความเห็นที่สอดคล้องกันว่า ถ้าหากผู้เรียนใช้ภาษาแม่ได้อย่างเป็นระบบแล้วจะนำไปสู่ความเข้าใจ โครงสร้างของภาษาอื่นได้ง่ายขึ้น เนื่องด้วยภาษาแม่สร้างความมั่นใจและลดความวิตกกังวลในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษของผู้เรียนได้ โดยเฉพาะการทำกิจกรรมและการงานที่เน้นการพัฒนาทักษะการฟังและการพูด ซึ่งสอดคล้องกับ กำพล สุกันโท (2560) ที่พัฒนาชุดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับการท่องเที่ยวแก่ควาญช้าง ซึ่งอาศัยการสื่อสารด้วยภาษากะเหรี่ยงและภาษาอาหรับของนักเรียนในชุมชนเป็นสื่อกลางในการอธิบายรายละเอียด และข้อมูลบางส่วนในระหว่างการใช้ชุดการเรียนรู้ จากนั้นพบว่า หลังการใช้ชุดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ความสามารถในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษของกลุ่มเป้าหมายมีคะแนนเพิ่มขึ้น เช่นเดียวกับ บุษยากร ชัยชวา ผาสุข บุญธรรม และเพ็ญพิศุทธิ ใจสนิท (2560) ได้ศึกษาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชนเผ่า ผลการศึกษาพบว่า หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ซึ่งผู้เรียนใช้ภาษาแม่เป็นตัวช่วยในการสื่อสารระหว่างการทำกิจกรรม และการทดสอบการพูดภาษาอังกฤษ ดังนั้น จะเห็นว่าการศึกษาแบบพหุภาษาหรือการใช้ภาษาแม่ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ สามารถพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนได้

การเรียนการสอนแบบพหุภาษาก็ยังมีปัญหาในหลายเรื่อง เช่น ความไม่ชำนาญของครูในการใช้ภาษาแม่ของผู้เรียน การแปลภาษาแม่ไปสู่ภาษาเป้าหมายหรือภาษากลาง

ที่ไม่ตรงกันระหว่างครูกับผู้เรียน สื่อการเรียนการสอนหรือวรรณกรรมที่ไม่ใช้ภาษาแม่ร่วมด้วย และภาษาที่ใช้ในห้องเรียนที่ขาดการใช้ภาษาแม่ เป็นต้น (Lartec, 2014) และ (อมรลักษณ์ คลธา, 2551) ศึกษาเกี่ยวกับการใช้ภาษาแม่ในชั้นเรียนภาษาที่สองพบว่า ภาษาแม่มีความจำเป็นในการนำมาใช้เป็นส่วนหนึ่งของการเรียนการสอนในชั้นเรียนภาษาที่สอง ข้อสำคัญอยู่ที่ว่าผู้สอนจะต้องเลือกนำวิธีที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดมาใช้กับผู้เรียนซึ่ง Hismanoglu (2011) พบว่า วิธีสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน (Task Based Language Teaching: TBLT) เป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพสูงสุดในการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ซึ่งเป็นแนวทางการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนเรียนรู้ตามบริบทของห้องเรียน ได้ใช้ภาษาแม่นำเสนอข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อภาษาเป้าหมาย เพราะเน้นความหมายของภาษามากกว่ารูปแบบของภาษา ทั้งยังเป็น การนำเสนอภาษาเป้าหมายที่สมบูรณ์ให้ผู้เรียน และกระตุ้นการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน ที่สอดคล้องกับปรัชญาการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยยังคงให้สิทธิและบทบาทของครู ในการให้คำแนะนำช่วยเหลือผู้เรียน นอกจากนี้ยังสามารถปรับใช้ร่วมกับรูปแบบการสอนภาษา แบบเดิมได้มากขึ้น ดังเช่นวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงานของ Willis (1998) ที่ประกอบด้วย ขั้นตอนให้ภาระงาน (Pre-task) ขั้นตอนงาน (Task cycle) และขั้นเน้นการใช้ภาษา (Language focus) ซึ่งเป็นวิธีสอนที่ส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาพร้อมกับการฝึกทักษะในการปฏิบัติงานผ่าน กระบวนการของการเรียนการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน ซึ่งผู้เรียนจะได้ใช้ความสามารถด้าน ภาษาของตนอย่างเต็มที่ในการสื่อสารเพื่อเปลี่ยนภาษาแม่ไปสู่ภาษาเป้าหมาย และเป็นโอกาส สำหรับผู้เรียนที่จะเรียนรู้ร่วมกันในการผลิตภาษาเป้าหมายอย่างชำนาญ (Hismanoglu, 2011)

จากเหตุผลและความสำคัญจำเป็นข้างต้น ผู้วิจัยจึงพัฒนาการจัดการเรียนรู้ตาม แนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน เพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เป็นการพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษตามสภาพ บริบทของผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น และเพื่อให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษต่อไปในอนาคต

คำถามการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธี การสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน เพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีองค์ประกอบอะไรบ้าง และมีคุณภาพ เป็นอย่างไร

2. นักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน จะมีทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เป็นอย่างไร

3. นักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน จะมีความพึงพอใจอยู่ในระดับใด

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน รายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน

3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน

สมมุติฐานการวิจัย

1. นักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน มีทักษะการฟังภาษาอังกฤษที่สูงขึ้นกว่าก่อนเรียน

2. นักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่สูงขึ้นกว่าก่อนเรียน

3. ความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน อยู่ในระดับมาก

ขอบเขตการวิจัย

1. ขอบเขตด้านประชากร

1.1 ประชากร นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2564 ในศูนย์พัฒนาคุณภาพการศึกษาท่าตอน ศูนย์ที่ 1 จำนวน 6 โรงเรียน รวม 186 คน ได้แก่ โรงเรียนโชติคุณะเกษมบ้านเมืองงาม จำนวน 47 คน โรงเรียนกมล-เรียม สุโกศล (บ้านผาใต้) จำนวน 16 คน โรงเรียนเจ้าพ่อหลวงอุปถัมภ์ 9 จำนวน 46 คน โรงเรียนบ้านห้วยศาลา จำนวน 26 คน โรงเรียนบ้านสุขฤทัย จำนวน 40 คน และโรงเรียน ต.ช.ต.ศึกษานารีอนุสรณ์ 3 จำนวน 11 คน (ข้อมูล ณ วันที่ 10 มิถุนายน 2564)

1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนกมล-เรียม สุโกศล (บ้านผาใต้) อำเภอแม่สาย จังหวัดเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2564 จำนวน 16 คน ใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling) ซึ่งผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่เพียงชนเผ่าเดียว

2. ขอบเขตด้านเนื้อหา

จากหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2551 รายวิชาภาษาอังกฤษ รหัสวิชา อ 13101 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ตามมาตรฐานและตัวชี้วัด ดังนี้

มาตรฐาน ต 1.1 ป.3/3

มาตรฐาน ต 1.2 ป.3/1, ป.3/4

มาตรฐาน ต 1.3 ป.3/1

มาตรฐาน ต 2.1 ป.3/2, ป.3/3

มาตรฐาน ต 4.1 ป.3/1

ผู้วิจัยได้ออกแบบหน่วยการเรียนรู้ เรื่อง Festivals จำนวน 15 ชั่วโมง ดังนี้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง Christmas' day จำนวน 3 ชั่วโมง

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง New year's day จำนวน 3 ชั่วโมง

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง Hk'law^ Ja^ ve custom จำนวน 3 ชั่วโมง

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง Ja^ shi^ aw, ja^ ve custom จำนวน 3 ชั่วโมง

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง Pawi te ve custom จำนวน 3 ชั่วโมง

รวม จำนวน 15 ชั่วโมง

3. ขอบเขตด้านตัวแปร

ตัวแปรที่ศึกษาสำหรับวิจัยในครั้งนี้ประกอบไปด้วย

3.1 ตัวแปรอิสระ (Independent variables) ได้แก่ การเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษา โดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน

3.2 ตัวแปรตาม (Dependent variables) ได้แก่

- 1) ทักษะการฟังภาษาอังกฤษ
- 2) ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
- 3) ความพึงพอใจ

4. ระยะเวลา

การทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยนำไปใช้สอนในรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน รหัสวิชา อ 13101 ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 โดยกำหนดระยะเวลาทดลอง 3 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง รวม 15 ชั่วโมง

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐาน หมายถึง การใช้ภาษามากกว่าหนึ่งภาษาเป็นสื่อในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนวิชาภาษาอังกฤษในห้องเรียน โดยใช้ภาษาแม่เป็นฐาน (ภาษาลาหู่) ในการเรียนรู้ผ่านการฟังและการพูดควบคู่กับภาษาราชการ (ภาษาไทย) ซึ่งเป็นภาษากลางที่ช่วยสื่อความหมายของภาษาระหว่างผู้สอนและผู้เรียนนำไปสู่การเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาเป้าหมาย (ภาษาอังกฤษ) ของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน รหัสวิชา อ 13101 โดยมีสัดส่วนของการใช้ภาษา คือ ภาษาลาหู่ร้อยละ 20 ภาษาไทยร้อยละ 30 และภาษาอังกฤษร้อยละ 50 โดยใช้เกณฑ์การแบ่งสัดส่วนการใช้ภาษาตามแนวทางการสอนภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานสำหรับผู้เรียนกลุ่มชาติพันธุ์ของ มุลินธิภาษาศาสตร์ประยุกต์ (2562, ออนไลน์)

2. การเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน หมายถึง กระบวนการในการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 รหัสวิชา อ 13101 หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง Festivals จำนวน 15 ชั่วโมง ซึ่งมี 10 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) หัวข้อแผนการจัดการเรียนรู้ 2) มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด 3) เนื้อหา/สาระการเรียนรู้ 4) จุดประสงค์การเรียนรู้ 5) สมรรถนะสำคัญสำหรับผู้เรียน 6) คุณลักษณะอันพึงประสงค์ 7) ชิ้นงาน/ภาระงาน 8) กิจกรรมการเรียนรู้ โดยปรับใช้ขั้นตอนของกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นภาระงานของ Willis (1998) 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นตอนการปฏิบัติภาระงาน (Pre-task) ใช้ภาษาลาหู่ ร้อยละ 20

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินงาน (Task cycle) ใช้ภาษาไทย ร้อยละ 30

ขั้นที่ 3 ขั้นเน้นการใช้ภาษา (Language focus) ใช้ภาษาอังกฤษร้อยละ 50

9) สื่อ อุปกรณ์ และแหล่งการเรียนรู้ และ 10) การวัดและประเมินผล

3. ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง คุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานที่จะนำไปจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเพื่อพัฒนาคุณภาพผู้เรียนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ E_1/E_2 เท่ากับ 75/75

75 ตัวแรก หมายถึง คะแนนรวมของการทำแบบฝึกหัดและการปฏิบัติกิจกรรมการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ระหว่างเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐาน ทั้งที่เป็นกิจกรรมในห้องเรียนและนอกห้องเรียน

75 ตัวหลัง หมายถึง คะแนนรวมของการทำแบบทดสอบการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ หลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐาน

4. ทักษะการฟังภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในการฟังเสียงของคำ กลุ่มคำ หรือประโยค และแปลความหมายได้อย่างถูกต้อง ครบถ้วน สามารถเข้าใจและตอบสนองอย่างมีประสิทธิภาพ วัดและประเมินผลจากการปฏิบัติกิจกรรมและการวัดทักษะการฟังคำศัพท์และประโยคภาษาอังกฤษโดยใช้แบบทดสอบการฟังภาษาอังกฤษ เรื่อง Festival ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีลักษณะเป็นแบบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 10 ข้อ คะแนนเต็ม 10 คะแนน แบ่งเป็นการทดสอบการฟังคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับ เรื่อง Festival จำนวน 5 ข้อ และการทดสอบการฟังประโยคภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับ เรื่อง Festival จำนวน 5 ข้อ ซึ่งนักเรียนต้องได้ 7 คะแนนขึ้นไปจึงจะถือว่า ผ่าน

5. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถของนักเรียนในการบอกความหมาย สนทนาโต้ตอบ ตามสถานการณ์ที่ครูกำหนด ด้วยคำศัพท์และประโยคภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องเหมาะสมตามสถานการณ์นั้น ๆ โดยใช้แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เรื่อง Festival ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยเป็นการทดสอบการพูดภาษาอังกฤษแบบพูดสด จำนวน 2 ข้อ คะแนนเต็ม 15 คะแนน แบ่งเป็นการทดสอบการพูดคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับ เรื่อง Festival จำนวน 1 ข้อ (5-10 คำ) และการทดสอบการพูดประโยคภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับ เรื่อง Festival จำนวน 1 ข้อ (2 สถานการณ์) ซึ่งนักเรียนต้องได้ 10 คะแนนขึ้นไปถือว่า ผ่าน

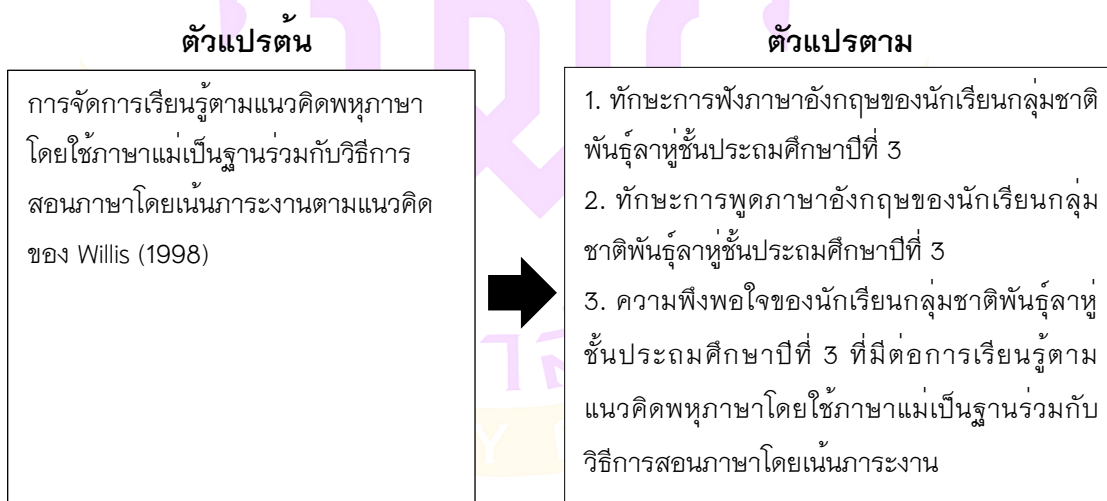
6. ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกด้านบวกของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนกมล-เรียม สุโกศล (บ้านผาใต้) ปีการศึกษา 2564 ที่มีต่อ

การเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน โดยใช้แบบประเมินความพึงพอใจที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 10 ข้อ ประกอบด้วย ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านสื่อและปัจจัยสนับสนุนการเรียนการสอน และด้านการนำไปใช้ แบ่งเป็น 3 ระดับ ได้แก่ มาก ปานกลาง น้อย

ประโยชน์ที่จะได้จากงานวิจัย

1. ได้แผนการจัดการเรียนรู้ในรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เรื่อง Festivals ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน
2. นักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ได้รับการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ รายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน
3. เป็นแนวทางในการพัฒนาแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้สำหรับครูในกลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) เพื่อการเสริมสร้างทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ในชั้นเรียนอื่น ๆ

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพ 1 แสดงกรอบแนวคิดการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551
 - 1.1 หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ)
 - 1.2 สาระ มาตรฐาน ตัวชี้วัด รายวิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
2. ภาษาลาหู่
 - 2.1 ความเป็นมาของกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่
 - 2.2 การใช้ภาษาลาหู่
 - 2.3 หน่วยเสียงพยัญชนะ สระ และโครงสร้างทางภาษาของภาษาลาหู่
3. การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐาน
 - 3.1 ความหมายและความสำคัญของการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐาน
 - 3.2 หลักการ แนวคิด และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐาน
 - 3.3 ผลที่เกิดกับผู้เรียนในการจัดการเรียนรู้โดยใช้ภาษาแม่เป็นฐาน
 - 3.4 ปัญหาการจัดการเรียนรู้ด้านภาษาสำหรับผู้เรียนกลุ่มชาติพันธุ์
4. วิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน
 - 4.1 ความหมายของการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน
 - 4.2 ลักษณะของการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน
 - 4.3 ขั้นตอนการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน
 - 4.4 การนำวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงานไปประยุกต์ใช้
5. การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษ
 - 5.1 ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้
 - 5.2 ความสำคัญและประโยชน์ของแผนการจัดการเรียนรู้
 - 5.3 ลักษณะของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดี
 - 5.4 องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้
 - 5.5 การหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้

6. ทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ
 - 6.1 ทักษะการฟังภาษาอังกฤษ
 - 6.2 การพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษ
 - 6.3 การประเมินทักษะการฟังภาษาอังกฤษ
 - 6.4 ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
 - 6.5 การพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษ
 - 6.6 การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
7. ความพึงพอใจ
 - 7.1 ความหมายของความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนการสอน
 - 7.2 องค์ประกอบของความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนการสอน
 - 7.3 การสร้างแบบประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนการสอน
8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 8.1 วิจัยในประเทศ
 - 8.2 วิจัยต่างประเทศ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

1. หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ)

กระทรวงศึกษาธิการ (2551) กล่าวว่า ในสังคมโลกปัจจุบันการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่าง ๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต

ภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ซึ่งกำหนดให้เรียนตลอดหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน คือ ภาษาอังกฤษ ส่วนภาษาต่างประเทศอื่น เช่น ภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน จีน ญี่ปุ่น อาหรับ บาลี และภาษากลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน หรือภาษาอื่น ๆ ให้อยู่ในดุลยพินิจของสถานศึกษาที่จะจัดทำรายวิชาและจัดการเรียนรู้ตามความเหมาะสม

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพและศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ ประกอบด้วยสาระสำคัญ ดังนี้

ภาษาเพื่อการสื่อสาร การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง พูด อ่าน เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ดีความ นำเสนอข้อมูล ความคิด รวบรวมและความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

ภาษาและวัฒนธรรม การใช้ภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ความสัมพันธ์ ความเหมือน และความแตกต่างระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับวัฒนธรรมไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น การใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก การใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

2. สาระ มาตรฐาน ตัวชี้วัด รายวิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

กระทรวงศึกษาธิการ (2551) ได้กำหนดสาระและมาตรฐานการเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษ ไว้ดังนี้

ตาราง 1 แสดงสาระ มาตรฐาน ตัวชี้วัด รายวิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร	
มาตรฐาน	ตัวชี้วัด
มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล	ต 1.1 ป.3/1 ปฏิบัติตามคำสั่งและคำขอร้องง่าย ๆ ที่ฟังหรืออ่าน ต 1.1 ป.3/2 อ่านออกเสียงคำ สะกดคำ อ่านกลุ่มคำ ประโยคและบทพูดเข้าจังหวะ (chant) ง่าย ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน ต 1.1 ป.3/3 เลือกรูปภาพหรือสัญลักษณ์ หรือเครื่องหมายตรงตามความหมายของประโยค และข้อความสั้น ๆ ที่ฟัง ต 1.1 ป.3/4 ตอบคำถามจากการฟังหรืออ่านประโยค บท

ตาราง 1 (ต่อ)

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร	
มาตรฐาน	ตัวชี้วัด
มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษา ในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ	<p>ต 1.2 ป.3/1 พูดโต้ตอบด้วยคำสั้น ๆ ง่าย ๆ ในการสื่อสารระหว่างบุคคลตามแบบที่ฟัง</p> <p>ต 1.2 ป.3/2 ใช้คำสั่งและคำขอร้องง่าย ๆ ตามแบบที่ฟัง</p> <p>ต 1.2 ป.3/3 บอกความต้องการง่าย ๆ ของตนเองตามแบบที่ฟัง</p> <p>ต 1.2 ป.3/4 พูดขอและให้ข้อมูลง่าย ๆ เกี่ยวกับตนเองและเพื่อนตามแบบที่ฟัง</p> <p>ต 1.2 ป.3/5 บอกความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ใกล้ตัวหรือกิจกรรมต่าง ๆ ตามแบบที่ฟัง</p>
มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน	<p>ต 1.3 ป.3/1 พูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว</p> <p>ต 1.3 ป.3/2 จัดหมวดหมู่คำตามประเภทของบุคคล สัตว์ และสิ่งของตามที่ฟังหรืออ่าน</p>
สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม	
มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ	<p>ต 2.1 ป.3/1 พูดและทำท่าประกอบตามมารยาทสังคม/วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา</p> <p>ต 2.1 ป.3/2 บอกชื่อและคำศัพท์ง่าย ๆ เกี่ยวกับเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลองและชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา</p> <p>ต 2.1 ป.3/3 เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับวัย</p>
มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษา และวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม	<p>ต 2.2 ป.3/1 บอกความแตกต่างของเสียง ตัวอักษร คำ กลุ่มคำและประโยคง่าย ๆ ของภาษาอังกฤษ และภาษาไทย</p>
สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น	
มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้ กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน	<p>ต 3.1 ป.3/1 บอกคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น</p>
สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก	
มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม	<p>ต 4.1 ป.3/1 ฟัง/พูดในสถานการณ์ง่าย ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน</p>
มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพและการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก	<p>ต 4.2 ป.3/1 ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อรวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องใกล้ตัว</p>

ผู้เรียนเมื่อจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศแล้ว จะต้องมีความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะ ดังนี้

1. สามารถปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้องที่ฟัง อ่านออกเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ ประโยคง่าย ๆ บทสนทนาหรือนิทานได้ถูกต้องตามหลักการอ่าน บอกความหมายของคำ และกลุ่มคำ ตอบคำถามจากการฟังได้

2. พูดได้ต่อบด้วยคำสั้น ๆ ง่าย ๆ ในการสื่อสารระหว่างบุคคล ใช้คำสั่งและคำขอร้อง ง่าย ๆ บอกความต้องการ พูดขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเพื่อน บอกความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ใกล้ตัวได้ สามารถพูดและทำท่าประกอบตามมารยาทสังคม และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา บอกคำศัพท์เกี่ยวกับเทศกาล วันสำคัญ งานฉลอง และชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา รวมทั้งเข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับวัย

3. บอกความแตกต่างของเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ และประโยคง่าย ๆ ของ ภาษาต่างประเทศและภาษาไทย บอกคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และใช้ ภาษาอังกฤษ เพื่อรวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องใกล้ตัว

4. ฟังและพูดในสถานการณ์ง่าย ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน มีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ สื่อสารในการสนทนาตอบโต้ตามหัวเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่าง นันทนาการ หรือเหตุการณ์ในชีวิตประจำวัน

สรุปได้ว่า เมื่อจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศแล้ว ผู้เรียนจะต้องสามารถฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาอังกฤษได้ตามเนื้อหาสาระที่กำหนดไว้ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษา ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 โดยใช้ตัวอักษร คำศัพท์ วลี โครงสร้างประโยค และบทสนทนา ภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันตามบริบทและสภาพแวดล้อมใกล้ตัวของผู้เรียนได้

ภาษาลาหู่

1. ความเป็นมาของกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่

กลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่สืบเชื้อมาจากชนชาติเขียง ซึ่งเป็นชนเผ่าโบราณที่ดำรงชีวิตอยู่ในบริเวณกานฮู่ และที่ราบสูงทิเบตมาตั้งแต่บรรพกาลหลักฐานทางประวัติศาสตร์ระบุว่าในอดีตเคยมีชาวเขียงกลุ่มหนึ่งอพยพมาทางใต้เข้าไปตั้งถิ่นฐานในบริเวณมณฑลยูนนาน ในปัจจุบันดำรงชีวิตอยู่ในบริเวณที่พูดภาษาแขนงภาษาอี จึงถูกเรียกว่า ชาวอีคูนหมิง และอพยพเข้าไทยเมื่อประมาณปลายศตวรรษที่ 1870 หรือ 1880 (ลลิตา จรัสกร, 2558)

ลาหู่เป็นกลุ่มชาติพันธุ์กลุ่มหนึ่ง ซึ่งจัดอยู่ในสายตระกูลทิเบต-พม่า (Tibeto-Burman) แขนงโลโลกลาง (Central Loloish Branch) จัดอยู่ในกลุ่มย่อยเดียวกับภาษาพูดของลีซอและอาซาหรืออีก้อ ชนกลุ่มนี้เรียกตัวเองว่า “ลาหู่” ส่วนคนไทยเรียกชนกลุ่มนี้ว่า “มูเซอ” ซึ่งแปลว่า นายพราน (วิฑูรย์ เหลียงรุ่งเรือง, 2561) จากหลักฐานทางประวัติศาสตร์ระบุว่า ชาวอี้เป็นบรรพบุรุษของชาวลาหู่รุ่นแรกๆ ที่ดำรงชีวิตอยู่ในบริเวณยูนนาน นับตั้งแต่สมัยราชวงศ์ถัง เป็นต้นมา จากการสำรวจประชากรของจีนในปีคริสต์ศักราช 2000 พบว่า มีลาหู่อาศัยอยู่ในประเทศจีนทั้งสิ้น 453,705 คน โดยมณฑลยูนนานมีลาหู่อาศัยอยู่มากที่สุด ปลายทศวรรษที่ 1870 หรือ 1880 กลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ได้อพยพเข้าสู่ประเทศไทย ได้กระจายตัวอยู่ในเขตภาคเหนือ รวม 6 จังหวัด ลาหู่เลือกตั้งถิ่นฐานอยู่บนสันเขาที่ลาดยาวขึ้นไปทางเบื้องสูง เชื่อว่า จะมีความยั่งยืนเหมือนดั่งสันเขา โดยที่เรือนหลังแรกที่ต้องปลูกสร้างก่อนเรือนหลังอื่นคือ เรือนของผู้นำศาสนา พร้อมกับลานเต็นท์ ถือเป็นองค์ประกอบหลักของการตั้งหมู่บ้านของกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ (วิฑูรย์ เหลียงรุ่งเรือง, 2561)

สรุปได้ว่า ชนเผ่าลาหู่เป็นกลุ่มชาติพันธุ์ที่มีการสันนิษฐานว่ามาจากประเทศจีน และได้อพยพเข้ามาตั้งถิ่นฐานในประเทศต่าง ๆ รวมถึงประเทศไทย มีการนำวัฒนธรรม วิถีชีวิต และภาษาจากแหล่งที่อพยพมาเข้ามาด้วย ทั้งยังมีการเลียนแบบภาษาพูดของกลุ่มชาติพันธุ์อื่น จนทำให้ภาษาลาหู่มีความหลากหลายแตกต่างกันไป

2. การใช้ภาษาลาหู่

ระบบการเขียนการสะกดคำ (Orthography) ภาษาลาหู่ไม่มีระบบการเขียนการสะกดคำของตนเอง เมื่อมิชชันนารีเดินทางเข้าไปเผยแพร่ศาสนาคริสต์ถึงในดินแดนที่คนลาหู่ตั้งถิ่นฐาน มิชชันนารีได้พัฒนาระบบการเขียนการสะกดคำสำหรับภาษาลาหู่เพื่อใช้เผยแพร่คำสอนของศาสนา ทั้งนี้ Tilbe มิชชันนารีแบบติสต์ซึ่งเข้ามาพม่าเมื่อปลายคริสต์ศตวรรษที่ 19 เป็นคนแรกที่พัฒนาระบบการเขียนการสะกดภาษาลาหู่ แต่ระบบที่เขาคิดยังไม่สมบูรณ์ การระบุเสียงวรรณยุกต์ 7 เสียงยังบกพร่อง ต่อมาชอปกพร่องนี้ได้รับการแก้ไขโดยไอ ปัน (Ai Pan) ซึ่งเป็นคนลาหู่ และต่อมาไอ ปัน ก็ได้จัดพิมพ์เรื่องของลาหู่ในปี ค.ศ.1938 (Pine and Judith, 2554, online)

Pine and Judith (2554, online) กล่าวว่า ปัจจุบันภาษาลาหู่มีระบบการเขียนการสะกดหลายแบบแต่ก็ไม่มีแบบใดแพร่หลายที่สุด ในการศึกษาที่ผู้เขียนกล่าวถึงระบบการเขียนการสะกด 3 แบบ ซึ่งพัฒนาขึ้นในคริสต์ศตวรรษที่ 20 การเขียนการสะกดแบบแรกพัฒนาโดยมิชชันนารีแบบติสต์ชาวอเมริกันเมื่อต้นคริสต์ศตวรรษอันเป็นแบบที่ใช้กันมากในประเทศไทย และเป็นการเขียนการสะกดมาตรฐานในหมู่ลาหู่ที่ผู้เขียนศึกษา แบบที่สอง

พัฒนาโดยนักบวชคาทอลิกชาวอิตาลีเมื่อต้นคริสต์ศตวรรษ การเขียนการสะกดแบบนี้ก็มีใช้ในประเทศไทยเช่นกัน และแบบที่สามพัฒนาโดยนักภาษาศาสตร์ชาวจีน ระบบการเขียนการสะกดแบบนี้ตรงกับกรออกเสียงมากที่สุดและใช้พิมพ์ได้ง่ายที่สุด เนื่องจากการเขียนการสะกดแบบจีนเสียงการใช้เครื่องหมายระบุเสียงวรรณยุกต์ ล่าหู่ในประเทศไทยรู้จักการเขียนการสะกดแบบนี้กันน้อย

อย่างไรก็ตาม ในประเทศไทยแม้ระบบการเขียนการสะกดที่พัฒนาโดยมิชชันนารีแบบดิสต์ชาวอเมริกันจะใช้กันบ่อยที่สุด แต่การเข้าถึงระบบการเขียนนี้ก็จำกัดอยู่ในหมู่ล่าหู่ที่นับถือคริสต์เท่านั้น ดังนั้นความสำคัญด้านการอ่าน การเขียนภาษาล่าหู่ อาจจะถูกใช้เพื่อตีความอวัจนภาษาที่ล่าหู่ค้นพบเท่านั้น

การเขียนการสะกดทั้งสามแบบที่ล้วนนำตัวอักษรโรมันมาใช้เป็นการกระทำของคนที่ไม่ใช่ล่าหู่ (Non-Lahu) นั่นคือ การแสดงบทบาทที่ศูนย์กลางหรือศูนย์กลางที่เรียกว่า “A civilizing project” ซึ่งก็คือ การปฏิสัมพันธ์แบบหนึ่งระหว่างประชาชนโดยที่กลุ่มหนึ่งเป็นศูนย์กลางความเจริญ (The civilizing center) กับอีกกลุ่มหนึ่งที่อยู่ชายขอบ (The peripheral people) การปฏิสัมพันธ์นี้มีความไม่เท่าเทียมกันที่มีหลักการคิดอ้างระดับความเจริญที่เหนือกว่า พร้อมกับการกระทำที่เชื่อว่ายกระดับความเจริญของคนชายขอบไปสู่ระดับศูนย์กลาง

การใช้ภาษาล่าหู่ ล่าหู่คริสเตียนมีโอกาสเข้าถึงการอ่านเขียนภาษาแม่ของพวกเขา ซึ่งโอกาสนี้ไม่มีในล่าหู่ที่ไม่เป็นคริสเตียน จากการปฏิสัมพันธ์ที่คนล่าหู่กระทำต่อภาษาเขียน ผู้เขียนสรุปว่าการใช้ภาษาเขียน (Written language) แสดงภาพความสัมพันธ์อันซับซ้อนระหว่างคนล่าหู่กับลักษณะอันหลากหลายของภาษาเขียนซึ่งกำหนดรูปแบบชีวิตคนล่าหู่ในภาคเหนือของไทย พื้นที่ที่ชาวบ้านล่าหู่ใช้การอ่านและการเขียนมีทั้งส่วนที่เป็นทางโลกและและทางศาสนา เช่น

1. การประชุมของคณะกรรมการที่ทำงานทางศาสนาซึ่งมีการจดบันทึกและการอ่านเอกสารการประชุม

2. การเขียนจดหมายซึ่งมีความสำคัญมากในกิจกรรมของหมู่บ้านแบบดิสต์ การเขียนจดหมายมีทั้งแบบกลุ่มถึงกลุ่ม เช่น จดหมายเชิญร่วมงานฉลองข้าวใหม่ของหมู่บ้าน ส่วนจดหมายระหว่างบุคคลจะเป็นจดหมายจากคนที่อยู่ไกล เช่น จดหมายจากต่างประเทศ ผู้เขียนเห็นว่าการเขียนจดหมายเผยให้เห็นความซับซ้อนของความสามารถอ่านเขียน ทั้งในการอ่าน การเขียนและการครอบครองภาษา เช่น จดหมายจากกลุ่มถึงกลุ่มต้องการเฉพาะผู้นำโบสถ์หรือหมู่บ้านเท่านั้น ซึ่งเป็นที่ที่มีความเข้าใจการสื่อสารในภาษาล่าหู่ที่ใช้เขียน เนื่องจากคาดว่า

เขียนด้วยภาษาถิ่นที่ใช้เป็นภาษามาตรฐานคือ ลาหู่ละ ดังนั้นผู้ที่พูดภาษาถิ่นลาหู่ญี หรือลาหู่ซี ต้องรู้ภาษาลาหู่ละดี

3. การอ่านหนังสือเกี่ยวกับบทเพลงและหนังสือเพลงทางศาสนา (Choir books and Hymnals) ซึ่งแม้ว่าสมาชิกจำนวนมากของโบสถ์จะไม่ใช่นักอ่าน แต่สมาชิกของกลุ่มร้องเพลงในโบสถ์ต้องสามารถอ่านหนังสือได้ ทั้งนี้การหนังสือบทเพลงทางศาสนาไม่ได้ต้องการความสามารถในการอ่านภาษาเขียนอย่างเดียว แต่ยังต้องการความสามารถในการอ่านโน้ตดนตรีด้วย ความซับซ้อนในการอ่านดนตรีและบทเพลงนี้เป็นทักษะพิเศษที่พบในหมู่บ้านลาหู่แบบตีสต์ทุกแห่ง

อย่างไรก็ตาม ผู้เขียนก็พบว่าชีวิตประจำวันของชาวบ้านลาหู่ทั่วไปมีการอ่านเขียนน้อยหรือบางคนก็ไม่มี แม้กระทั่งการเจรจาตกลงที่สำคัญจำนวนมากก็ไม่ใช้การเขียน เช่น เจรจาเรื่องการแต่งงาน ไม่มีการเขียนเอกสาร แต่จะพึ่งพาพ่อสื่อแม่สื่อ ข้อตกลงต่าง ๆ ระหว่างบุคคลหรือครอบครัว เช่น การแลกเปลี่ยนแรงงานจะใช้เฉพาะการพูดจา การประชุมหมู่บ้านก็ไม่มีบันทึกหรือวาระการประชุม

สรุปได้ว่า ภาษาลาหู่เป็นภาษาที่มีทั้งภาษาพูดและภาษาเขียนมีหลากหลายรูปแบบแตกต่างกันตามถิ่นอพยพ โอกาสของการใช้ภาษาของชนเผ่าลาหู่ มักจะใช้ภาษาพูดในกลุ่มชาวบ้านทั่วไปและภาษาเขียนจะนิยมใช้แพร่หลายเฉพาะกลุ่มคนที่มีบทบาทหน้าที่สำคัญในกลุ่มชาติพันธุ์ เช่น ผู้นำทางศาสนา ผู้นำหมู่บ้าน หรือครูสอนภาษาลาหู่ เป็นต้น และภาษาลาหู่ได้ถูกปรับเข้าสู่วัฒนธรรม ประเพณี วิถีชีวิต ของชนเผ่าลาหู่อย่างทั่วถึง ทั้งเพลง บทสวด พิธีกรรม ล้วนแล้วแต่มีการใช้ภาษาลาหู่ทั้งสิ้น

3. หน่วยเสียงพยัญชนะ สระ และโครงสร้างทางภาษาของภาษาลาหู่

ศรินทิพย์ สติระศิลป์ (2529) ได้ศึกษาอักษรภาษาลาหู่ และได้สรุปเป็นตารางหน่วยเสียงพยัญชนะ ดังนี้

ตาราง 2 แสดงหน่วยเสียงพยัญชนะภาษาลาหู่

ลักษณะการออกเสียง	ฐานกรณ์		ริม	ปลาย	ลิ้นส่วน	ลิ้นส่วน	ลิ้นส่วน	เส้น
			ฝีปาก	ลิ้น	หน้า	หลัง	หลัง	เสียง
				ปุ่ม	เพดาน	เพดาน	ลิ้นไก่	
				เหงือก	แข็ง	อ่อน		
เสียงกัก	- ก้อง	- กลุ่มลม	p	t		k	q	
		+ กลุ่มลม	ph	th		kh	qh	
	+ ก้อง		b	d		g	G	
เสียงกัก- เสียงแทรก	- ก้อง	- กลุ่มลม			c			
		+ กลุ่มลม			ch			
	+ ก้อง				j			
เสียงนาสิก			m	n		ŋ		
เสียงสอดแทรก		- กลุ่มลม	f		s			h
		+ กลุ่มลม	v		y			
เสียงข้างลิ้น				l				

จากตาราง 2 อธิบายหน่วยเสียงพยัญชนะภาษาลาหู่ได้ ดังนี้

1. พยัญชนะริมฝีปาก มี 6 เสียง ได้แก่ /p ph b m f v/
2. พยัญชนะปลายลิ้น-ปุ่มเหงือก มี 5 เสียง ได้แก่ /t th d n l/
3. พยัญชนะลิ้นส่วนหน้า-เพดานแข็ง มี 5 เสียง ได้แก่ /c ch j s y/
4. พยัญชนะลิ้นส่วนหลัง-เพดานอ่อน มี 4 เสียง ได้แก่ /k kh g ŋ/
5. พยัญชนะลิ้นส่วนหลัง-ลิ้นไก่ มี 3 เสียง ได้แก่ /q qh G/
6. พยัญชนะเสียงเส้น มี 1 เสียง ได้แก่ /h/

ตาราง 3 แสดงหน่วยเสียงสระภาษาลาหู่

สระ	ลักษณะปาก		
	สระหน้า	สระกลาง	สระหลัง
ปิด	i	ɨ	u
กึ่งปิด	e	ɔ	o
เปิด	ɛ	a	ɔ

จากตาราง 3 อธิบายหน่วยเสียงสระภาษาลาหู่ได้ ดังนี้

1. สระหน้า ได้แก่

/i/ สระปิด-หน้า-ปากไม่ห่อออกเสียงเป็น [i]

/e/ สระกึ่งปิด-หน้า-ปากไม่ห่อ ออกเสียงเป็น [e]

/ɛ/ สระเปิด-หน้า-ปากไม่ห่อ ออกเสียงเป็น [ɛ]

2. สระกลาง ได้แก่

/ɨ/ สระปิด-กลาง-ปากไม่ห่อ ออกเสียงเป็น [ɨ]

/ə/ สระกึ่งปิด-กลาง-ปากไม่ห่อ ออกเสียงเป็น [ə]

/ɑ/ สระเปิด-กลาง-ปากไม่ห่อ ออกเสียงเป็น [ɑ]

3. สระหลัง ได้แก่

/u/ สระปิด-หลัง-ปากห่อ ออกเสียงเป็น [u]

/o/ สระกึ่งปิด-หลัง-ปากห่อ ออกเสียงเป็น [o]

/ɔ/ สระเปิด-หลัง-ปากห่อ ออกเสียงเป็น [ɔ]

วรรณยุกต์ ในภาษาลาหู่ มี 7 หน่วยเสียง ได้แก่

/T¹/ หมายถึง วรรณยุกต์ค่อนข้างสูง-ตก

/T²/ หมายถึง วรรณยุกต์ค่อนข้างต่ำ-ตก

/T³/ หมายถึง วรรณยุกต์สูงระดับ

/T⁴/ หมายถึง วรรณยุกต์ต่ำระดับ

/T⁵/ หมายถึง วรรณยุกต์กลางระดับ

/T⁶/ หมายถึง วรรณยุกต์สูงขึ้น และเส้นเสียงปิดตอนท้าย

/T⁷/ หมายถึง วรรณยุกต์ค่อนข้างต่ำ-ตก และเส้นเสียงปิดตอนท้าย

ตัวอย่างการใช้พยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ ในการประกอบเป็นคำหรือวลี เช่น

ca¹ จ่า กิน

mo² หม่อ เห็น

ni³ นี เลขสาม

ca⁴ จ่า ป้อนข้าว หรือ บอกให้กิน

ha⁵ pa⁵ ฮะ ปะ พระจันทร์

ŋa⁶ หง่า เลขห้า

kh a⁷ เกวาะ เลขหก

เนื่องจากมิชชันนารีได้พัฒนาระบบการเขียนการสะกดคำสำหรับภาษาลาหู่ เพื่อใช้เผยแพร่คำสอนของศาสนา โดย Tilbe มิชชันนารีแบบดิสท์ซึ่งเข้ามาพม่าเมื่อปลายคริสต์ศตวรรษที่ 19 เป็นคนแรกที่พัฒนาระบบการเขียนการสะกดภาษาลาหู่ (Pine and Judith, 2554, online)

การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐาน

1. ความหมายของการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐาน

การศึกษาตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐาน มีผู้ให้คำจำกัดความไว้อย่างหลากหลาย ดังนี้

สุนทร ปิยะวสันต์ และคณะ (2552) ได้ให้ความหมายว่า เป็นการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐาน เป็นการจัดการเรียนรู้โดยใช้ภาษามากกว่าหนึ่งภาษาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้ภาษาแม่เป็นภาษาพื้นฐานในการสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจระหว่างกัน สู่การรับรู้และการเรียนรู้ภาษาเป้าหมาย หรือเป็นการใช้ภาษาแม่ของแต่ละบริบทซึ่งมากกว่าหนึ่งภาษาเป็นพื้นฐานการสื่อสารเพื่อเรียนรู้ภาษาเป้าหมายอย่างเห็นคุณค่า McLaughlin (1998) ได้ให้ความหมายว่า การศึกษาตั้งแต่สองภาษาที่ใช้ภาษาแม่เป็นฐาน หมายถึง การพัฒนาภาษาแรกเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการพัฒนาภาษาที่สองให้ดียิ่งขึ้น และสนับสนุนการเรียนรู้ภาษาที่สองให้ประสบความสำเร็จ

โรงเรียนแม่สายประสิทธิ์ศาสตร์ (2556, สื่อออนไลน์) ได้ให้ความหมายของการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานภายใต้โครงการพหุภาษาของโรงเรียนว่า เป็นการจัดการเรียนรู้เพื่อเตรียมความพร้อมสู่การเป็นสมาชิกประชาคมอาเซียน เป็นการใช้ภาษาแม่และภาษาไทย เป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่เป็นภาษาราชการของอาเซียน รวมทั้งการเรียนรู้ภาษาเพื่อนบ้าน อาศัยหลักการบริหารโครงการ คือ

1. มีการบริหารจัดการโปรแกรมพหุภาษาตามโครงการ
2. มีครูและผู้รับผิดชอบที่ชัดเจน
3. มีการวัดและประเมินผลการจัดการเรียนรู้ตามโครงการพหุภาษาอย่างต่อเนื่อง
4. จัดให้มีแหล่งเรียนรู้พหุภาษาที่น่าสนใจ
5. มีกิจกรรมเข้าค่ายทางภาษาเพื่อการสร้างสังคมพหุภาษาในการใช้เป็นโอกาสในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ทางด้านภาษาและวัฒนธรรม
6. เพื่อเป็นการสร้างอัตลักษณ์ของโรงเรียนในด้านการจัดการเรียนรู้ตามโครงการพหุภาษาที่ยั่งยืน

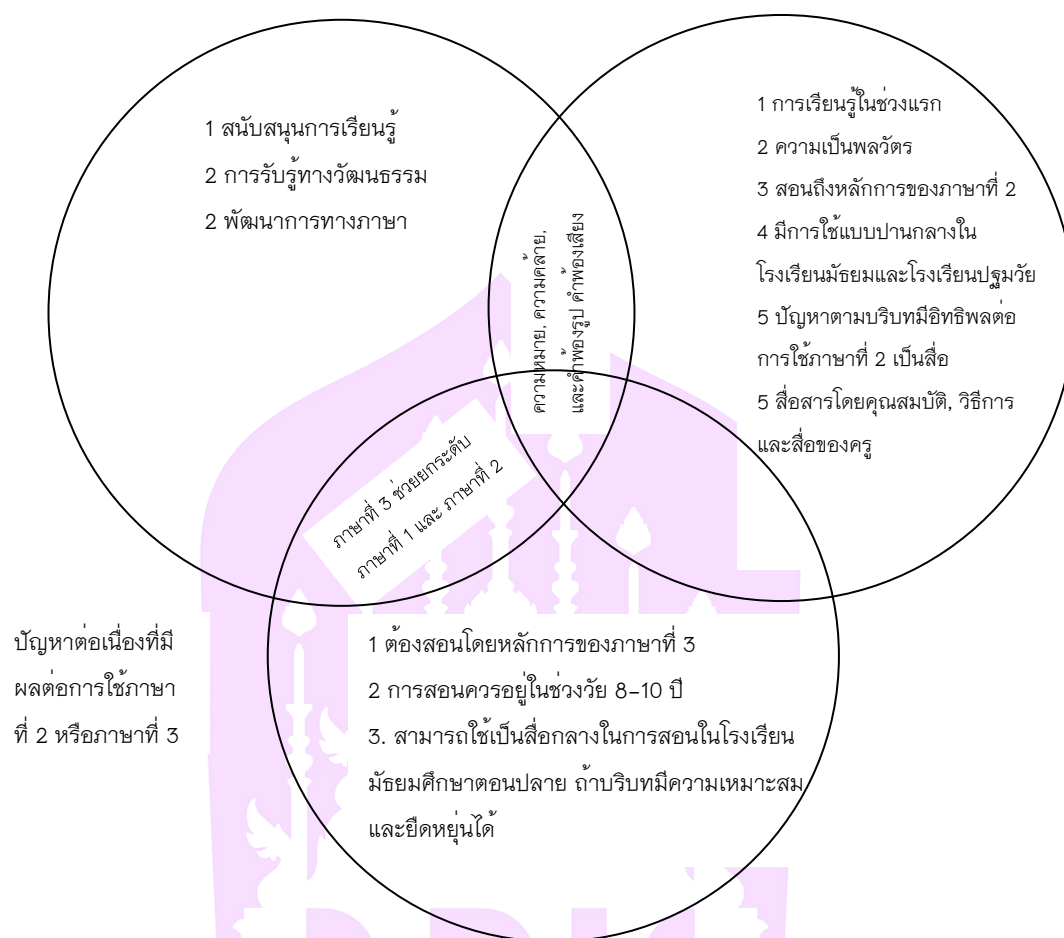
McLaughlin (1998) กล่าวว่า การศึกษาที่ใช้ภาษาแม่เป็นฐาน หมายถึง การใช้ภาษาแม่ของนักเรียนร่วมกับภาษาตั้งแต่สองภาษาขึ้นไป เป็นภาษาที่ใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอนในโรงเรียน หรือในบริบทอื่น ๆ การศึกษาที่ใช้ภาษาแม่เป็นฐานเป็นการศึกษาหลายภาษาโดยการการศึกษาที่ใช้ภาษาแรกคือ ภาษาแม่แล้วจึงเปลี่ยนไปใช้ภาษาเป้าหมาย หรือภาษาเพิ่มเติมตามสถานการณ์การเรียนรู้

สรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐาน หมายถึง การจัดการเรียนรู้ที่ใช้ภาษามากกว่า 1 ภาษาในการสื่อสาร และใช้ภาษาแม่ของผู้เรียนเป็นพื้นฐานในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยอาจมีปัจจัยสนับสนุนอื่นเพื่อให้เกิดความสำเร็จในการจัดการจัดการเรียนรู้ เช่น หลักสูตร หรือโครงการเฉพาะเรื่องพหุภาษา สื่อ แหล่งเรียนรู้ และครูผู้รับผิดชอบหลัก เป็นต้น

2. หลักการ แนวคิด และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องของการเรียนรู้ภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐาน

การจัดการเรียนรู้โดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานนั้น มีทฤษฎีจากนักวิชาการด้านภาษาหลายท่านได้กล่าวไว้ ดังนี้

Hobbs (2011) ได้กล่าวถึงอิทธิพลของภาษาแม่ในการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาไว้ว่า การเรียนรู้แบบพหุภาษาโดยใช้ภาษาที่ 1 หรือภาษาแม่ของผู้เรียนเป็นภาษาพื้นฐานนั้น โดยเฉพาะการเรียนรู้ที่เน้นทักษะการฟังและการพูด เป็นวิธีการที่รวดเร็วและสอดคล้องกับกระบวนการการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนมากที่สุด ซึ่งได้อธิบายเป็นแผนภาพวงกลมไว้ ดังนี้

ภาพ 2 แสดงแผนภาพเวนน์แสดงเกี่ยวข้องของของภาษากับกระบวนการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน ปรับปรุงจาก The principles of third language acquisition comprises the venn diagram

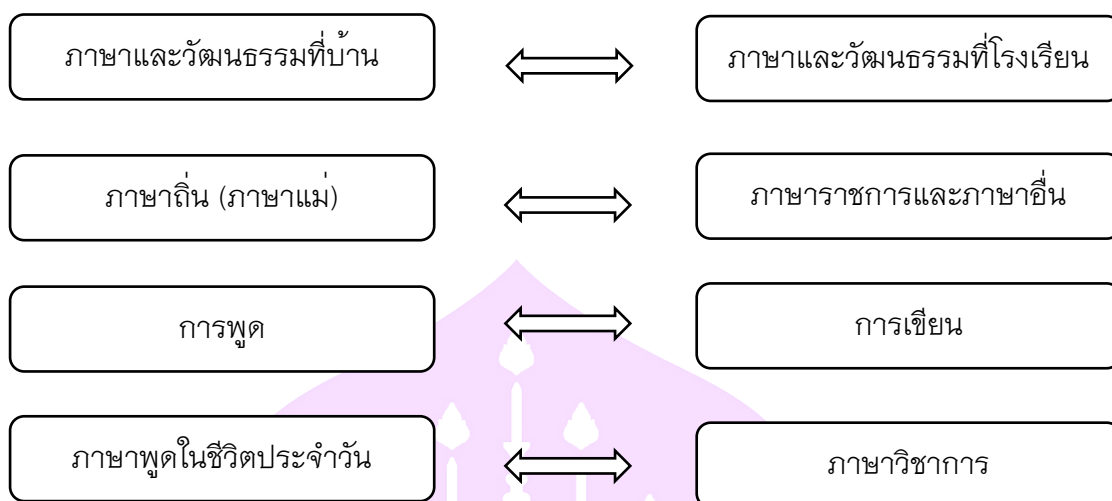
ที่มา: Hobbs, 2011, p.167

จากภาพ 1 กล่าวถึงหลักการของการได้มาซึ่งภาษาที่สาม ซึ่งแสดงถึงการพัฒนาของภาษาสามภาษา ได้แก่ ภาษาที่หนึ่ง ภาษาที่สอง และภาษาที่สาม ซึ่งภาษาที่หนึ่งหรือภาษาแม่ต้องการการสนับสนุนและการยอมรับจากทั้งผู้เรียนและผู้สอน (รวมถึงวัฒนธรรมที่แตกต่างซึ่งอาจมีอิทธิพลต่อต้านภาษา) เพื่อเป็นพื้นฐานในการพัฒนาสู่การใช้ภาษาที่สอง ซึ่งต้องการการอธิบายและสอนถึงหลักการของภาษาที่สองซึ่งเป็นภาษาราชการ เพื่อสร้างความเข้าใจที่ตรงกันก่อนจะพัฒนาไปสู่ ภาษาที่สามซึ่งเป็นภาษาเป้าหมาย และต้องสอนตามหลักการของภาษาเป้าหมายนั้น ครูควรสอนความเหมือนและความแตกต่างทางความหมายของลัทธิศาสตร์

ทั่วไประหว่างภาษาแต่ละคู่และผู้เรียนต้องตระหนักถึงประเด็นทางบริบทที่มีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาแต่ละภาษาจะทำให้ภาษาที่สามช่วยเพิ่มประสิทธิภาพของการใช้ภาษาที่หนึ่ง และภาษาที่สองด้วย

ดังนั้นการศึกษาในปัจจุบันควรสนับสนุนให้ภาษาที่หนึ่งเป็นภาษาที่ต้องเริ่มเรียนรู้โดยเร็วที่สุด ครูต้องรับรู้และยอมรับภาษาที่หนึ่งของเด็กชนกลุ่มน้อยและไม่ระงับการสลับภาษาตามธรรมชาติที่เกิดขึ้นด้วยเหตุผลด้านพัฒนาการและอัตลักษณ์ ผู้เรียนในปัจจุบันควรให้สัมผัสกับภาษาที่สอง และภาษาที่สามแต่เนิ่น ๆ เพราะเด็กกลุ่มน้อยที่สามารถเรียนรู้ภาษาที่หนึ่ง ภาษาที่สอง และภาษาที่สาม หรืออาจจะภาษาที่สี่ไปในเวลาเดียวกัน ทางด้านนักการศึกษาต้องตระหนักว่าภาษามีพลวัต แต่ละภาษาปรับปรุงและพัฒนาด้วยการสอน ภาษาที่สอง และภาษาที่สาม จำเป็นต้องได้รับการสอนตามตามลำดับ รวมถึงการใช้สื่อการเรียนรู้ที่เหมาะสม และอาจใช้ภาษาที่สองเป็นภาษาสื่อกลางในโรงเรียนโดยพิจารณาจากบริบทที่เหมาะสม ดังนั้น นักการศึกษา ครูและผู้ปกครองต้องตระหนักและสนับสนุนว่าการเรียนรู้ภาษาที่สามช่วยเสริมและเพิ่มพูนทักษะในภาษาที่สองและภาษาที่หนึ่ง โดยเฉพาะครูผู้สอนที่ต้องเชื่อมโยงและบูรณาการการเรียนรู้ภาษากับความรู้ทั่วไป หรือไวยากรณ์ที่คล้ายคลึงกันตามบริบทของผู้เรียน โดยเน้นการให้ผู้เรียนได้สัมผัสกับภาษาเป้าหมายให้มากที่สุด กล่าวอีกนัยหนึ่งการออกเสียงแบบเจ้าของภาษาจะทำได้ง่ายกว่าหากเรียนรู้ตั้งแต่อายุน้อย และอาจเป็นวิธีที่โรงเรียนสามารถอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้แบบพหุภาษาได้

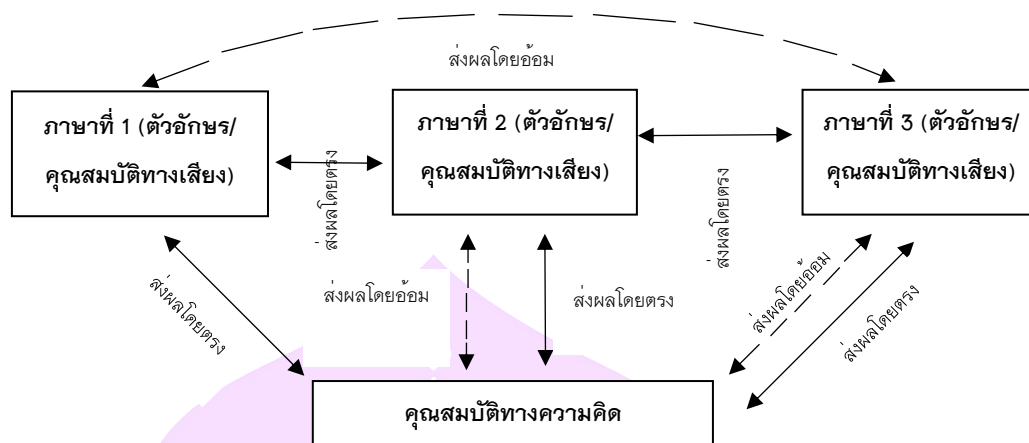
ด้านประเทศไทย สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (2561) ได้สรุปแนวคิดของการจัดการศึกษาแบบพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานที่สอดคล้องกับแนวคิดข้างต้นว่า เป็นการเริ่มต้นการเรียนรู้ภาษาอื่นโดยการใช้ภาษาแม่ กล่าวคือเด็กจะพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาแม่ก่อนแล้วจึงเรียนรู้การอ่านและเขียนภาษาแม่และนำไปสู่การใช้ภาษาไทยตามลำดับพัฒนาการของผู้เรียน ขั้นตอนเดียวกันคือพัฒนาทักษะการฟังก่อนจึงจะฝึกพูด หลังจากนั้นเด็กจะถ่ายโอนทักษะการอ่านและเขียนภาษาแม่ไปสู่การอ่านและการเขียนภาษาไทย โดยใช้แบบเรียนที่ผลิตขึ้นมาโดยเฉพาะขั้นตอนการเรียนรู้ตามลำดับฟัง-พูด-อ่าน-เขียน เป็นไปตามลำดับธรรมชาติของการรับภาษาของมนุษย์ การจัดการศึกษาแบบทวิ-พหุภาษา ช่วยให้เด็กสามารถเชื่อมโยงภาษาวัฒนธรรมและประสบการณ์ชีวิตจากที่บ้านสู่การเรียนรู้ในชั้นเรียนได้เป็นอย่างดี เพราะเด็กมีพื้นฐานจาก “สิ่งที่รู้” สำหรับการเรียน “สิ่งที่ไม่รู้” ในโรงเรียน กล่าวคือ การจัดการศึกษาแบบทวิ-พหุภาษาเป็นการใช้ภาษาแม่สู่ความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาเป้าหมาย ดังแผนภาพความสัมพันธ์ระหว่างการรู้ภาษาแม่สู่การเรียนรู้ภาษาเป้าหมาย ดังนี้

ภาพ 3 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ภาษาแม่สู่การเรียนรู้ภาษาเป้าหมาย ปรับปรุงจากแผนภาพการเชื่อมโยงด้วยการเรียนรู้จาก “สิ่งที่รู้” ไปสู่ “สิ่งที่ไม่รู้” ในโครงการทวิภาษาฯ (ข้อมูลจาก RILCA)

ที่มา: องค์การทุนเพื่อเด็กแห่งสหประชาชาติ (UNICEF), 2559, หน้า 8

Sudasna (2018) ได้อธิบายทฤษฎีการเรียนรู้แบบพหุภาษาที่สอดคล้องกับแนวคิดข้างต้น โดยแสดงความสัมพันธ์ของภาษาที่หนึ่ง (ภาษาแม่) และภาษาที่สอง (ภาษาราชการ) สู่การเรียนรู้และเรียนรู้ภาษาที่สาม (ภาษาเป้าหมาย) โดยอ้างอิงแบบจำลองลำดับขั้นในการเรียบเรียงภาษาในพหุภาษาของ Kroll and Stewart (1994) ไว้ดังนี้

ภาพ 4 แสดงแบบจำลองลำดับชั้นในการเรียบเรียงภาษาในพหุภาษา ปรับปรุงจาก The implementation of revised hierarchical model in multilingualism

ที่มา: Kroll and Stewart, 1994, p.15-16

จากภาพ 4 อธิบายได้ว่า ภาษาที่หนึ่งคือภาษาแม่หรือภาษาพื้นฐานของผู้เรียนที่ใช้ในการเรียนรู้ โดยผ่านภาษาที่สองคือ ภาษาราชการซึ่งใช้สร้างความเข้าใจที่ตรงกันระหว่างผู้เรียนที่ใช้ภาษาที่หนึ่งต่างกัน หรือใช้สร้างความเข้าใจที่ตรงกันระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน และนำไปสู่การเรียนรู้ภาษาที่สามคือภาษาเป้าหมายในกระบวนการรับรู้หรือเรียนรู้ ซึ่งทั้งภาษาที่หนึ่ง ภาษาที่สอง และภาษาที่สาม จะนำไปสู่เป้าหมายหรือการรับรู้ที่ตั้งไว้ และท้ายที่สุดระหว่างภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สามจะเกิดการเชื่อมโยงที่แสดงถึงการรับรู้และแปลภาษาได้โดยธรรมชาติ หรือกล่าวได้ว่าภาษาที่สามจะถูกแปลเป็นภาษาที่หนึ่งของผู้เรียนได้โดยไม่ต้องผ่านภาษาที่สอง

นอกจากนี้ มุลนิธิภาษาศาสตร์ประยุกต์ (2562, สื่อออนไลน์) ยังได้กล่าวว่า แนวทางการสอนภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานสำหรับผู้เรียนกลุ่มชาติพันธุ์คือ การเรียนการสอนที่นำภาษาแม่หรือภาษาท้องถิ่นมาใช้ควบคู่กับภาษาเป้าหมาย และได้ใช้ภาษาแม่เป็นนวัตกรรมพหุภาษาในพื้นที่จังหวัดเชียงใหม่ โดยมีรูปแบบและสัดส่วนการใช้ภาษาแม่ในการเรียนการสอน ผกผันกับการใช้ภาษาเป้าหมายทั้งหมด 4 รูปแบบ ดังนี้

1. แบบเต็มรูป คือ การใช้ภาษาแม่และภาษาเป้าหมายควบคู่กันกับผู้เรียนตั้งแต่ระดับอนุบาลถึงระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยสัดส่วนการใช้ภาษาแม่กับภาษาเป้าหมาย ดังนี้

ตาราง 4 แสดงสัดส่วนการใช้ภาษาแม่กับภาษาเป้าหมายแบบเต็มรูปแบบ

ระดับชั้น	สัดส่วนภาษา (ร้อยละ)	
	ภาษาแม่	ภาษาเป้าหมาย
อนุบาลปีที่ 2	100	-
อนุบาลปีที่ 3	100	-
ประถมศึกษาปีที่ 1	80	20
ประถมศึกษาปีที่ 2	60	40
ประถมศึกษาปีที่ 3	40	60

ที่มา: มูลนิธิภาษาศาสตร์ประยุกต์, 2562, สื่อดอนไลน์

โดยเป็นการเริ่มต้นการสอนภาษาในทักษะการฟังและทักษะการพูด ด้วยการใช้ภาษาแม่อย่างเต็มรูปแบบในระดับชั้นอนุบาล แล้วจึงเชื่อมโยงไปสู่ทักษะการฟังและทักษะการพูด ในภาษาเป้าหมายในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 เหมาะสำหรับโรงเรียนที่มีเพียงกลุ่มชาติพันธุ์เดียว หรือมีสัดส่วนของกลุ่มชาติพันธุ์ที่ใกล้เคียงกันที่สามารถแยกชั้นเรียนได้

2. แบบกึ่งรูปมีตัวเขียน คือ การใช้ภาษาแม่และภาษาเป้าหมายควบคู่กันกับผู้เรียน ตั้งแต่ระดับอนุบาลถึงระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยสัดส่วนการใช้ภาษาแม่กับภาษาเป้าหมาย ดังนี้

ตาราง 5 แสดงสัดส่วนการใช้ภาษาแม่กับภาษาเป้าหมายแบบกึ่งรูปมีตัวเขียน

ระดับชั้น	สัดส่วนภาษา (ร้อยละ)	
	ภาษาแม่	ภาษาเป้าหมาย
อนุบาลปีที่ 2	100	-
อนุบาลปีที่ 3	100	-
ประถมศึกษาปีที่ 1	-	100
ประถมศึกษาปีที่ 2	-	100
ประถมศึกษาปีที่ 3	-	100

ที่มา: มูลนิธิภาษาศาสตร์ประยุกต์, 2562, สื่อดอนไลน์

โดยเป็นการเริ่มต้นการสอนภาษาในทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน ด้วยการใช้ภาษาแม่อย่างเต็มรูปแบบในระดับชั้นอนุบาล แต่ในระดับ

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 จะมีการใช้ภาษาเป้าหมายอย่างเต็มรูปแบบในแนวทางการสอนภาษาที่เหมาะสม เหมาะสำหรับโรงเรียนที่มีเพียงกลุ่มชาติพันธุ์เดียวในโรงเรียน แต่ขาดแคลนกำลังครูท้องถิ่นในระดับชั้นที่สูงขึ้น

3. แบบกึ่งรูปไม่มีตัวเขียน คือ การใช้ภาษาแม่และภาษาเป้าหมายควบคู่กันกับผู้เรียนตั้งแต่ระดับอนุบาลถึงระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยสัดส่วนการใช้ภาษาแม่กับภาษาเป้าหมาย ดังนี้

ตาราง 6 แสดงสัดส่วนการใช้ภาษาแม่กับภาษาเป้าหมายแบบกึ่งรูปไม่มีตัวเขียน

ระดับชั้น	สัดส่วนภาษา (ร้อยละ)	
	ภาษาแม่	ภาษาเป้าหมาย
อนุบาลปีที่ 2	100	-
อนุบาลปีที่ 3	100	-
ประถมศึกษาปีที่ 1	-	100
ประถมศึกษาปีที่ 2	-	100
ประถมศึกษาปีที่ 3	-	100

ที่มา: มุสธนิธิภาษาศาสตร์ประยุกต์, 2562, สืบออนไลน์

โดยเป็นการเริ่มต้นการสอนภาษาในทักษะการฟัง และทักษะการพูด ไม่เน้นทักษะการอ่านและทักษะการเขียน ด้วยการใช้ภาษาแม่อย่างเต็มรูปแบบในระดับชั้นอนุบาลแต่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 จะมีการใช้ภาษาเป้าหมายอย่างเต็มรูปแบบในแนวทางการสอนภาษาที่เหมาะสม เหมาะสำหรับโรงเรียนที่มีเพียงกลุ่มชาติพันธุ์เดียวในโรงเรียน และภาษาแม่ของผู้เรียนเป็นภาษาใหม่ที่ยังไม่มีการพัฒนาหลักสูตรจากนักวิชาการ และเป็นโรงเรียนที่มีบริบทใกล้ชุมชนเมือง

4. แบบใช้ภาษาเป้าหมายสำหรับกลุ่มชาติพันธุ์ คือ การใช้ภาษาเป้าหมายแนวใหม่ มีลักษณะการเรียนรู้ทักษะทางภาษาเฉพาะสำหรับผู้เรียนกลุ่มชาติพันธุ์ ตั้งแต่ระดับอนุบาลถึงระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยสัดส่วนการใช้ภาษาแม่กับภาษาเป้าหมาย ดังนี้

ตาราง 7 แสดงสัดส่วนการใช้ภาษาแม่กับภาษาเป้าหมายแบบใช้ภาษาเป้าหมายสำหรับ
กลุ่มชาติพันธุ์

ระดับชั้น	สัดส่วนภาษา (ร้อยละ)	
	ภาษาแม่	ภาษาเป้าหมาย
อนุบาลปีที่ 2	-	100
อนุบาลปีที่ 3	-	100
ประถมศึกษาปีที่ 1	-	100
ประถมศึกษาปีที่ 2	-	100
ประถมศึกษาปีที่ 3	-	100

ที่มา: มุลนิธิภาษาศาสตร์ประยุกต์, 2562, สืบออนไลน์

โดยแนวทางการสอนภาษาในรูปแบบนี้จะใช้แนวทางการสอนตามแนวทางพหุภาษาและใช้สื่อการสอนอิงตามบริบทชุมชน โดยการใช้ภาษาเป้าหมายอย่างเต็มรูปแบบในระดับชั้นอนุบาลถึงระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เหมาะสำหรับโรงเรียนที่มีกลุ่มชาติพันธุ์มากกว่าหนึ่งกลุ่มชาติพันธุ์ในโรงเรียนและมีบริบทใกล้เคียงกับชุมชนเมือง

สรุปได้ว่า การเรียนภาษาเป้าหมาย ภาษาที่สอง หรือภาษาที่สาม ของผู้เรียนนั้น ภาษาแรกเริ่มหรือภาษาแม่ มีอิทธิพลต่อพัฒนาการการเรียนรู้ด้านภาษาอย่างสัมพันธ์กันตามหลักทฤษฎี ดังนั้นเมื่อจะพัฒนาภาษาอื่น ๆ ของผู้เรียน จำเป็นต้องพัฒนาและให้ผู้เรียนมีภาษาแรกเริ่มหรือภาษาแม่ที่เข้มแข็งเสียก่อน เพื่อเป็นภาษาพื้นฐานในการเรียนภาษาอื่น และรูปแบบของการเรียนรู้ภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานจำเป็นต้องมีการกำหนดสัดส่วนของการใช้ภาษาแม่และภาษาเป้าหมายที่เหมาะสมกับช่วงวัยและบริบทของผู้เรียนเพื่อการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ ดังนั้นในงานวิจัยฉบับนี้ผู้วิจัยจึงกำหนดสัดส่วนการใช้ภาษาที่ได้จากการศึกษาเอกสารข้างต้น จากภาษาแม่สู่ภาษากลาง และภาษาเป้าหมาย ที่เหมาะสมกับระดับช่วงชั้นของนักเรียนชาติพันธุ์ลาหู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 คือ การใช้ภาษาลาหู่ร้อยละ 20 ภาษาไทยร้อยละ 30 และภาษาอังกฤษร้อยละ 50

3. ผลที่เกิดกับผู้เรียนในการจัดการเรียนรู้โดยใช้ภาษาแม่เป็นฐาน

เมื่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้ภาษาแม่เป็นฐาน มีหลักการ ทฤษฎี ที่เป็นที่ยอมรับของนักวิชาการด้านภาษาแล้ว และได้นำไปจัดการเรียนรู้ให้กับผู้เรียนในหลายประเทศทั่วโลก ก็เกิดผลกับผู้เรียนในด้านต่าง ๆ ดังนี้

Cummins (2009) ได้กล่าวถึงบทบาทของการศึกษาแบบสองภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานในยุโรปที่มีส่วนในการจัดการปัญหาด้านการเมือง เพราะผู้ที่มิอำนาจทางการเมืองได้สังเกตเห็นว่าความหลากหลายและความเป็นเอกเทศทางด้านภาษา วัฒนธรรม ของชนกลุ่มน้อยที่ได้อพยพเข้ามาในยุโรป จะกลายมาเป็นปัญหาในการบริหารจัดการประเทศ จึงได้จัดให้มีการศึกษาแบบสองภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานเพื่อลดความเหลื่อมล้ำและความไม่เท่าเทียมในด้านสิทธิและสวัสดิการ อีกทั้งการพูดสองภาษามีผลดีต่อพัฒนาการการศึกษาด้านภาษาของเด็ก เมื่อเด็กพัฒนาความสามารถในการเชื่อมโยงภาษาแม่และภาษาเป้าหมายอย่างต่อเนื่อง พวกเขาจะเกิดความเข้าใจที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นและใช้ภาษาทั้งสองภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่งผลต่อการอ่านและการเขียนที่ดีขึ้น

ระดับพัฒนาการของภาษาแม่ของเด็ก เป็นตัวบ่งชี้ที่ชัดเจนในการพัฒนาภาษาที่สองหรือภาษาเป้าหมาย เด็กที่มาโรงเรียนด้วยรากฐานของภาษาแม่ที่เข้มแข็ง สามารถพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเขียนได้ดีขึ้นในโรงเรียน เมื่อพ่อแม่หรือผู้ปกครองมีเวลาและเล่าเรื่องราวหรือพูดคุยกับพวกเขาในลักษณะที่เป็นการพัฒนาคำศัพท์และแนวคิดภาษาแม่ของเด็กนั้นเป็นการเตรียมความพร้อมเพื่อเรียนรู้ภาษาเป้าหมายที่โรงเรียน และเป็นส่วนหนึ่งของการประสบความสำเร็จทางการศึกษาด้านภาษา ซึ่งการพัฒนาแนวคิดและทักษะการคิดทั้งสองภาษาแบบพึ่งพากัน Cummins (2009, p.2) กล่าวว่าเป็นการถ่ายโอนความรู้ข้ามภาษาอันเนื่องมาจากการที่ภาษาแม่ได้รับการส่งเสริมที่โรงเรียนร่วมกับภาษาที่สองหรือภาษาเป้าหมาย ซึ่งทั้งสองภาษาจะคอยเอื้ออำนวยและสนับสนุนซึ่งกันและกันเมื่อบรรยากาศของการเรียนรู้ทำให้เด็กเข้าถึงทั้งสองภาษาได้พร้อมกัน

การส่งเสริมการศึกษาโดยใช้ภาษาแม่ในโรงเรียน ไม่เพียงแต่ช่วยพัฒนาทักษะการพูดภาษาเป้าหมายของเด็ก จากผลการวิจัยของ Cummins (2009) พบว่า ความสามารถของเด็กในโรงเรียนที่จัดการเรียนการสอนแบบสองภาษาคือ การใช้สองภาษาในการเรียนรู้เป็นการให้ความสำคัญกับภาษาแม่ของเด็ก และความสามารถในการใช้ภาษาทั้งสองภาษามีความเกี่ยวข้องกันอย่างมีนัยสำคัญหรือพึ่งพากัน เด็กเกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพในทางตรงกันข้ามเมื่อเด็กได้รับการสนับสนุนให้ปฏิเสธภาษาแม่พัฒนาการด้านการเรียนรู้ภาษาจะหยุดนิ่งและถูกทำลาย

รวมถึงผลการศึกษากำกับ ติดตาม การจัดการศึกษาแบบสองภาษาและพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานของ UNESCO โดย Ball (2010) พบว่า ผลที่ออกมาในด้านบวกของการจัดการศึกษาแบบสองภาษาและพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐาน มีดังนี้

1. ความต้องการในการแข่งขันที่ต้องการให้เด็กมีส่วนร่วมมากขึ้น เช่น เกษตรกรรม การกระจายงานในประเทศ การดูแลเด็ก ฯลฯ เป็นต้น

2. สุขภาวะที่ดีขึ้น และความพึงพอใจด้านโภชนาการ

3. ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการใช้ภาษาในการเรียนการสอน

4. เกิดการศึกษาที่ครอบคลุม

5. เกิดการคัดสรรภาษาแม่ในระดับที่ต่างกันมาใช้ได้

6. คุณภาพของการเรียนการสอนดีขึ้น

7. ภาษาแม่อยู่ในระดับเดียวกับภาษาหลักและภาษารอง

8. ส่งผลต่อสถานะทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัวมีแนวโน้มในด้านดี

9. ส่งผลต่อสภาพแวดล้อมทางการเมือง ลดความขัดแย้งและวิกฤติ และเพิ่มเสถียรภาพ

10. ส่งผลต่อการตัดสินใจของสังคม และเกิดความสัมพันธ์แบบเสมอภาค

อีกทั้งผลการศึกษาของยูเนสโกโดย Ball (2010) ในกรณีศึกษาการจัดการเรียนการสอนแบบสองภาษาและพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานในหลายประเทศทั่วโลกตลอดระยะเวลาที่ได้ศึกษา กำกับ ติดตาม จัดการศึกษารูปแบบดังกล่าว พบว่าประสบความสำเร็จในหลาย ๆ ด้านอีกด้วย ได้แก่

1. การเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ

2. เกิดการมีส่วนร่วม และการสนับสนุนจากชุมชน

3. เกิดแรงจูงใจในการเรียนของเด็ก

4. สอดคล้องกับเป้าหมายของผู้ปกครองในการพัฒนาศักยภาพของเด็ก

5. เกิดเป็นการเรียนการสอนด้านภาษาที่เข้มข้นอย่างเป็นทางการเท่าเทียมเหมือนเป็นรายวิชา

6. จำนวนปีของการเรียนการสอนภาษาหลักมีความเหมาะสม

7. มีการจัดทำนโยบายการจัดการศึกษาแบบสองภาษาและพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานเป็นลายลักษณ์อักษรอย่างจริงจัง

8. เกิดการพัฒนาหลักสูตรสองภาษา

9. ครู และนักวิชาการศึกษาได้ฝึกฝน พัฒนาตนเองในเรื่องของการจัดการศึกษาแบบสองภาษา

10. เป็นโอกาสในการทำให้เกิดครูที่มีความเชี่ยวชาญในการใช้ภาษาในการสอน

11. เกิดทรัพยากรในการสร้างหลักสูตร

นอกจากนี้ McLaughlin (1998) ได้ทำการศึกษาแนวคิดของการจัดการศึกษาแบบพหุภาษาในประเทศฟิลิปปินส์และประเทศในทวีปแอฟริกาโดยมีภาษาอังกฤษเป็นภาษาเป้าหมายได้สนับสนุนแนวคิดก่อนหน้า โดยพบว่าการนำภาษาแม่เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในโรงเรียน ตั้งแต่ระดับหลักสูตรสถานศึกษาจนถึงหลักสูตรระดับห้องเรียนทำให้ผลการเรียนของนักเรียนดีขึ้นอย่างประจักษ์ ทั้งยังส่งผลดีต่อบริบทด้านอื่น ๆ แก่นักเรียน ดังนี้

1. เกิดความเท่าเทียมของภาษา การใช้ภาษาแม่ได้รับการให้ความสำคัญ ส่งเสริมและสนับสนุน เกิดเป็นความเชื่อว่าทุกภาษาต้องได้รับการปกป้อง เคารพและพัฒนาให้ดียิ่งขึ้น ในฐานะทรัพยากรที่ควรภาคภูมิใจและถูกใช้

2. ภาครัฐและภาคเอกชน ให้ความสำคัญและความสนใจในการจัดการศึกษาแบบพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐาน

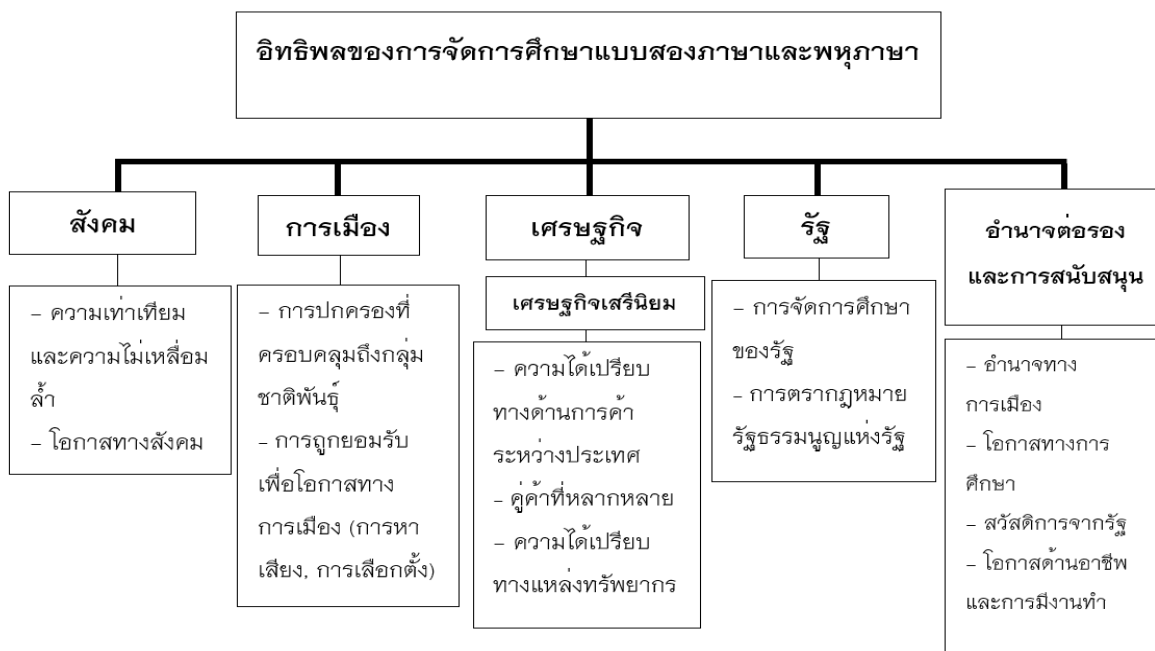
3. เกิดการพัฒนาและเผยแพร่หลักสูตรตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานสู่ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานและการศึกษานอกระบบอย่างเป็นทางการทำให้การศึกษานอกระบบมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานมากขึ้น ส่งผลต่อการมีงานทำของผู้ที่ศึกษา

4. ได้วิธีการสอนที่มีประสิทธิภาพ โดยมีหลักสูตรที่เกี่ยวข้องกับสังคมและวัฒนธรรมของนักเรียนเป็นองค์ประกอบสำคัญในการจัดการศึกษา

5. ภาษาแม่และภาษาถิ่นอื่น ๆ ถูกใช้เป็นสื่อการเรียนการสอนมากขึ้นและถูกนำมาสร้างเป็นโมเดลทางการศึกษาที่มีการเปลี่ยนแปลงแบบไม่กะทันหัน ไม่ส่งผลกระทบต่อเชิงลบต่อนักเรียน

อีกทั้ง May (2017) ที่ได้อ้างถึงบทความของ Fishman เกี่ยวกับการยืนยันว่าการศึกษาแบบสองภาษาและพหุภาษาเหมาะสำหรับการจัดการศึกษาทางด้านภาษาเหมาะสำหรับชนกลุ่มน้อย โดยการสอนเพียงแค่อำนาจเดียวนั้นไม่ทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจเพียงพอต่อการเข้าถึงและเข้าใจภาษาเป้าหมาย ส่งผลให้เกิดความล้มเหลวทางวิชาการด้านภาษานอกจากนั้นการศึกษาแบบสองภาษาและพหุภาษาช่วยให้ผู้เรียนสามารถเป็นนักวิเคราะห์ด้านภาษา เป็นผู้ใช้ภาษาในสังคมอย่างถูกต้อง แต่ปัจจุบันเรียกว่าการศึกษาแบบสองภาษาและพหุภาษายังถูก จำกัด ซึ่งหมายความว่าผู้เรียนจะได้รับการสอนที่ระดับขั้นยังความเป็นตัวตนบางส่วนของพวกเขา ไม่สามารถที่จะเกิดการพัฒนาด้านภาษาได้อย่างเต็มที่

May (2017) กล่าวว่าอิทธิพลของการจัดการศึกษาแบบสองภาษาและพหุภาษามีส่วนเปลี่ยนแปลงสภาพการณ์ของโลกในหลายๆ ด้าน ดังภาพ

ภาพ 5 แสดงอิทธิพลของการจัดการศึกษาแบบสองภาษาและพหุภาษาที่มีต่อสังคมในด้านต่าง ๆ สืบเคราะห์จาก The good of bilingual education

ที่มา: May, 2017, pp. 4-9

สรุปได้ว่า การจัดการศึกษาแบบสองภาษาและพหุภาษาเป็นการจัดการศึกษาที่มีผลดีในด้านการศึกษาด้านภาษาอย่างเห็นได้ชัด ได้แก่ การพัฒนาทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ภาษาเป้าหมาย และมีผลดีโดยอ้อมในด้านอื่นที่เกี่ยวข้อง เช่น การเมือง เศรษฐกิจ สังคม รวมทั้งพื้นฐานการใช้ชีวิตของผู้คนในสังคมที่เท่าเทียม

4. ปัญหาการจัดการเรียนรู้ด้านภาษาสำหรับผู้เรียนกลุ่มชาติพันธุ์

แม้การจัดการเรียนรู้โดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานนั้น จะเกิดผลดีอย่างมากมา กับผู้เรียนในหลาย ๆ ด้าน แต่สำหรับผู้เรียนกลุ่มชาติพันธุ์บางกลุ่มนั้นการจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับด้านภาษายังคงมีอุปสรรค ดังเช่น Bradley (1975) กล่าวว่า กลุ่มชาติพันธุ์ภาษาลาหู่ ซึ่งใช้ภาษาที่ไม่มีตัวอักษรหรือระบบการเขียนเป็นของตนเองมาก่อน และมีการดัดแปลงมาจากอักษรโรมัน และสร้างระบบการเขียนภาษาลาหู่ขึ้น ซึ่งแตกต่างจากภาษาไทยและภาษาอังกฤษ โดยสิ้นเชิง กล่าวคือ จะเป็นการเรียงรูปประโยค ประธาน-กรรม-กริยา และภาษาลาหู่ไม่มีเสียงพยัญชนะท้าย ทำให้คนลาหู่ที่เริ่มหัดพูดภาษาไทยมักประสบความยุ่งยากในการออกเสียง

ตัวสะกดในภาษาไทย จึงมักจะทำเสียงตัวสะกดของภาษาไทยหายไป ซึ่งทำให้เกิดปัญหาต่อการเรียนรู้ภาษาอื่น ๆ ด้วย ศิริมา ปุรินทรภิบาล (2553) Nguyen (2012) และเฉลิมชัย วงศ์รักษ์ (2560) ให้การสนับสนุนว่า ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในฐานะภาษาต่างประเทศของประเทศไทยพบว่า การเรียนรู้การฟังและการพูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือสามนั้นนับว่าเป็นเรื่องที่ยาก โดยเฉพาะนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ที่ใช้ภาษาท้องถิ่นในการสื่อสารเป็นหลัก

Lartec (2014) กล่าวว่า แต่การเรียนการสอนแบบพหุภาษาก็ยังมีปัญหาในหลายเรื่อง เช่น ความไม่ชำนาญในการใช้ภาษาแม่ของนักเรียนในกิจกรรมการเรียนการสอนของครู การแปลภาษาแม่ไปสู่ภาษาเป้าหมายหรือภาษากลางที่ไม่ตรงกัน การรู้ภาษาหลายภาษาของครู การใช้ภาษากลางเพื่อสื่อความจากภาษาแม่สู่ภาษาเป้าหมายที่ไม่ถูกต้อง ขาดการฝึกครูในการใช้ภาษาแม่ของนักเรียน สื่อการเรียนการสอนที่ไม่ใช้ภาษาแม่ร่วมด้วย คำสั่งในห้องเรียนที่ขาดการใช้ภาษาแม่ ขาดการใช้วรรณกรรมที่เป็นภาษาแม่ เป็นต้น

อภิรดี ไชยกาล วรวรรณ เหมชะญาติ และสร้อยสน สกลรักษ์ (2561) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้ที่ไม่สอดคล้องกับวัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ส่งผลให้เกิดปัญหาการเรียนรู้ในโรงเรียนของเด็กกลุ่มชาติพันธุ์ เพราะเด็กส่วนใหญ่จะใช้ภาษาท้องถิ่นในการสื่อสารก่อให้เกิดปัญหาต่อการศึกษาด้านการใช้ภาษากลาง ส่งผลต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาเป็นไปด้วยความยากลำบาก ดังนั้นครูจำเป็นที่จะต้องจัดการเรียนการสอนให้มีความสอดคล้องกับลักษณะของผู้เรียนที่เรียนรู้พร้อมกันสองภาษาทั้งในด้านภาษาและวัฒนธรรม อีกทั้งนโยบายการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของไทยให้มีความสามารถทางด้านภาษาทั้งภาษาแม่หรือภาษาท้องถิ่น ภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาประจำชาติ และเชื่อมโยงไปสู่ภาษาอังกฤษและภาษาต่างประเทศอื่น ๆ ในระดับนานาชาติได้ (โสภณา ศรีจำปา, 2559) จะเห็นได้ว่า นักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์นั้นจะต้องเรียนรู้ภาษาพร้อมกันไม่น้อยกว่า 3 ภาษาเมื่อเทียบกับนักเรียนระดับเดียวกันที่เป็นนักเรียนชาวไทยพื้นราบ จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ควรหาวิธีการที่จะสามารถทำให้นักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์เหล่านี้ได้ฝึกฝนภาษาอังกฤษด้วยตนเองอย่างต่อเนื่อง (เคน มหาชนวงค์, 2562)

สรุปได้ว่า ปัญหาในการจัดการเรียนรู้ด้านภาษาสำหรับนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์นั้นเกิดจากหลายสาเหตุ เช่น ระบบภาษาแม่ที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาอื่น เช่น ภาษาอังกฤษหรืออาจจะเป็นปัญหาที่เกิดจากตัวครูผู้สอนเองที่ยังขาดความสามารถในการนำเอาภาษาแม่ของนักเรียนมาใช้ในการเรียนการสอน และสาเหตุสุดท้ายที่น่าสนใจคือ ยังขาดแคลนการนำเอากระบวนการหรือวิธีการสอนที่ใช้ภาษาแม่ของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์มาร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้

วิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน

1. ความหมายของการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน

Nguyen (2012) ให้ความหมายคำว่า ภาระงาน คือ

1. กิจกรรมในชั้นเรียนหรือแบบฝึกหัดที่มีองค์ประกอบ ดังนี้
 - 1.1 วัตถุประสงค์ที่หาได้จากการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เข้าร่วมเท่านั้น
 - 1.2 กลไกในการจัดโครงสร้างและการจัดลำดับปฏิสัมพันธ์
 - 1.3 เน้นที่การแลกเปลี่ยนความหมาย

2. ความพยายามในการเรียนภาษาที่ต้องการให้ผู้เรียนเข้าใจจัดการและ/หรือสร้างภาษาเป้าหมายในขณะที่ใช้แผนการทำงานบางชุด

Nguyen (2012) กล่าวว่า ภาระงานเป็นพื้นฐานสำหรับการเรียนการสอนเป็นเป้าหมายที่มุ่งเน้นความหมายของภาษาก่อน จากนั้นจึงค่อยเน้นรูปแบบของภาษาและต้องดำเนินการโดยนักเรียน ด้วยขั้นตอนที่ชัดเจนหรือร่วมกับวิธีการที่น่าเชื่อถือเพียงพอ และรวมถึงข้อมูลที่เข้าใจได้ ซึ่งภาระงานที่ได้รับมอบหมายได้ผ่านการปฏิสัมพันธ์ โตตอบ (เป็นคู่หรือเป็นกลุ่มเล็ก ๆ) มาแล้ว ซึ่งเป็นการใช้ประโยชน์จากประสบการณ์การใช้ภาษาเป้าหมายของตนเอง และสุดท้ายผู้เรียนจะเข้าถึงความสมบูรณ์ด้านภาษาผ่านผลลัพธ์ของภาระงานที่ออกมา

นอกจากนี้ Nguyen (2012) ได้ทบทวนแนวคิดและกรอบของการสอนภาษาโดยเน้นภาระงานอีกครั้ง ซึ่งได้ให้คำจำกัดความเพิ่มเติมเกี่ยวกับภาระงานของการสอนในรูปแบบนี้ว่า งาน คือ แผนงานที่กำหนดให้ผู้เรียนประมวลผลภาษาในทางปฏิบัติเพื่อให้บรรลุผลลัพธ์ที่สามารถประเมินได้ว่ามี การถ่ายทอดเนื้อหาเชิงประพจน์ที่ถูกต้องหรือเหมาะสมหรือไม่ ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงต้องให้ความสนใจเป็นหลักกับความหมายและใช้ประโยชน์จากแหล่งข้อมูลทางภาษาแม่ของตนเองเช่นเดียวกับกิจกรรมทางภาษาอื่น ๆ งานสามารถมีส่วนร่วมในการผลิตหรือเปิดกว้างในทุกทักษะทางภาษา และรวมถึงกระบวนการทางปัญญาต่าง ๆ

ดังนั้นสรุปได้ว่า วิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน เป็นวิธีการสอนภาษาที่เน้นการฝึกทักษะภาษาด้วยภาระงานที่มอบหมาย โดยเฉพาะทักษะการฟังและทักษะการพูด ซึ่งผู้เรียนจะได้เรียนรู้ในบริบทที่ได้ใช้ภาษาแม่ในการเรียนรู้ เนื่องจากลักษณะเด่นของวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงานเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางและในกระบวนการเรียนรู้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาแม่ของผู้เรียนเพื่อส่งเสริมและมุ่งเน้นการใช้ภาษาเป้าหมายได้อย่างเต็มศักยภาพ

2. ลักษณะของการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน

Hismanoglu (2011) ได้ให้การสนับสนุนการเรียนการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน (TBLT=Task Based Language Teaching) ว่าเป็นแนวทางที่มีประสิทธิภาพสูงสุดในการเรียนรู้

ภาษาของผู้เรียน เพราะในการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศให้กับผู้เรียน ถือว่าเป็นแนวทางการสอนที่ให้ผู้เรียนมีบริบทที่เป็นธรรมชาติสำหรับการใช้ภาษาแม่ในนำเสนอข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อภาษาเป้าหมายสำหรับผู้เรียน ทั้งยังเพิ่มความสามารถในการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพและเพิ่มแรงจูงใจในการเรียน อีกทั้งยังเป็นวิธีที่ส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาพร้อมกับการฝึกทักษะในการปฏิบัติงานผ่านกระบวนการของการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน ซึ่งผู้เรียนจะสามารถเชี่ยวชาญในการใช้ประโยชน์จากความสามารถด้านภาษาของตนเองอย่างเต็มที่ในการสื่อสารเพื่อเปลี่ยนภาษาแม่ไปสู่ภาษาเป้าหมาย และเป็นโอกาสสำหรับผู้เรียนที่จะเรียนรู้ร่วมกันและใช้ความสามารถในการจัดการกับภาษาเป้าหมายอย่างมืออาชีพ

เนื่องด้วยการเรียนการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน มีลักษณะเฉพาะของรูปแบบการสอนที่เกิดจาก 3 แนวคิดใน 5 ลักษณะ ดังนี้

ตาราง 8 แสดงการเปรียบเทียบ 3 แนวคิด สู่รูปแบบการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน

ลักษณะเฉพาะ	Long (1985)	Skehan (1998)	Ellis (2003)
การใช้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ	เห็นด้วย	เห็นด้วย	เห็นด้วย
ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง	เห็นด้วย	เห็นด้วย	ไม่จำเป็น
เน้นรูปแบบภาษา	เห็นด้วย-โดยวิธีสอนที่ถูกต้อง	เห็นด้วย-เป็นส่วนใหญ่ในชั้น pre-task	เห็นด้วย-ในทุกขั้นตอนของการสอน
ภาระงาน	เห็นด้วย-เน้นและไม่เน้นภาระงานก็ได้	เห็นด้วย-ไม่เน้นภาระงาน	แบบ TBLT เห็นด้วย-เน้นและไม่เน้นภาระงานก็ได้
ปฏิเสธการสอนในรูปแบบเดิม	เห็นด้วย	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย

หมายเหตุ: ปรับปรุงจาก A comparison of three approaches to TBLT

ที่มา: Hismanoglu, 2011, p. 48

จากตาราง 8 จะเห็นได้ว่า การใช้ภาษาที่เป็นธรรมชาติ และรูปแบบของภาษาได้รับการยอมรับที่ตรงกันว่าเป็นลักษณะเฉพาะของรูปแบบการสอนการสอนภาษาโดยเน้นภาระงานที่พึงมี ดังนั้น Hismanoglu (2011) จึงเน้นว่ามีข้อตกลงทั่วไปเกี่ยวกับลักษณะเฉพาะของการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน ดังนี้

1. การเรียนรู้ภาษาที่มีรูปแบบ ควรมีการใช้ภาษาที่เป็นธรรมชาติและกิจกรรมที่ใช้
ควรเกี่ยวข้องกับความหมายของภาษามากกว่าตัวภาษา

2. การเรียนการสอนควรเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางมากกว่าการให้ครูเป็นศูนย์กลาง

3. เนื่องจากการเรียนรู้ภาษาแบบธรรมชาติโดยสิ้นเชิง ไม่ก่อให้เกิดความแม่นยำ
เหมือนการเรียนรู้โดยเน้นความถูกต้อง จึงจำเป็นอย่างยิ่งในการส่งเสริมให้มีการใช้ภาษาที่เป็น
ทางการร่วมกับภาษาตามธรรมชาติของผู้เรียน

4. มุ่งเน้นรูปแบบของภาษา โดยดึงดูดความสนใจของผู้เรียนสู่การเรียนรู้
องค์ประกอบของภาษาผ่านบทเรียนที่เน้นความหมายและการสื่อสาร

5. ภาระงานที่เน้นการสื่อสารเป็นแนวทางที่เหมาะสม

6. การเรียนรู้ภาษาที่เป็นทางการทั้งก่อนและหลังภาระงานด้านภาษาจะเป็น
ประโยชน์อย่างมาก ในการมีส่วนช่วยให้เกิดความคุ้นเคยที่มากขึ้นกับลักษณะเฉพาะของภาษา
ที่เป็นทางการในระหว่างกระบวนการสื่อสาร

7. รูปแบบการสอนภาษาดั้งเดิมนั้นไม่ก่อให้เกิดประสิทธิผลและไม่เหมาะสมอย่าง
ยิ่ง เมื่อรูปแบบการเรียนการสอนแฝงด้วยความเป็นทางการ และการฝึกปฏิบัติถูกแยกออกจาก
การสื่อสาร

สอดคล้องกับ Eslit (2017) กล่าวถึงลักษณะของวิธีการสอนการสอนภาษาโดยเน้น
ภาระงาน ดังนี้

1. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนเรียนรู้แบบธรรมชาติตามบริบทของห้องเรียน

2. เน้นความหมายของภาษามากกว่ารูปแบบของภาษา อย่างไรก็ตามก็สามารถ
เน้นรูปแบบการเรียนรู้ได้

3. นำเสนอข้อมูลภาษาเป้าหมายที่สมบูรณ์ให้ผู้เรียน

4. เกิดแรงกระตุ้นจากภายใน

5. สอดคล้องกับปรัชญาการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญแต่ยังให้สิทธิ
และบทบาทของครูในการให้คำแนะนำ

6. มีส่วนช่วยในการเพิ่มความคล่องแคล่วในการสื่อสารโดยไม่คำนึงถึงความ
ถูกต้อง

7. สามารถปรับใช้ร่วมกับรูปแบบการสอนภาษาดั้งเดิมได้มากขึ้น

ด้าน Huang (2016) กล่าวถึงความท้าทายบางประการของการสอนภาษาโดยเน้น
ภาระงาน ไว้ดังนี้

1. ข้อเสียของการสอนภาษาโดยเน้นภาระงานไม่ได้ขึ้นอยู่กับเนื้อหาของการเรียนการสอน แต่มักมีปัญหาในการดำเนินการสอน

2. การเรียนการสอนภาษาโดยเน้นภาระงานเกี่ยวข้องกับความคิดสร้างสรรค์และพลวัตในระดับสูงของครู ถ้าครูถูกจำกัดให้อยู่ในบทบาทดั้งเดิมมากขึ้น หรือไม่มีเวลาและทรัพยากรในการจัดเตรียมด้านการสอนการเรียนการสอนในรูปแบบนี้อาจไม่ประสบความสำเร็จ

3. การเรียนการสอนภาษาโดยเน้นภาระงานจำเป็นต้องใช้ทรัพยากรและสื่อการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องนอกเหนือจากตำราเรียน

4. ในตอนแรกนักเรียนอาจปฏิเสธหรือคัดค้านการเรียนการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน เนื่องจากการเรียนการสอนรูปแบบนี้อาจจะไม่ใช้สิ่งที่นักเรียนหลายคนคาดหวังและต้องการจากห้องเรียนภาษา

5. ผู้เรียนบางคนอาจใช้เพียงภาษาแม่ เมื่อพวกเขาเผชิญกับความยาก หรือหมดความอดทน

6. ผู้เรียนบางคนเสริมกลยุทธ์การสื่อสารที่เหนือขึ้นไป เช่น การเลียนแบบและการใช้ท่าทาง แต่ไม่ใช่รูปแบบภาษาที่ปกติ อาจทำให้ผู้เรียนคนอื่นเกิดความต้องการทำทาสอนองตอบมากขึ้น สิ่งนี้อาจทำให้ผู้เรียนเหล่านั้นหยุดเรียนรู้และการพัฒนาที่ยากยิ่งในเรื่องของไวยากรณ์ของภาษาเป้าหมาย

7. ผู้เรียนบางคนมีแนวโน้มที่ยึดติดและความพยายามในการค้นหาคำที่เหมาะสมโดยไม่คำนึงถึงวาทกรรมที่นำมาอ้างอิง

8. เป็นความเสี่ยงสำหรับผู้เรียนที่อยากได้ความคล่องแคล่วทางภาษา โดยยอมแลกกับความถูกต้องของภาษาที่เสียไป

อีกทั้ง Nguyen (2012) ได้กล่าวถึงการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน ซึ่งเป็นที่รู้จักกันมานานหลายปีว่าเป็นรูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่มีประโยชน์และได้รับความสนใจเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะครูผู้สอนภาษาอังกฤษ เนื่องจากการตระหนักถึงการนำภาษาอังกฤษไปใช้สอนในการสื่อสารต่อไป (Willis, 1998) ซึ่งแบบจำลองรูปแบบและขั้นตอนการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน เป็นแนวคิดที่ได้อ้างอิงและปรับรูปแบบมาจากวิธีการจัดการเรียนการสอนเดิมคือ TBL (Task Based Learning) หรือการจัดการเรียนรู้โดยเน้นภาระงานของ Paudel (2018) ซึ่งแนวคิดของการจัดการเรียนการสอนนี้ถือว่างานคือ กิจกรรมที่ต้องการให้ผู้เรียนได้รับผลลัพธ์จากการให้ข้อมูลผ่านกระบวนการคิดบางอย่าง และทำให้ครูสามารถควบคุม ดูแลกระบวนการเรียนรู้ได้ นอกจากนั้นการเรียนการสอนโดยเน้นภาระงานเป็นวิธี

ที่ดีในการจัดการเรียนรู้และฝึกภาษา การเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพเกิดขึ้นเมื่อนักเรียนมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ในภาระงานด้านภาษาแทนที่จะเรียนรู้ภาษาโดยตรง (Willis, 1998)

สรุปได้ว่า ลักษณะของการสอนภาษาโดยเน้นภาระงานเป็นแนวทางที่มีประสิทธิภาพในการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน เพราะในการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศให้กับผู้เรียนเป็นแนวทางที่ให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาแม่ในการเรียนรู้ภาษาเป้าหมายอย่างเต็มที่ โดยภาระงานทางภาษาที่ผู้เรียนได้รับจะเป็นตัวช่วยในการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียนทั้งทางตรงและทางอ้อม

3. ขั้นตอนการสอนการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน

Nguyen (2012) อ้างอิงจากแบบจำลองรูปแบบและขั้นตอนวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงานของ Willis (1998) โดยอธิบายขั้นตอนของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 Pre-task (ขั้นก่อนการให้ภาระงาน) เป็นขั้นที่ครูสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับจุดประสงค์ของภาระงานให้แก่ผู้เรียน โดยอาจเป็นการระดมความคิดกับผู้เรียนในชั้นเพื่ออธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับหัวข้อของภาระงาน ซึ่งในขั้นนี้จำเป็นต้องให้ผู้เรียนได้จำคำศัพท์หรือวลีที่เกี่ยวข้องกับภาระงานให้มาก และให้เวลาในการเตรียมงานในขั้นต่อไปอย่างเหมาะสม

ขั้นที่ 2 Task cycle (ขั้นดำเนินงาน) เป็นขั้นที่ผู้เรียนจะได้วางแผนเพื่อนำเสนอภาระงาน โดยครูอาจดำเนินกิจกรรมได้ ดังนี้

1. การให้งาน

- 1) การจับคู่
- 2) การทำงานเป็นกลุ่ม
- 3) ครูจะเป็นเสมือนผู้เข้าไปติดตาม แนะนำ และสนับสนุนให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาเป้าหมายในภาระงานที่ได้รับ แต่จะไม่เป็นการเข้าไปแทรกแซงหรือแก้ไขข้อผิดพลาดในทันที

4) ครูควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาที่ตนเองถนัดในการปฏิสัมพันธ์กันในกลุ่ม เพื่อให้เกิดความมั่นใจ ลดความกังวล สู้อความสำเร็จของภาระงานอย่างเป็นธรรมชาติ

2. การวางแผน

- 1) ผู้เรียนต้องรู้ว่าพวกเขาจะต้องทำภาระงานอย่างไร และผลลัพธ์ของภาระงานคืออะไร
- 2) ผู้เรียนร่างและซักซ้อมสิ่งที่พวกเขาต้องพูดหรือเขียนสำหรับการรายงานของพวกเขา

3) ครูให้คำแนะนำและชี้แจงภาษาหรือคำบางคำให้ผู้เรียนเพื่อให้เกิดความถูกต้อง เหมาะสมในการรายงาน และผู้เรียนสามารถถามถึงภาษาเฉพาะของภาระงานได้ ซึ่งครูต้องรอบคอบพอสมควร

3. การรายงาน

1) รายงานภาระงานอย่างเต็มรูปแบบอาจจะเฉพาะ 1-2 กลุ่มแรก กลุ่มต่อ ๆ ไปอาจเป็นการให้แสดงความคิดเห็นที่แตกต่างเพิ่มเติม และอาจให้แต่ละกลุ่มมีการจัดบันทึก

2) ครูสังเกตคำหรือภาษาที่เป็นปัญหาของผู้เรียน โดยเน้นการแนะนำแทนการบอกโดยตรง

4. หลังการรายงาน

ผู้เรียนอาจมีการจัดบันทึกการรายงานของคนที่มีความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาเป้าหมาย เพื่อทบทวนและเปรียบเทียบกับภาระงานของตนสู่การพัฒนาภาระงานและภาษาเป้าหมาย

ขั้นที่ 3 Language focus (ขั้นเน้นการใช้ภาษา) เป็นขั้นที่นักเรียนต้องนำภาษาเป้าหมายที่ได้เรียนรู้จากการนำเสนอภาระงาน มาประยุกต์ใช้ในการทำแบบฝึกหัดและแบบทดสอบ

5. ขั้นการวิเคราะห์

ครูให้ผู้เรียนวิเคราะห์ภาษาเป้าหมายที่เป็นคำ วลี ประโยค เรื่องราว หรือรูปภาพที่เกี่ยวข้องกับการนำเสนอภาระงานที่ผ่านมา ซึ่งจุดมุ่งหมายของขั้นการวิเคราะห์คือ เพื่อช่วยในการสำรวจ สังเกตภาษาของผู้เรียน และเพื่อให้เกิดความตระหนักในแง่มุมของวากยสัมพันธ์ เช่น การเรียบเรียงประโยคและคำศัพท์ เป็นส่วนช่วยให้ผู้เรียนสามารถจัดระบบจากสิ่งที่สังเกตเห็นเกี่ยวกับคุณลักษณะบางประการของภาษาเพื่อใช้ในการแสดงแนวคิดและเพื่อสังเกตสิ่งใหม่ ๆ

6. ขั้นการฝึก

ครูควบคุมดูแลตามความจำเป็นต้องการของผู้เรียน โดยยึดภาษาเป้าหมายจากผลการวิเคราะห์ในขั้นการวิเคราะห์ หรือใช้ตัวอย่างประโยคจากบทความ

7. หลังขั้นการฝึก

1) ผู้เรียนทบทวนภาระงานด้วยวาจา โดยสลับคู่หรือคณะกลุ่มใหม่
2) ทบทวนเอกสารหรือสมุดจัดบันทึก เพื่อเขียนคำ วลี หรือประโยคที่นักเรียนคิดว่าเป็นประโยชน์

3) สรุปภาระงานและผลการดำเนินงานร่วมกัน เพื่อเสนอกิจกรรมที่อยากทำในครั้งต่อไป

นอกจากนี้ Nguyen (2012) ยังได้ศึกษาและรวบรวมขั้นตอนของวิธีการสอนภาษา โดยเน้นภาระงาน โดยอ้างอิงจากนักวิชาการศึกษาหลายท่าน ดังนี้

Paudel (2018) ขั้นตอนที่ 1 Pre-task (ขั้นเตรียมงาน) ขั้นตอนที่ 2 Task (ขั้นเน้นความหมายภาษาและกระบวนการโต้ตอบ) และขั้นตอนที่ 3 Post-task (ขั้นอภิปรายเพื่อเข้าถึงรูปแบบภาษา)

Willis (1998) ขั้นตอนที่ 1 Pre-task (ขั้นก่อนให้ภาระงาน) ขั้นตอนที่ 2 Task cycle (ขั้นดำเนินงาน) และขั้นตอนที่ 3 Language focus (ขั้นเน้นการใช้ภาษา)

McLaughlin (1998) ขั้นตอนที่ 1 Introduction of the topic (ขั้นแนะนำหัวข้อภาระงาน) ขั้นตอนที่ 2 Illustration (ขั้นอธิบาย) ขั้นตอนที่ 3 Implementation (ขั้นการใช้ภาษา) และขั้นตอนที่ 4 Integration (ขั้นการบูรณาการภาษา)

Eslit (2017) ขั้นตอนที่ 1 Listening task (ขั้นทำความเข้าใจภาระงาน) ขั้นตอนที่ 2 Noticing task (ขั้นการสังเกตงาน) และขั้นตอนที่ 3 Consciousness-raising task (ขั้นการจดจ่อกับงาน) ขั้นตอนที่ 4 Checking task (ขั้นการตรวจสอบงาน) และขั้นตอนที่ 5 Production task (ขั้นผลิตงาน)

Namanya (2017) ขั้นตอนที่ 1 schema building (ขั้นสร้างแผนงาน) ขั้นตอนที่ 2 Controlled practice (ขั้นฝึกหัดตามบริบทภาษา) ขั้นตอนที่ 3 Authentic receptive skills work (ขั้นฝึกทักษะการทำงานตามสภาพจริง) ขั้นตอนที่ 4 A focus on form (ขั้นการเน้นรูปแบบภาษา) ขั้นตอนที่ 5 Freer practice (ขั้นกิจกรรมสื่อสารอย่างอิสระ) และขั้นตอนที่ 6 The task itself (ขั้นการสื่อสารเพื่อผลิตงาน)

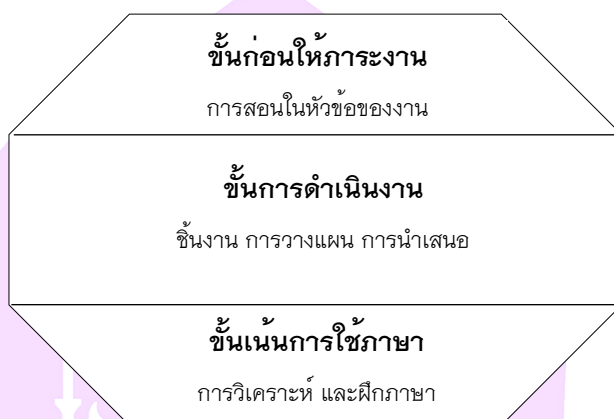
Stewick (1972) ขั้นตอนที่ 1 Analysis tasks (ขั้นวิเคราะห์เป้าหมายภาระงาน) ขั้นตอนที่ 2 Classify tasks (ขั้นจำแนกเป้าหมายงาน) ขั้นตอนที่ 3 Derive pedagogic tasks (ขั้นการสอนการทำงาน) ขั้นตอนที่ 4 Sequence task (ขั้นเรียงลำดับงาน) ขั้นตอนที่ 5 Implementation (ขั้นการใช้ภาษาในภาระงาน) ขั้นตอนที่ 6 Assessment tasks (ขั้นการประเมินภาระงาน) และขั้นตอนที่ 7 Evaluate program (ขั้นการประเมินแผนงาน)

Harmer (1986) ขั้นตอนที่ 1 Preparation for the task (ขั้นก่อนการดำเนินงาน) ขั้นตอนที่ 2 The task itself (ขั้นดำเนินงาน) และขั้นตอนที่ 3 Follow-up or language focus (ขั้นหลังการดำเนินงาน)

ตาราง 9 แสดงสังเคราะห์ขั้นตอนของวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน

Prabu (1987)	Willis (1998)	McCarthy (1998)	Ellis (2003)	Nunan (2004)	Long (1985)	Frost (2006)	ชื่อสรุปของ ผู้วิจัย
ขั้นตอนที่ 1 Pre-task (ขั้นเตรียม งาน)	ขั้นตอนที่ 1 Pre-task (ขั้นก่อนให้ ภาระงาน)	ขั้นตอนที่ 1 Introduction of the topic (ขั้นแนะนำ หัวข้อภาระ งาน)	ขั้นตอนที่ 1 Listening task (ขั้นทำ ความเข้าใจ ภาระงาน)	ขั้นตอนที่ 1 schema building (ขั้น สร้าง แผนงาน)	ขั้นตอนที่ 1 Analysis tasks (ขั้น วิเคราะห์ เป้าหมาย ภาระงาน)	ขั้นตอนที่ 1 Preparation for the task (ขั้นก่อนการ ดำเนินงาน)	ขั้นตอนที่ 1 Pre-task (ขั้นก่อนให้ ภาระงาน)
		ขั้นตอนที่ 2 Illustration (ขั้นอธิบาย)			ขั้นตอนที่ 2 Classify tasks (ขั้น จำแนก เป้าหมาย งาน)		
ขั้นตอนที่ 2 Task (ขั้น เน้น ความหมาย ภาษาและ กระบวนการ โต้ตอบ)	ขั้นตอนที่ 2 Task cycle (ขั้น ดำเนินงาน)	ขั้นตอนที่ 3 Implementa tion (ขั้นการใช้ ภาษา)	ขั้นตอนที่ 2 Noticing task (ขั้นการ สังเกตงาน)	ขั้นตอนที่ 2 Controlled practice (ขั้น ฝึกทำตาม บริบทภาษา)	ขั้นตอนที่ 3 Derive pedagogic tasks (ขั้น การสอน การทำงาน)	ขั้นตอนที่ 2 The task itself (ขั้น ดำเนินงาน)	ขั้นตอนที่ 2 Task cycle (ขั้น ดำเนินงาน)
			ขั้นตอนที่ 3 Consciousne ss-raising task (ขั้นการ จดจอกับ งาน)	ขั้นตอนที่ 3 Authentic receptive skills work (ขั้นฝึก ทักษะการ ทำงานตาม สภาพจริง)	ขั้นตอนที่ 4 Sequence task (ขั้น เรียงลำดับ งาน)		
					ขั้นตอนที่ 5 Implementa tion (ขั้นการ ใช้ภาษาใน ภาระงาน)		
ขั้นตอนที่ 3 Post-task (ขั้นอภิปราย เพื่อเข้าถึง รูปแบบ)	ขั้นตอนที่ 3 Language focus (ขั้น เน้นการใช้ ภาษา)	ขั้นตอนที่ 4 Integration (ขั้นการบูร ณาการ ภาษา)	ขั้นตอนที่ 4 Checking task (ขั้นการ ตรวจสอบ งาน)	ขั้นตอนที่ 4 A focus on form (ขั้น การเน้นรูป การ)	ขั้นตอนที่ 6 Assessment tasks (ขั้น การประเมิน ภาระงาน)	ขั้นตอนที่ 3 Follow-up or language focus (ขั้น เน้นการใช้ ภาษา)	ขั้นตอนที่ 3 Language focus (ขั้น เน้นการใช้ ภาษา)

จากการศึกษาขั้นตอนของวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงานจากเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้สังเคราะห์ขั้นตอนการสอนของวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน ได้แก่ ขั้นที่ 1) Pre-task (ขั้นก่อนให้ภาระงาน) ขั้นที่ 2) Task cycle (ขั้นดำเนินงาน) และขั้นที่ 3) Language focus (ขั้นเน้นการใช้ภาษา) ซึ่งตรงกับขั้นตอนของวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงานของ Willis (1998) เนื่องจากเป็นขั้นตอนที่ครอบคลุมและกระชับ ดังภาพ

ภาพ 6 แสดงแบบจำลองรูปแบบและขั้นตอนวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงานของ Willis ปรับปรุงจาก Willis' framework of TBLT

ที่มา: Nguyen, 2014, pp. 41–44

4. การนำวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงานไปประยุกต์ใช้

วิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน เป็นวิธีการสอนภาษารูปแบบหนึ่งที่สามารถนำไปปรับใช้ได้หลาย ๆ สถานการณ์ ดังนี้

Nguyen (2012) ได้ทบทวนแนวความคิดและกรอบของการสอนภาษาโดยเน้นภาระงานดังกล่าว จะเห็นว่าไม่มีแนวคิดเกี่ยวกับแนวคิดของงานและขั้นตอนการสอนที่ดีที่สุดในการจัดลำดับงานหรือจัดลำดับองค์ประกอบของภาระงาน ซึ่งขั้นตอนของการสอนภาษาโดยเน้นภาระงานสรุปเป็นองค์รวมได้คือ ขั้นก่อนเริ่มงาน ขั้นตอนการทำงาน และขั้นตอนการมุ่งเน้นด้านภาษา ดังนั้นวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงานจึงได้รับอิทธิพลอย่างมากจาก Willis (1998) ซึ่งการสอนภาษาเกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารตามความสนใจของผู้ใช้ มุ่งเน้นไปที่ความหมายของภาษามากกว่ารูปแบบทางไวยากรณ์ การสอนภาษาโดยเน้นภาระงานจึงเป็นการนำเสนอการสอนภาษาที่นำภาระงานจากสถานการณ์จริงที่เหมาะสมกับความ

ต้องการและความสนใจของนักเรียนรวมถึงบริบททางสังคม โดยมุ่งเน้นความหมายของภาษาก่อนและจึงมุ่งเน้นรูปแบบภาษา ทั้งยังสามารถช่วยให้การสอนของครูเป็นไปในรูปแบบที่ชัดเจนและช่วยให้นักเรียนบรรลุผลลัพธ์ที่สามารถเข้าถึงได้ พร้อมทั้งสื่อสารได้เมื่อพวกเขาได้สัมผัสกับสถานการณ์จริงและทำความเข้าใจได้จากการมีปฏิสัมพันธ์ในการทำงาน (เป็นคู่หรือเป็นกลุ่มเล็ก ๆ) ซึ่งประสบการณ์ภาษาเป้าหมายของตนเองถูกใช้ประโยชน์อย่างเต็มที่ และในที่สุดก็เข้าถึงความสมบูรณ์ของภาษาผ่านผลลัพธ์ที่ได้

การสอนภาษาโดยเน้นภาระงานยังสามารถประยุกต์ใช้กับวิธีการสอนอื่น ๆ ได้อย่างลงตัวดัง รพีพรรณ สุฐาปัญญากุล (2559) ได้นำแนวคิดวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงานมาสังเคราะห์แนวคิดร่วมกับวิธีการสอนแบบโครงงาน ได้รูปแบบการเรียนการสอนที่เรียกว่า PRAPPE Model เป็นรูปแบบการสอนประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนปฏิบัติภาระงาน (Preparation) ขั้นระหว่างปฏิบัติภาระงาน (Reading tasks) ขั้นหลังปฏิบัติภาระงาน (Analysis: Language focus and practice) ขั้นปฏิบัติโครงงาน (Project creation) และขั้นประเมินโครงงานและความคิดสร้างสรรค์ (Project presentation and evaluation of creative projects) โดยวิธีการสอนที่เน้นภาระงานและโครงงานเพื่อพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจและความคิดสร้างสรรค์นั้นมีประสิทธิภาพในระดับดี ซึ่งสนับสนุนความคิดที่ว่า ในปัจจุบันนี้วิธีการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานนั้นเป็นที่ประจักษ์ยืนยันในระดับนานาชาติแล้วเป็นวิธีสอนนี้สามารถเพิ่มความเข้าใจในภาษาเป้าหมาย และพัฒนาการใช้ภาษาเป้าหมายได้อย่างคล่องแคล่ว อย่างมีนัยสำคัญ

ด้าน สุภิษา ฤทธิวงศ์ (2560) ได้นำแนวคิดวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงานของ Willis (1996) มาปรับใช้เป็นกิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงาน (Task-based activities) เพื่อส่งเสริมการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ โดยมีขั้นตอน คือ

1. ขั้นก่อนปฏิบัติงาน (Pre-task) ในขั้นนี้ครูจะเป็นผู้นำ เสนอหัวข้อที่เรียนให้นักเรียน เน้นย้ำคำศัพท์และวลีที่จำเป็นสำหรับการปฏิบัติงาน รวมถึงอธิบายขั้นตอนในการปฏิบัติงานให้นักเรียนทราบและเตรียมพร้อมสำหรับการปฏิบัติงาน โดยอาจให้นักเรียนได้ดูหรือฟังตัวอย่างงานที่มีความคล้ายคลึงกับงานที่จะต้องปฏิบัติ

2. ขั้นปฏิบัติงาน (Task cycle) ในขั้นนี้นักเรียนจะต้องลงมือปฏิบัติงานเป็นคู่หรือเป็นกลุ่มโดยมีครูเป็นผู้สังเกตการณ์ หลังจากนั้นนักเรียนเตรียมตัวแล้วนำเสนอผลงานให้เพื่อนร่วมชั้นฟัง โดยอธิบายขั้นตอนการทำงานหรือสิ่งที่ตนค้นพบ อาจจะใช้การรายงานหน้าชั้นหรือเขียนเป็นรายงานก็ได้ หลังจากนั้นเปรียบเทียบผลงานกับเพื่อนร่วมชั้น

3. ชั้นเน้นรูปแบบทางภาษา (Language focus) ในชั้นนี้นักเรียนจะต้องวิเคราะห์และอภิปรายเกี่ยวกับหน้าที่ของภาษาและรูปแบบทางภาษาจากผลงานที่ได้ปฏิบัติไป หลังจากนั้นครูจัดให้นักเรียนได้ฝึกใช้และทำแบบฝึกหัดเกี่ยวกับคำศัพท์ วลี และรูปแบบทางภาษาใหม่ที่เกิดขึ้นระหว่างหรือหลังการวิเคราะห์และอภิปราย

ดังจะเห็นได้ว่าการเรียนการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน จึงมีความเหมาะสมในการเรียนการสอนภาษาเป้าหมายที่ใช้ภาษาแม่เป็นฐาน Nguyen (2012) กล่าวว่า เมื่อนักเรียนใช้ภาษาแม่ร่วมกันและจะยอมว่าภาษาแม่มีประโยชน์สำหรับการทำภาระงาน ใช้อธิบายคำชี้แจง ให้ความหมายของคำศัพท์ และอธิบายไวยากรณ์ ดังนั้นครูควรใช้ภาษาแม่ในกรณีจำเป็น อีกทั้งขั้นตอนของการเรียนการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน (Willis, 1998) ถือเป็นขั้นตอนการสอนที่ให้ผู้เรียนมีบริบทที่เป็นธรรมชาติสำหรับการใช้ภาษาแม่ในนำเสนอข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อภาษาเป้าหมายสำหรับผู้เรียน ทั้งยังเพิ่มความสามารถในการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพและเพิ่มแรงจูงใจในการเรียน อีกทั้งยังเป็นวิธีที่ส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาพร้อมกับการฝึกทักษะในการปฏิบัติงานผ่านกระบวนการของการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน ซึ่งผู้เรียนจะสามารถเชี่ยวชาญในการใช้ประโยชน์จากความสามารถด้านภาษาของตนอย่างเต็มที่ในการสื่อสารเพื่อเปลี่ยนภาษาแม่ไปสู่ภาษาเป้าหมาย และเป็นโอกาสสำหรับผู้เรียนที่จะเรียนรู้ร่วมกันและใช้ความสามารถในการจัดการกับภาษาเป้าหมายอย่างมืออาชีพ (Hismanoglu, 2011)

สรุปได้ว่า วิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน เป็นวิธีการสอนภาษาที่มุ่งเน้นการฝึกทักษะการใช้ภาษาเป้าหมายโดยมีภาระงานเป็นสื่อกลาง สามารถนำขั้นตอนของวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงานไปปรับใช้ได้กับวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารวิธีอื่นได้ เช่น วิธีการสอนแบบโครงงาน วิธีการสอนการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ เป็นต้น โดยขั้นตอนการสอนของวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงานที่ได้รับความนิยมคือ ขั้นตอนการสอนภาษาโดยเน้นภาระงานของ Willis (1998) ได้แก่ ขั้นตอนที่ 1) Pre-task (ขั้นก่อนให้ภาระงาน) ขั้นตอนที่ 2) Task cycle (ขั้นดำเนินงาน) และ ขั้นตอนที่ 3) Language focus (ขั้นเน้นการใช้ภาษา)

การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) ได้กล่าวถึงการจัดการศึกษาสำหรับกลุ่มเป้าหมายเฉพาะ ดังนี้

การจัดการศึกษาบางประเภทสำหรับกลุ่มเป้าหมายเฉพาะ เช่น การศึกษาเฉพาะทางการศึกษาสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษ การศึกษาทางเลือก การศึกษาสำหรับผู้ด้อยโอกาส การศึกษาตามอัธยาศัยสามารถนำหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานไปปรับใช้ได้ตาม

ความเหมาะสม กับสภาพและบริบทของแต่ละกลุ่มเป้าหมาย โดยให้มีคุณภาพตามมาตรฐานที่กำหนด ทั้งนี้ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด

การจัดการเรียนรู้เป็นกระบวนการสำคัญในการนำหลักสูตรสู่การปฏิบัติ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน เป็นหลักสูตรที่มีมาตรฐานการเรียนรู้ สมรรถนะสำคัญ และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียน เป็นเป้าหมายสำหรับพัฒนาเด็กและเยาวชนในการพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณสมบัติตามเป้าหมายหลักสูตร ผู้สอนพยายามคัดสรรกระบวนการเรียนรู้ จัดการเรียนรู้โดยช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ผ่านสาระที่กำหนดไว้ในหลักสูตร 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ รวมทั้งปลูกฝังเสริมสร้างคุณลักษณะอันพึงประสงค์ พัฒนาทักษะต่าง ๆ อันเป็นสมรรถนะสำคัญให้ผู้เรียนบรรลุตามเป้าหมาย

1. หลักการจัดการเรียนรู้ การจัดการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถตามมาตรฐานการเรียนรู้สมรรถนะสำคัญ และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยยึดหลักว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด เชื่อว่าทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ ยึดประโยชน์ที่เกิดกับผู้เรียน กระบวนการจัดการเรียนรู้ต้องส่งเสริมให้ผู้เรียน สามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ ดำเนินถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลและพัฒนาการทางสมองเน้นให้ความสำคัญทั้งความรู้และคุณธรรม

2. กระบวนการเรียนรู้ การจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ผู้เรียนจะต้องอาศัยกระบวนการเรียนรู้ที่หลากหลาย เป็นเครื่องมือที่จะนำพาตนเองไปสู่เป้าหมายของหลักสูตร กระบวนการเรียนรู้ที่จำเป็นสำหรับผู้เรียน อาทิ กระบวนการเรียนรู้แบบบูรณาการ กระบวนการสร้างความรู้ กระบวนการคิด กระบวนการทางสังคม กระบวนการเผชิญสถานการณ์และแก้ปัญหา กระบวนการเรียนรู้จากประสบการณ์จริง กระบวนการปฏิบัติ ลงมือทำจริง กระบวนการจัดการ กระบวนการวิจัย กระบวนการเรียนรู้ของตนเอง กระบวนการพัฒนาลักษณะนิสัย กระบวนการเหล่านี้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้ที่ผู้เรียนควรได้รับการฝึกฝน พัฒนา เพราะจะสามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี บรรลุเป้าหมายของหลักสูตร ดังนั้น ผู้สอนจึงจำเป็นต้องศึกษาทำความเข้าใจในกระบวนการเรียนรู้ต่าง ๆ เพื่อให้สามารถเลือกใช้ในการจัดกระบวนการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. การออกแบบการจัดการเรียนรู้ ผู้สอนต้องศึกษาหลักสูตรสถานศึกษาให้เข้าใจถึงมาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน คุณลักษณะอันพึงประสงค์และสาระการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียน แล้วจึงพิจารณาออกแบบการจัดการเรียนรู้โดยเลือกใช้วิธี

สอนและเทคนิคการสอน สื่อ/แหล่งเรียนรู้ การวัดและประเมินผล เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาเต็มตามศักยภาพและบรรลุตามเป้าหมายที่กำหนด

4. บทบาทของผู้สอนและผู้เรียน การจัดการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนมีคุณภาพตามเป้าหมายของหลักสูตร ทั้งผู้สอนและผู้เรียนควรมีบทบาท ดังนี้

4.1 บทบาทของผู้สอน

1) ศึกษาวิเคราะห์ผู้เรียนเป็นรายบุคคล แล้วนำข้อมูลมาใช้ในการวางแผนการจัดการเรียนรู้ ที่ท้าทายความสามารถของผู้เรียน

2) กำหนดเป้าหมายที่ต้องการให้เกิดขึ้นกับผู้เรียน ด้านความรู้และทักษะกระบวนการ ที่เป็นความคิดรวบยอด หลักการ และความสัมพันธ์ รวมทั้งคุณลักษณะอันพึงประสงค์

3) ออกแบบการเรียนรู้และจัดการเรียนรู้ที่ตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคลและพัฒนาการทางสมอง เพื่อนำผู้เรียนไปสู่เป้าหมาย

4) จัดบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้ และดูแลช่วยเหลือผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้

5) จัดเตรียมและเลือกใช้สื่อให้เหมาะสมกับกิจกรรม นำภูมิปัญญาท้องถิ่น เทคโนโลยีที่เหมาะสมมาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอน

6) ประเมินความก้าวหน้าของผู้เรียนด้วยวิธีการที่หลากหลาย เหมาะสมกับธรรมชาติของวิชาและระดับพัฒนาการของผู้เรียน

7) วิเคราะห์ผลการประเมินมาใช้ในการซ่อมเสริมและพัฒนาผู้เรียน รวมทั้งปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนของตนเอง

4.2 บทบาทของผู้เรียน

1) กำหนดเป้าหมาย วางแผน และรับผิดชอบการเรียนรู้ของตนเอง

2) เสาะแสวงหาความรู้ เข้าถึงแหล่งการเรียนรู้ วิเคราะห์ สังเคราะห์ ข้อความรู้ ตั้งคำถาม คิดหาคำตอบ หรือหาแนวทางแก้ปัญหาด้วยวิธีการต่าง ๆ

3) ลงมือปฏิบัติจริง สร้างสิ่งที่ได้เรียนรู้ด้วยตนเอง และนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ

4) มีปฏิสัมพันธ์ ทำงาน ทำกิจกรรมร่วมกับกลุ่มและครู

5) ประเมินและพัฒนากระบวนการเรียนรู้ของตนเองอย่างต่อเนื่อง

ดังนั้น การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ในรายวิชาภาษาอังกฤษ ผู้สอนจำเป็นต้องเข้าใจในเรื่องของกระบวนการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช

2551 อย่างละเอียด เพื่อนำไปออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่ตอบสนองต่อบทบาทของผู้สอน และผู้เรียนได้อย่างครอบคลุม และมีประสิทธิภาพ

1. ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้

ประภัสรา โคตะขุน (2555, สื่อออนไลน์) กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้คือ การวางแผนการจัดกิจกรรมเป็นสายลักษณะอักษรไว้วงหน้าอย่างละเอียด เพื่อเป็นแนวทาง ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งมีเนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการสอน และวิธีวัดผลประเมินผลที่ชัดเจน

ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ (2556) กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้คือ เอกสารสำคัญที่สุด สำหรับครูที่จะใช้สอนเพื่อให้บรรลุผลตามหลักสูตร ซึ่งจะบอกถึงสิ่งที่จะต้องสอนกระบวนการสอน และกำหนดเวลาการสอนไว้อย่างครบถ้วน

วาสนา เกษี (2558, สื่อออนไลน์) ให้ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้คือ การเตรียมการจัดการเรียนรู้โดยจัดทำเป็นสายลักษณะอักษรและอย่างเป็นระบบ เพื่อให้ผู้สอน สามารถนำไปจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแก่ผู้เรียนในรายวิชาใดวิชาหนึ่งเป็นรายคาบ หรือรายชั่วโมง รวมทั้งเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ผู้สอนพัฒนาการจัดการเรียนการสอน เพื่อนำผู้เรียนไปสู่จุดประสงค์การเรียนรู้และพัฒนาผู้เรียนให้บรรลุผลตามจุดมุ่งหมายได้อย่าง มีประสิทธิภาพ

ศุภลักษณ์ ทองจีน (2558) กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้คือ การเตรียม การสอนอย่างเป็นสายลักษณะอักษรไว้วงหน้า เพื่อเป็นแนวทางการสอนสำหรับครูจะช่วยให้ การเรียนการสอนบรรลุจุดประสงค์ที่กำหนดไว้อย่างมีประสิทธิภาพ

นวลจิตต์ เขาวีร์ติพงศ์ (2560) กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง การเตรียมสาระการเรียนรู้ วิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อและแหล่งการเรียนรู้ รวมถึง วิธีการวัดและประเมินผลที่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ เหมาะสมกับลักษณะของ นักเรียนและครู เพื่อการจัดการเรียนการสอนอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นระบบ

อุบลวรรณ ส่งเสริม (2562) กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้เป็นการเตรียมการ ในการจัดการเรียนรู้อย่างเป็นระบบก่อนดำเนินการจัดการเรียนรู้ และมีความสำคัญหลาย ประการโดยเฉพาะการเป็นเครื่องมือในการวางแผนการจัดการเรียนการสอนที่สะท้อนความ เป็นวิชาชีพครู ดังนั้น ครูผู้สอนจึงควรให้ความสำคัญและดำเนินการจัดทำแผนการจัด การเรียนรู้ด้วยตนเองเพื่อประโยชน์สูงสุดในการพัฒนาผู้เรียน

จากความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้สรุปได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง การจัดเตรียมแผนของกิจกรรมการเรียนรู้ไว้วงหน้าโดยจัดทำเป็นเอกสารหรือมี

การเขียนไว้เป็นลายลักษณ์อักษร ระบุถึงขั้นตอนของกิจกรรมการเรียนรู้ไว้อย่างชัดเจน เพื่อให้การเรียนรู้ของผู้เรียนบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

2. ความสำคัญและประโยชน์ของแผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้มีความสำคัญหลายประการ (กฤษดา บุญหมื่น, 2555, สื่อออนไลน์) ดังนี้

1. เป็นเครื่องมือประกอบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้สามารถบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนด

2. เป็นเครื่องมือสำหรับผู้ปฏิบัติการสอนแทนสามารถจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามสาระที่กำหนดได้อย่างเหมาะสม

3. เป็นเครื่องมือวัดประสิทธิภาพการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อทราบความเหมาะสมในการจัดกิจกรรมแต่ละเนื้อหา และเป็นข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนากิจกรรมให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

4. ช่วยให้ผู้สอนมีโอกาสศึกษาค้นคว้าและเรียนรู้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อประกอบการเขียนแผนการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับเนื้อหาและผู้เรียน

5. ช่วยให้ผู้สอนสามารถจัดกิจกรรมการเรียนรู้อย่างเป็นระบบตามขั้นตอนที่กำหนดไว้

6. ช่วยให้ผู้สอนได้ทบทวนประสบการณ์การจัดกิจกรรมการเรียนรู้

7. เป็นหลักฐานทางวิชาการในด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ อีกทั้งแผนการจัดการเรียนรู้ยังเป็นประโยชน์ต่อครูผู้สอนหลายประการ ดังนี้

1. เป็นคู่มือในการดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามที่กำหนด

2. เป็นคู่มือจัดเตรียมวัสดุ อุปกรณ์ประกอบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

3. เป็นคู่มืออธิบายรายละเอียดแนวคิดและขั้นตอนการวัดผลประเมินผลการจัดการเรียนรู้

4. เป็นเครื่องชี้วัดประสิทธิภาพการจัดการเรียนรู้ และข้อบกพร่องในการจัดการเรียนรู้

5. เป็นหลักฐานในการปฏิบัติการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบ มีขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ

ศุภลักษณ์ ทองจีน (2558) กล่าวว่า การวางแผนการจัดการเรียนรู้เป็นงานสำคัญ ของครูผู้สอน การสอนจะประสบผลสำเร็จด้วยดีหรือไม่มากนักน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับการวางแผนการสอนเป็นสำคัญประการหนึ่ง ถ้าผู้สอนมีการวางแผนการสอนที่ดีก็เท่ากับบรรลุ

จุดมุ่งหมายปลายทางไปแล้วครั้งหนึ่ง การวางแผนการสอนจึงมีความสำคัญหลายประการ ในการวางแผนการสอนจึงเป็นการเตรียมการสอนสำหรับการสอนล่วงหน้า ครอบคลุมภารกิจ ในชั้นเรียนที่ครูจะต้องดำเนินการเรียนการสอนในแต่ละครั้ง และนอกจากนั้นแล้วยังรวมถึง การวางแผนกิจกรรมการเรียนตลอดภาคเรียนและตลอดปีการศึกษา ด้วยการเตรียมการสอนล่วงหน้าอย่างนี้จะเป็นผลดีต่อผู้สอนสามารถจัดประสบการณ์ และกิจกรรมการเรียนการสอน ให้สอดคล้องคล้องกับธรรมชาติการเรียนรู้ของผู้เรียน การวิเคราะห์ลำดับเนื้อหาและกิจกรรม การเรียนการสอนตลอดการเตรียมสื่ออุปกรณ์ ตามที่ระบุไว้ในบทเรียนที่จะสอนในแต่ละชั่วโมง ผู้เรียนก็จะได้เรียนรู้อย่างต่อเนื่องครบถ้วนตามหลักสูตรการศึกษาที่ตั้งไว้ การวางแผน การสอน หรือการวางแผนการจัดการเรียนรู้ดังกล่าวจะอำนวยความสะดวกทั้งผู้สอนและผู้เรียน

นวลจิตต์ ชาวศิริพิงค์ (2560) กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้เป็นผลลัพธ์ของการเตรียมการเรียนการสอนอย่างมีระบบซึ่งนับว่าเป็นสิ่งสำคัญต่อประสิทธิภาพของการจัดการเรียนการสอนอย่างยิ่ง ด้วยเหตุผลดังต่อไปนี้

1. ช่วยให้ผู้สอนจัดการเรียนการสอนได้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมโดยใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์อย่างเต็มที่ เพราะได้มีการสำรวจปัญหาและทรัพยากรท้องถิ่น มาก่อนแล้ว
2. ช่วยให้ผู้สอนมีเป้าหมายที่ชัดเจนในการนำทางผู้เรียนในการเรียนการสอน เพราะได้มีการศึกษาและทำความเข้าใจเนื้อหาสาระเป็นอย่างดีแล้ว
3. ช่วยให้การวางแผนจัดกิจกรรมได้อย่างเหมาะสมกับสภาพของผู้เรียนเพราะผู้สอนได้ทำความรู้จักผู้เรียนในด้านความสามารถ ความสนใจ ความรู้พื้นฐาน และความถนัด
4. ช่วยให้ผู้สอนมีความกระฉับกระเฉงเกี่ยวกับเนื้อหาวิชาที่สอน เพราะจะต้องศึกษาให้ เข้าใจนิมิตและหลักการต่าง ๆ เป็นอย่างดีเสียก่อน จึงช่วยให้มีความเข้าใจเนื้อหาที่จะนำมา สอนได้ครบถ้วน
5. ช่วยให้กิจกรรมการเรียนการสอนดำเนินไปอย่างราบรื่น ผู้สอนสามารถ แก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ดีขึ้น มีความมั่นใจในตนเอง ทำให้ผู้เรียนมีความพึงพอใจ สนใจรวม กิจกรรม ส่งผลให้เกิดบรรยากาศที่ดีในการเรียนการสอน
6. ช่วยให้ผู้สอนเตรียมสื่อการสอนและได้ทดลองใช้ก่อนสอน ถ้ามีสิ่งชำรุด ก็สามารรถแก้ไขได้ทันเวลาก่อนลงมือสอน
7. ช่วยให้ผู้สอนได้ประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนได้อย่างเหมาะสม และสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ตลอดจนความสามารถของผู้เรียน เพราะได้มีการวางแผน การประเมินผลอย่างรอบคอบและถูกต้องตามหลักการ

8. ช่วยให้ผู้สอนสามารถวิเคราะห์การสอนที่ผ่านไปได้ว่าประสบผลสำเร็จหรือมีข้อบกพร่องใดบ้างและสามารถนำมาปรับปรุงแก้ไขในการจัดการเรียนรู้ครั้งต่อไปได้

ในการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ผู้สอนสามารถเขียนได้หลายระดับ กล่าวคือ ถ้าพิจารณาภาพรวมของการเรียนการสอนทั้งรายวิชาหรือใน 1 ภาคเรียน ผู้สอนสามารถเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ระยะยาวเพื่อกำหนดว่าทั้งรายวิชานั้นจะมีการจัดการเรียนรู้ในเรื่องใดบ้าง ใช้เวลาอย่างไร จะจัดกิจกรรมลักษณะใดบ้าง โดยยังไม่ต้องมีรายละเอียดที่ชัดเจนในระดับต่อมาคือ การเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ระดับหน่วยการเรียนรู้ ซึ่งจะมีรายละเอียดมากขึ้น แต่ยังไม่สามารถนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนได้

ดังนั้นสรุปได้ว่า ความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้มีประโยชน์ในหลาย ๆ ประการโดยเฉพาะกับตัวครูผู้สอนเอง ซึ่งทำให้ผู้สอนเกิดความมั่นใจและเชื่อมั่นในการจัดการเรียนรู้ เนื่องด้วยแผนการจัดการเรียนรู้เป็นเหมือนเข็มทิศที่บอกทิศทางของกิจกรรมการเรียนรู้ของวันนั้น ๆ อันจะทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ตามเนื้อหา ได้ทำกิจกรรมตามที่ผู้สอนได้วางแผนและกำหนดเอาไว้ ส่งผลให้นักเรียนได้รวมกิจกรรมอย่างมีความสุข สนุกกับการเรียน และทำให้การเรียนรู้มีประสิทธิภาพ อีกทั้งยังสามารถให้ผู้อื่นสอนแทนได้เมื่อมีเหตุจำเป็น

3. ลักษณะของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดี

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีมีลักษณะดังที่นักวิชาการและนักวิจัยหลาย ๆ ท่านได้กล่าวไว้ ดังนี้

ชญาภรณ์ เอกธรรมสุทธิ (2557) กล่าวว่า การเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ต้องมีความชัดเจนมีความสอดคล้องและมีประสิทธิภาพ โดยก่อนวางแผนการสอนผู้สอนควรปฏิบัติ ดังนี้

1. ศึกษาหลักสูตร ลักษณะวิชา ผลลัพธ์การเรียนรู้ที่ต้องเกิดขึ้นในการสอน บทเรียนนั้นโดยผู้สอนนำผลลัพธ์การเรียนรู้มากำหนดในรายละเอียดวิชา และนำมาวางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับผลลัพธ์การเรียนรู้ นั้น ๆ

2. พิจารณาเนื้อหาที่จะสอน ศึกษาหาความรู้และหลักฐานการเรียนรู้ที่สนับสนุนกิจกรรมการเรียนการสอนเพิ่มเติม รวมทั้งจำนวนชั่วโมงสอน

3. ศึกษาผู้เรียน ภูมิหลัง พื้นฐานและประสบการณ์ของผู้เรียน

4. เลือกวิธีสอนที่เหมาะสมกับเนื้อหาและผู้เรียน ทั้งนี้ควรมีกิจกรรมการเรียนการสอนที่หลากหลาย เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และไม่เบื่อหน่ายต่อการเรียน โดยในการเลือกเทคนิคและวิธีการสอนนั้นผู้สอนต้องวิเคราะห์ว่าบทเรียนนั้นมีจุดประสงค์การเรียนรู้อย่างไร ต้องการให้ผู้เรียนเกิดผลลัพธ์การเรียนรู้ระดับใดผู้เรียนกลุ่มนั้นมีพื้นฐาน

และประสบการณ์มากนักน้อยเพียงใด ชอบการเรียนรู้แบบใด และในขณะที่สอน ผู้สอนต้องประเมินผลว่าเทคนิคและวิธีการสอนนั้นเหมาะสมกับผู้เรียนหรือไม่ ถ้าไม่เหมาะสมหรือไม่ กระตุ้นการเรียนรู้ของผู้เรียนผู้สอนควรปรับหรือเปลี่ยนเทคนิคการสอนใหม่

5. กำหนดวิธีการวัดและประเมินผลที่เหมาะสม สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้เนื้อหาสาระและกิจกรรมการเรียนการสอน

เอมิกา สุวรรณหิตาทร (2559) ได้กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้ที่มีคุณภาพ ต้องผ่านการประเมินจากแบบตรวจสอบรายการที่มีคุณภาพ แผนการจัดการเรียนรู้จึงต้องมีความครอบคลุมถึงองค์ประกอบสำคัญของแผน ขั้นตอนการเขียนแผน ข้อรายการประเมินต่าง ๆ ต้องชัดเจนต่อการปฏิบัติ เพื่อครูผู้สอนจะได้นำผลการประเมินที่ได้รับไปปรับปรุง แก้ไข พัฒนา แผนการจัดการเรียนรู้ของตนให้มีคุณภาพ เพราะแผนการจัดการเรียนที่ดีมีคุณภาพเป็นส่วนสำคัญที่จะทำให้นำไปสู่การจัดการเรียนการสอนและการประเมินผลที่มีคุณภาพ พร้อมทั้งส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ของผู้เรียนได้ในที่สุด

สอดคล้องกับ นวลจิตต์ ชาวศิริพิงค์ (2560) ที่กล่าวถึงการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้เป็นหลักฐานเชิงประจักษ์ที่มีความชัดเจน สามารถตรวจสอบได้ การเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ที่ถูกต้องและนำไปใช้ประโยชน์ได้จริงจึงเป็นสิ่งสำคัญที่ครูต้องปฏิบัติได้

นรรชต์ พันเชียร (2561, สื่อออนไลน์) กล่าวว่า ลักษณะของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีนั้นควรมี ดังนี้

1. มีความละเอียด ชัดเจน ครบถ้วน ครอบคลุมทุกองค์ประกอบของการออกแบบแผนการสอน โดยสามารถตอบคำถามได้ว่าสอนอะไร มีจุดประสงค์อย่างไร โดยวิธีไหน และวัดผลเช่นไร

2. แผนการสอนควรเกิดจากการสร้างสรรค์และคิดค้นขึ้นมา โดยตัวครูผู้สอนเอง และคำนึงความต้องการของผู้เรียนเป็นสำคัญควบคู่กับสิ่งที่ผู้เรียนต้องเรียนตามหลักสูตร และที่สำคัญที่สุดคือ แผนการสอนนั้น จะต้องสามารถนำไปปฏิบัติได้จริง

3. ส่วนประกอบต่าง ๆ ของแผนการจัดการเรียนรู้ต้องมีความเชื่อมโยง และสอดคล้องสัมพันธ์กัน ซึ่งในการจัดทำแผนการสอน จำเป็นต้องมีการจัดทำตารางวิเคราะห์หลักสูตรก่อน เพื่อกำหนดมาตรฐานและตัวชี้วัดที่เราต้องการวัดในหน่วยการเรียนรู้ นั้น ๆ จากนั้นก็นำมามาตรฐานและตัวชี้วัดที่ได้ไปกำหนดเป็นจุดประสงค์การเรียนรู้ รวมถึงนำจุดประสงค์การเรียนรู้ระบุในการประเมินผล

4. มีการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย เหมาะสมและสอดคล้องกับศักยภาพของผู้เรียน โดยมีการบูรณาการ ความคิด ทักษะกระบวนการ และการปฏิบัติเพื่อมุ่งให้ผู้เรียน

มีองค์ความรู้ด้วยตัวเอง ซึ่งในการเขียนแบบการสอนนั้นต้องแยกเป็นขั้นนำ ขั้นสอน และขั้นสรุป เพื่อให้เห็นกระบวนการที่ชัดเจน และควรจะต้องออกแบบให้ผู้อื่นสามารถใช้แทนตัวเราได้

5. มีการเลือกใช้สื่อ นวัตกรรม รวมถึงแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ ที่หลากหลายตามรูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่ได้วางไว้

6. มีการวัดผลและประเมินผลที่ชัดเจน สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ ซึ่งควรมีการจัดทำเครื่องมือในการวัด และระบุเกณฑ์ที่เหมาะสมกับสภาพผู้เรียนตามหลักสูตร

7. มีการบันทึกหลังการสอน โดยระบุผลของการจัดการเรียนรู้ ปัญหาอุปสรรค และข้อเสนอแนะ ซึ่งจะเป็นข้อมูลที่ดีในการออกแบบแผนการสอนในครั้งต่อไป

8. มีองค์ประกอบสำคัญครบถ้วน เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่นที่ผู้เรียนอาศัย

9. มีความสมบูรณ์ถูกต้อง มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน
 อุบลวรรณ สงเสริม (2562) กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้ที่มีคุณภาพควรเป็นเอกสารที่ครูผู้สอนดำเนินการจัดทำขึ้นโดยเริ่มจากการวิเคราะห์ผู้เรียน วิเคราะห์หลักสูตร วิเคราะห์สภาพบริบทแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้ได้จุดมุ่งหมายในการจัดการเรียนการสอนที่ชัดเจนสอดคล้องกับที่หลักสูตรกำหนดและสอดคล้องกับสภาพบริบทและความต้องการของผู้เรียน เมื่อจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ตามหลักการเขียนครบทุกองค์ประกอบควรมีการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา นำมาปรับปรุงแก้ไข และนำไปทดลองใช้จริง นำมาปรับปรุงแก้ไขอีกครั้งเพื่อให้ได้แผนการจัดการเรียนรู้ที่มีคุณภาพฉบับสมบูรณ์

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีต้องมีรายละเอียดชัดเจน ในกิจกรรมการเรียนการสอนที่ทำให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์ เป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนเป็นผู้ได้ลงมือปฏิบัติให้มากที่สุด และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเป็นผู้ค้นพบด้วยตนเอง เน้นทักษะกระบวนการ และส่งเสริมการใช้วัสดุ อุปกรณ์ที่สามารถจัดหาได้ในท้องถิ่น รวมทั้งมีรายละเอียดเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล เพื่อตรวจสอบว่าผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์หรือไม่ ทั้งนี้ครูผู้สอนต้องให้ความสำคัญในกระบวนการของการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ด้วย

4. องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้

องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ที่นิยมและเป็นมาตรฐานคือ องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 แต่ก็มีนักวิจัยหลายท่านได้มีการปรับเปลี่ยนองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้จากหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 ดังนี้

กัญญา ศรีดิ่ง (2556) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ ดังนี้

1. สารระสำคัญ
2. จุดประสงค์การเรียนรู้ แบ่งเป็น จุดประสงค์ทั่วไป และจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม
3. เนื้อหาสาระ
4. กิจกรรมการเรียนรู้
5. สื่อและแหล่งเรียนรู้
6. การประเมินผล
7. บันทึกผลหลังการจัดการเรียนรู้

ฤดี เชยเดช (2557) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ ดังนี้

1. หัวข้อแผนการจัดการเรียนรู้
2. ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง
3. สารการเรียนรู้
4. จุดประสงค์การเรียนรู้
5. กระบวนการจัดการเรียนรู้
6. สื่อหรือแหล่งเรียนรู้
7. การวัดและประเมินผล
8. บันทึกหลังสอน

ศุภลักษณ์ ทองจีน (2558) อ้างถึงองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้

ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 ดังนี้

1. มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด เป็นเกณฑ์คุณภาพสำหรับตัวบ่งชี้ถึงระดับความสามารถที่ต้องการให้เกิดผู้เรียน มาตรฐานการเรียนรู้จะบอกถึงสิ่งที่คาดหวังหรือจุดหมายไว้อย่างชัดเจน ว่าสิ่งที่ต้องการให้นักเรียนรู้และปฏิบัติได้ ในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ตัวชี้วัดคือ ระบุสิ่งที่นักเรียนพึงรู้และปฏิบัติได้ รวมทั้งคุณลักษณะของผู้เรียนในแต่ละชั้น ซึ่งสะท้อนถึงมาตรฐานการเรียนรู้ มีความเฉพาะเจาะจงและมีความเป็นรูปธรรมนำไปใช้ ในการกำหนดเนื้อหา จัดทำหน่วยการเรียนรู้ จัดทำการเรียนการสอน และเป็นเกณฑ์สำคัญสำหรับการวัดผลประเมินผลเพื่อตรวจสอบคุณภาพผู้เรียน

2. จุดเน้นที่ต้องพัฒนาผู้เรียนช่วงวัย เป็นการพัฒนาคุณลักษณะเป็นส่วนหนึ่งของการจัดการเรียนรู้และการประเมินผู้เรียนตามหลักสูตร ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเป็นพลเมืองที่สมบูรณ์ เป็นคนดี คนเก่ง และมีความสุข ให้เหมาะสมกับสภาพสังคมปัจจุบัน ซึ่งกำหนดไว้ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ดังนั้น เพื่อให้ผ่านเกณฑ์ตามที่หลักสูตรกำหนด จึงต้องพัฒนาคุณลักษณะผู้เรียนในทุกชั้นปีอย่างสม่ำเสมอ โดยสอดคล้อง

ในกิจกรรมการเรียนการสอนทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ตลอดจนกิจกรรมโครงการต่าง ๆ และกิจวัตรประจำวันของผู้เรียนคุณลักษณะที่กำหนดเป็นจุดเน้น

3. ความคิดรวบยอด เป็นการวิเคราะห์ แก่นความรู้จากตัวชีวิต รวมถึงสาระการเรียนรู้ ผู้เรียนจะได้รับทั้งด้านความรู้ ทักษะกระบวนการ และลักษณะอันพึงประสงค์ที่ติดตัวจากผู้เรียนไปเมื่อเรียนจบแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้

4. เนื้อหา/สาระการเรียนรู้ เป็นการเขียนเนื้อหาสาระในลักษณะเป็นประเด็นสำคัญสั้น ๆ สอดคล้องกับเนื้อหาสาระที่กำหนดไว้ในแผนการจัดการเรียนรู้

5. จุดประสงค์การเรียนรู้ ข้อความที่ระบุคุณลักษณะการเรียนรู้ และความสามารถที่ครูต้องการให้เกิดขึ้นกับผู้เรียนหลังจากผู้เรียนได้ผ่านกิจกรรมการสอนในเรื่องนั้น

6. สมรรถนะสำคัญสำหรับผู้เรียน คุณลักษณะที่เด็กทุกคนมีและใช้ได้อย่างเหมาะสมเพื่อผลักดันให้ผลการปฏิบัติงานบรรลุตาม เป้าหมาย ซึ่งคุณลักษณะเหล่านี้ ได้แก่ ความรู้ ทักษะ บุคลิกภาพ แรงจูงใจทางสังคมลักษณะนิสัยส่วนตัว ตลอดจนรูปแบบความคิด และวิธีการคิด ความรู้สึกและการกระทำ ซึ่งการพัฒนาผู้เรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 มุ่งเน้นพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญ 5 ประการ ได้แก่ ความสามารถในการสื่อสาร ความสามารถในการคิด ความสามารถในการแก้ปัญหา ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต และความสามารถในการใช้เทคโนโลยี

7. คุณลักษณะอันพึงประสงค์ คุณภาพผู้เรียนด้านคุณธรรมจริยธรรม ค่านิยมที่กำหนดขึ้น โดยพิจารณาจากสภาพของสังคมและการเปลี่ยนแปลงของโลกในยุคปัจจุบัน ซึ่งทำให้มีความจำเป็นต่องานและปลูกฝังลักษณะดังกล่าวให้เกิดขึ้นกับตัวผู้เรียนทุกคน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาในองค์รวมทั้งด้านสติปัญญา และคุณธรรมอันจะนำไปสู่ความเจริญก้าวหน้าและความมั่นคง สงบสุขในสังคม คุณลักษณะอันพึงประสงค์ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 มี 8 ประการ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

- 1) รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์ 5) อยู่อย่างพอเพียง
- 2) ซื่อสัตย์สุจริต 6) มุ่งมั่นในการทำงาน
- 3) วินัย 7) รักความเป็นไทย
- 4) ใฝ่เรียนรู้ 8) มีจิตสาธารณะ

8. ชิ้นงาน ภาระงานระหว่างการจัดกิจกรรม เป็นสิ่งที่ครูผู้สอนได้สั่งให้ผู้เรียนทำในช่วงจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ชิ้นงาน คือ งานเขียน ภาพ แผนภูมิ สิ่งประดิษฐ์ภาระงาน

ภาระงานคือการทดลอง การอ่าน ชิ้นงานหรือภาระงานเป็นหลักฐาน ร่องรอย ว่านักเรียนบรรลุมาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัดในหน่วยการเรียนรู้นั้น ๆ

9. กิจกรรมการเรียนรู้ ระบุวิธีที่สอน กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เทคนิค การสอนที่หลากหลาย เมื่อกิจกรรมการเรียนรู้ดังกล่าวครบถ้วนแล้วผู้เรียนจะบรรลุ จุดประสงค์ในการเรียนรู้ และเมื่อเรียนจบครบทุกแผนผู้เรียนจะได้ความรู้ ทักษะกระบวนการ และลักษณะที่พึงประสงค์ครบถ้วนตามเป้าหมายการเรียนรู้ของตัวชี้วัด และมาตรการเรียนรู้ ที่กำหนดไว้ โดยออกแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้เรียนต้องปฏิบัติในแต่ละรายชั่วโมง อย่างชัดเจน

10. สื่อ อุปกรณ์ และแหล่งการเรียนรู้ สื่อ แหล่งการเรียนรู้ในแต่ละแผน การจัดการเรียนรู้จะกำหนดสื่อการเรียนรู้ที่ใช้ประกอบการเรียนการสอนไว้อย่างชัดเจน มีใบความรู้ ใบงาน แบบฝึกทักษะการเรียนรู้ เอกสารเพิ่มเติมสำหรับผู้สอนตามความเหมาะสม และบอกแหล่งเรียนรู้ที่สำคัญที่จะช่วยให้การจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นไปตามเป้าหมาย ที่กำหนด

11. การวัดประเมิน ทุกแผนการจัดการเรียนรู้จะระบุรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่อง การวัดและประเมินผลคือ หลักฐานการเรียนรู้ ร่องรอยการเรียนรู้ วิธีการการวัดผล และประเมินผล เครื่องมือในการวัดและประเมินผล

12. ความคิดเห็นของผู้บังคับบัญชาหรือผู้ที่ได้รับมอบหมาย เป็นการตรวจ แผนการจัดการเรียนรู้เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ของหัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ ว่าแผนเป็น อย่างไร

13. บันทึกหลังการสอน หรือบันทึกผลการเรียนรู้ หัวข้อสำหรับผู้สอนได้บันทึกผล การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในแต่ละแผนการเรียนรู้เพื่อนำไปปรับปรุงและพัฒนาวิธีการจัด การเรียนรู้ให้บรรลุผลตามเป้าหมายต่อไป

14. ข้อเสนอแนะของผู้ที่ได้รับมอบหมายนิเทศ/เสนอแนะ/รับรอง เป็นการตรวจ แผนการจัดการเรียนรู้เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ของตำแหน่ง รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ ว่าแผนการจัดการเรียนรู้มีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้นำเอาทักษะและกระบวนการ มาสอนหรือไม่ เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่นำไปใช้ได้จริงหรือไม่

15. ข้อเสนอแนะ/รับรองของผู้บริหารสถานศึกษา เป็นการตรวจแผนการจัด การเรียนรู้ เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ของผู้บริหารสถานศึกษา ว่าแผนการจัดการเรียนรู้ มีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้นำเอาทักษะและกระบวนการมาสอนหรือไม่ เป็นแผน การจัดการเรียนรู้ที่นำไปใช้ได้จริงหรือไม่

วัชรภรณ์ เขียววัฒนา (2561) กล่าวว่า แผนการจัดการเรียนรู้ประกอบด้วย

1. สาระสำคัญหรือสังเขปหัวข้อ
2. จุดประสงค์การเรียนรู้
3. หลักฐานการเรียนรู้
4. จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม
5. เนื้อหาวิชาหรือสาระการเรียนรู้
6. กิจกรรมการเรียนรู้หรือกิจกรรมการเรียนการสอน
7. สื่อการเรียนการสอน
8. การวัดและประเมินผล
9. บันทึกหลังการจัดการเรียนรู้

ตาราง 10 แสดงการสังเคราะห์องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้

กัญญา ศรีตั้ง (2556)	ฤดี เขยเดช (2557)	ศุภลักษณ์ ทองจีน (2558)	วัชรภรณ์ เขียว วัฒนา (2561)	ขอสรุปของผู้วิจัย
1. สาระสำคัญ	1. หัวข้อแผน การจัดการเรียนรู้	1. มาตรฐาน การเรียนรู้/ตัวชี้วัด 2. จุดเน้นที่ต้อง พัฒนาผู้เรียนช่วงวัย 3. ความคิดรวบยอด	2. สาระการเรียนรู้ หรือหัวข้อเรื่อง	1. หัวข้อแผน การจัดการเรียนรู้ 2. มาตรฐาน การเรียนรู้/ตัวชี้วัด
3. เนื้อหาสาระ	3. สาระการเรียนรู้	6. สมรรถนะสำคัญ สำหรับผู้เรียน 7. คุณลักษณะอันพึง ประสงค์ 8. ชิ้นงาน ภาระงาน ระหว่างการจัด กิจกรรม	1. สาระสำคัญ หรือสังเขปหัวข้อ 4. จุดประสงค์เชิง พฤติกรรม 3. หลักฐาน การเรียนรู้	4. สมรรถนะสำคัญ สำหรับผู้เรียน 5. คุณลักษณะอัน พึงประสงค์ 6. ชิ้นงาน/ภาระ งาน
4. กิจกรรมการเรียนรู้	5. กระบวนการ จัดการเรียนรู้	4. เนื้อหา/สาระ การเรียนรู้ 9. กิจกรรม การเรียนรู้	5. เนื้อหาวิชา หรือสาระการเรียนรู้	7. เนื้อหา/สาระ การเรียนรู้ 8. กิจกรรม การเรียนรู้

ตาราง 10 (ต่อ)

กัญญา ศรีตั้ง (2556)	ฤดี เชยเดช (2557)	ศุภลักษณ์ ทองจีน (2558)	วัชรภรณ์ เขียว วัฒนา (2561)	ข้อสรุปของผู้วิจัย
5. สื่อและแหล่ง เรียนรู้	6. สื่อหรือแหล่ง เรียนรู้	10. สื่อ อุปกรณ์ และแหล่งการเรียนรู้	7. สื่อการเรียน การสอน	9. สื่อ อุปกรณ์ และแหล่ง การเรียนรู้
6. การประเมินผล	7. การวัด และประเมินผล	11. การวัดประเมิน	8. การวัด และประเมินผล	10. การวัดประเมิน
7. บันทึกผลหลัง การจัดการเรียนรู้	8. บันทึกหลังสอน	12. ความคิดเห็นของ ผู้บังคับบัญชาหรือผู้ ที่ได้รับมอบหมาย 13. บันทึกหลัง การสอน 14. ข้อเสนอแนะ	9. บันทึกหลัง การจัดการเรียนรู้	

จากการศึกษาองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้สังเคราะห์องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ 10 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) หัวข้อแผนการจัดการเรียนรู้ 2) มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด 3) เนื้อหา/สาระการเรียนรู้ 4) จุดประสงค์การเรียนรู้ 5) สมรรถนะสำคัญสำหรับผู้เรียน 6) คุณลักษณะอันพึงประสงค์ 7) ชิ้นงาน/ภาระงาน 8) กิจกรรมการเรียนรู้ 9) สื่อ อุปกรณ์ และแหล่งการเรียนรู้ และ 10) การวัดและประเมินผล

5. การหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้

ในการออกแบบและจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ เมื่อเสร็จสิ้นกระบวนการดังกล่าวแล้วจำเป็นต้องมีการนำแผนการจัดการเรียนรู้ไปทดลองใช้และหาค่าประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้นั้น ซึ่งมีนักวิจัยหลายท่านได้ให้ความหมายประสิทธิภาพแผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

ชัยรงค์ พรหมวงศ์ (2556) กล่าวว่า ประสิทธิภาพแผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง ระดับประสิทธิภาพของสื่อหรือชุดการสอนที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเป็นระดับที่ผลิตสื่อหรือชุดการสอนจะพึงพอใจว่า หากสื่อหรือชุดการสอนมีประสิทธิภาพถึงระดับนั้นแล้ว สื่อหรือชุดการสอนนั้นก็มีความคุ้มค่าที่จะนำไปสอนนักเรียนและคุ้มแก่การลงทุนผลิตออกมาเป็นจำนวนมาก

ชุตินา เจริญผล (2560) ให้ความหมายประสิทธิภาพแผนการจัดการเรียนรู้คือ ผลการประเมินตามเกณฑ์ที่ใช้ประเมินประสิทธิภาพของชุดการสอน โดยกำหนดเกณฑ์ในการประเมินประสิทธิภาพไว้

มานิตย์ อาษานอก (2561) กล่าวว่า ประสิทธิภาพแผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง ระดับสมรรถนะ คุณภาพ หรือขีดความสามารถของนวัตกรรมการศึกษาที่ทำให้เกิดการเรียนรู้ของผู้เรียน

สรุปได้ว่า ประสิทธิภาพแผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง ระดับคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ที่จะนำไปจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้ผู้เรียน เพื่อพัฒนาคุณภาพผู้เรียนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

การหาค่าประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ มีการกำหนดเกณฑ์ ประสิทธิภาพและขั้นตอนของการหาค่าประสิทธิภาพ ดังนี้ (ชัยยงค์ พรหมวงศ์, 2556)

5.1 ความหมายของเกณฑ์

เกณฑ์เป็นขีดกำหนดที่จะยอมรับว่า สิ่งใดหรือพฤติกรรมใดมีคุณภาพ และหรือปริมาณที่จะรับได้การตั้งเกณฑ์ ต้องตั้งไว้ครั้งแรกครั้งเดียวเพื่อจะปรับปรุงคุณภาพให้ถึงเกณฑ์ขั้นต่ำที่ตั้งไว้ จะตั้งเกณฑ์การทดสอบประสิทธิภาพไว้ต่างกันไม่ได้ เช่น เมื่อมีการทดสอบประสิทธิภาพแบบเดี่ยว ตั้งเกณฑ์ไว้ 60/60 แบบกลุ่ม ตั้งไว้ 70/70 ส่วนแบบสนาม ตั้งไว้ 80/80 ถือว่าเป็นการตั้งเกณฑ์ที่ไม่ถูกต้อง อธิบายเนื่องจากเกณฑ์ที่ตั้งไว้เป็นเกณฑ์ต่ำสุด ดังนั้นหากการทดสอบคุณภาพของสิ่งใดหรือพฤติกรรมใดได้ผลสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ย่อมมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 หรืออนุโลมให้มีความคลาดเคลื่อนต่ำ หรือสูงกว่าค่าประสิทธิภาพที่ตั้งไว้เกิน 2.5 ก็ให้ปรับเกณฑ์ขึ้นไปอีกหนึ่งขั้น แต่หากได้ค่าต่ำกว่าค่าประสิทธิภาพที่ตั้งไว้ต้องปรับปรุงและนำไปทดสอบประสิทธิภาพใช้หลายครั้งในภาคสนามจนได้ค่าถึงเกณฑ์ที่กำหนด

ความหมายของเกณฑ์ประสิทธิภาพ หมายถึง ระดับประสิทธิภาพของสื่อหรือชุดการสอนที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเป็นระดับที่ผลิตสื่อหรือชุดการสอนจะพึงพอใจว่า หากสื่อหรือชุดการสอนมีประสิทธิภาพถึงระดับนั้นแล้ว สื่อหรือชุดการสอนนั้นก็มีความคุ้มค่าที่จะนำไปสอนนักเรียนและคุ้มแก่การลงทุนผลิตออกมาเป็นจำนวนมาก การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพกระทำได้โดยการประเมินผลพฤติกรรมของผู้เรียน 2 ประเภท คือ พฤติกรรมต่อเนื่อง (กระบวนการ) กำหนดค่าประสิทธิภาพเป็น $E_1 = \text{Efficiency of process}$ (ประสิทธิภาพของกระบวนการ) และพฤติกรรมสุดท้าย (ผลลัพธ์) กำหนดค่าประสิทธิภาพเป็น $E_2 = \text{Efficiency of product}$ (ประสิทธิภาพของผลลัพธ์)

ประเมินพฤติกรรมต่อเนื่อง (Transitional behavior) คือประเมินผลต่อเนื่อง ซึ่งประกอบด้วยพฤติกรรมย่อยของผู้เรียน เรียกว่า “กระบวนการ” (Process) ที่เกิดจากการประกอบกิจกรรมกลุ่ม ได้แก่ การทำโครงการ หรือทำรายงานเป็นกลุ่ม และรายงานบุคคลได้แก่งานที่มอบหมายและกิจกรรมอื่นใดที่ผู้สอนกำหนดไว้

ประเมินพฤติกรรมสุดท้าย (Terminal behavior) คือประเมินผลลัพธ์ (Product) ของผู้เรียนโดยพิจารณาจากการสอบหลังเรียนและการสอบไล่ ประสิทธิภาพของสื่อหรือชุดการสอนจะกำหนดเป็นเกณฑ์ที่ผู้สอนคาดหวังว่าผู้เรียนจะเปลี่ยนพฤติกรรมเป็นที่พึงพอใจ โดยกำหนดให้ของผลเฉลี่ยของคะแนนการทำงานและการประกอบกิจกรรมของผู้เรียนทั้งหมด ต่อร้อยละของผลการประเมินหลังเรียนทั้งหมด นั่นคือ $E_1/E_2 =$ ประสิทธิภาพของกระบวนการ/ ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ ตัวอย่าง 80/80 หมายความว่าเมื่อเรียนจากสื่อหรือชุดการสอนแล้วผู้เรียนจะสามารถทำแบบฝึกปฏิบัติ หรืองานได้ผลเฉลี่ย 80% และประเมินหลังเรียนและงานสุดท้ายได้ผลเฉลี่ย 80% การที่จะกำหนดเกณฑ์ E_1/E_2 ให้มีค่าเท่าใดนั้น ให้ผู้สอนเป็นผู้พิจารณาตามความพอใจโดยพิจารณาพิสัยการเรียนรู้ที่จำแนกเป็นวิทยพิสัย (Cognitive domain) จิตพิสัย (Affective domain) และทักษะพิสัย (Skill domain) ในขอบข่ายวิทยพิสัย (เดิมเรียกว่าพุทธิพิสัย) เนื้อหาที่เป็นความรู้ความจำมักจะตั้งไว้สูงสุดแล้วลดต่ำลงมา คือ 90/90, 85/85 และ 80/80 ส่วนเนื้อหาสาระที่เป็นจิตพิสัยจะต้องใช้เวลาไปฝึกฝนและพัฒนา ไม่สามารถทำให้ถึงเกณฑ์ระดับสูงได้ในห้องเรียนหรือในขณะที่เรียน จึงอนุโลมให้ตั้งไว้ต่ำลง นั่นคือ 80/80 และ 75/75 แต่ไม่ต่ำกว่า 75/75 เพราะเป็นระดับความพอใจต่ำสุด จึงไม่ควรตั้งเกณฑ์ไว้ต่ำกว่านี้ หากตั้งเกณฑ์ไว้เท่าใดก็มักได้ผลเท่านั้น

5.2 วิธีการคำนวณหาประสิทธิภาพ

วิธีการคำนวณหาประสิทธิภาพกระทำได้ 2 วิธี คือ โดยใช้สูตรและโดยการคำนวณ
ธรรมดา

ก. โดยใช้สูตร กระทำได้โดยใช้สูตรต่อไปนี้

$$\text{สูตรที่ 1 } E_1 = \frac{\sum x}{A} \times 100$$

เมื่อ E_1 คือ ประสิทธิภาพของกระบวนการ

$\sum x$ คือ คะแนนรวมของแบบฝึกปฏิบัติกิจกรรมหรืองานที่ทำระหว่างเรียน
ทั้งที่เป็นกิจกรรมในห้องเรียน นอกห้องเรียนหรือออนไลน์

A คือ คะแนนเต็มของแบบฝึกปฏิบัติ ทุกชั้นรวมกัน

N คือ จำนวนผู้เรียน

$$\text{สูตรที่ 2 } E_2 = \frac{\sum x}{B} \times 100$$

เมื่อ E_2 คือ ประสิทธิภาพของผลลัพธ์

$\sum X$ คือ คะแนนรวมของผลลัพธ์ของการประเมินหลังเรียน

B คือ คะแนนเต็มของการประเมินสุดท้ายของแต่ละหน่วย ประกอบด้วยผล การสอบหลังเรียนและคะแนนจากการประเมินงานสุดท้าย

N คือ จำนวนผู้เรียน

การคำนวณหาประสิทธิภาพโดยใช้สูตรดังกล่าวข้างต้น กระทำได้โดยการนำ คะแนนรวมแบบฝึกปฏิบัติ หรือผลงานในขณะที่ประกอบกิจกรรมกลุ่ม/เดี่ยว และคะแนนสอบ หลังเรียน มาเข้าตารางแล้วจึงคำนวณหาค่า E_1/E_2

หากจำสูตรไม่ได้หรือไม่อยากใช้สูตรผู้ผลิตสื่อหรือชุดการสอนก็สามารถใช้ วิธีการคำนวณธรรมดาหาค่า E_1 และ E_2 ได้ ด้วยวิธีการคำนวณธรรมดา

สำหรับ E_1 คือค่าประสิทธิภาพของงานและแบบฝึกปฏิบัติ กระทำได้โดยการนำ คะแนนงานทุกชิ้นของนักเรียนในแต่ละกิจกรรม แต่ละคนมารวมกัน แล้วหาค่าเฉลี่ยและเทียบ ส่วนโดยเป็นร้อยละ

สำหรับค่า E_2 คือประสิทธิภาพผลลัพธ์ของการประเมินหลังเรียนของแต่ละ สื่อหรือชุดการสอน กระทำได้โดยการเอาคะแนนจากการสอบหลังเรียน และคะแนนจากงาน สุดท้ายของนักเรียนทั้งหมดรวมกัน หาค่าเฉลี่ยแล้วเทียบส่วนร้อยละเพื่อหาค่าร้อยละ

5.3 การตีความหมายผลการคำนวณ

หลังจากคำนวณหาค่า E_1 และ E_2 ได้แล้ว ผู้หาประสิทธิภาพต้องตีความหมาย ของผลลัพธ์โดยยึดหลักการและแนวทาง คือ ความคลาดเคลื่อนของผลลัพธ์ให้มีความ คลาดเคลื่อนหรือความแปรปรวนของผลลัพธ์ได้ไม่เกิน .05 (ร้อยละ 5) จากช่วงต่ำไปสูง = ± 2.5 นั้นให้ผลลัพธ์ของค่า E_1 หรือ E_2 ที่ถือว่าเป็นไปตามเกณฑ์มีค่าต่ำกว่าเกณฑ์ไม่เกิน 2.5% และสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ไม่เกิน 2.5% หากคะแนน E_1 หรือ E_2 ห่างกันเกิน 5% แสดงว่ากิจกรรม ที่ให้นักเรียนทำกับการสอบหลังเรียนไม่สมดุลกันเช่น ค่า E_1 มากกว่า E_2 แสดงว่างาน ที่มอบหมายอาจจะง่ายกว่าการสอบ หรือหากค่า E_2 มากกว่าค่า E_1 แสดงว่า การสอบง่ายกว่า หรือไม่สมดุลกับงานที่มอบหมายให้ทำ จำเป็นที่จะต้องปรับแก้หากสื่อหรือชุดการสอนได้รับการ ออกแบบและพัฒนาอย่างดีมีคุณภาพ ค่า E_1 หรือ E_2 ที่คำนวณได้จากการทดสอบ ประสิทธิภาพ จะต้องใกล้เคียงกันและห่างกันไม่เกิน 5% ซึ่งเป็นตัวชี้ที่จะยืนยันได้ว่านักเรียนได้ มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมต่อเนื่องตามลำดับขั้น หรือไม่ก่อนที่จะมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมขั้น สุดท้าย หรืออีกนัยหนึ่งต้องประกันได้ว่านักเรียนมีความรู้จริงไม่ใช่ทำกิจกรรมหรือทำสอบได้

เพราะการเดาการประเมินในอนาคตจะเสนอผลการประเมินเป็นเลขสองตัว คือ E_1 คู่ E_2 เพราะจะทำให้ผู้อ่านผลการประเมินทราบลักษณะนิสัยของผู้เรียนระหว่างนิสัยในการทำงานอย่างต่อเนื่อง คงเส้นคงวา หรือไม่ (ดูจากค่า E_1 คือกระบวนการ) กับการทำงานสุดท้ายว่ามีคุณภาพมากน้อยเพียงใด (ดูจากค่า E_2 คือกระบวนการ) เพื่อประโยชน์ของการกลั่นกรองบุคลากรเข้าทำงาน

5.4 ขั้นตอนการทดสอบประสิทธิภาพ

เมื่อผลิตสื่อหรือชุดการสอนขึ้น เป็นต้นแบบแล้ว ต้องนำสื่อหรือชุดการสอนไปหาประสิทธิภาพตามขั้นตอนต่อไปนี้ (ชัยยงค์ พรหมวงศ์, 2556)

1. การทดสอบประสิทธิภาพแบบเดี่ยว (1:1) เป็นการทดสอบประสิทธิภาพที่ผู้สอน 1 คนทดสอบประสิทธิภาพสื่อหรือชุดการสอนกับผู้เรียน 1-3 คน โดยใช้เด็กก่อนปานกลาง และเด็กเก่งระหว่างทดสอบประสิทธิภาพให้จับเวลาในการประกอบกิจกรรม สังเกตพฤติกรรมของผู้เรียนว่า หงุดหงิด ทำหน้ามึน หรือทำท่าทางไม่เข้าใจหรือไม่ ประเมินการเรียนรู้จากกระบวนการ คือกิจกรรมหรือภารกิจและงานที่มอบให้ทำและทดสอบหลังเรียน นำคะแนนมาคำนวณหาประสิทธิภาพ หากไม่ถึงเกณฑ์ต้องปรับปรุงเนื้อหาสาระ กิจกรรมระหว่างเรียน และแบบทดสอบหลังเรียนให้ดีขึ้น โดยปกติคะแนนที่ได้จากการทดสอบประสิทธิภาพแบบเดี่ยวนี้อาจได้คะแนนต่ำกว่าเกณฑ์มาก แต่ไม่ต้องวิตกเมื่อปรับปรุงแล้วจะสูงขึ้นมาก ก่อนนำไปทดสอบประสิทธิภาพแบบกลุ่ม ทั้งนี้ E_1/E_2 ที่ได้จะมีค่าประมาณ 60/60

2. การทดสอบประสิทธิภาพแบบกลุ่ม (1:10) เป็นการทดสอบประสิทธิภาพที่ผู้สอน 1 คน ทดสอบประสิทธิภาพสื่อหรือชุดการสอนกับผู้เรียน 6-10 คน (ละผู้เรียนที่เก่งปานกลางกับอ่อน) ระหว่างทดสอบประสิทธิภาพให้จับเวลาในการประกอบกิจกรรม สังเกตพฤติกรรมของผู้เรียนว่า หงุดหงิดทำหน้ามึน หรือทำท่าทางไม่เข้าใจหรือไม่ หลังจากทดสอบประสิทธิภาพให้ประเมินการเรียนรู้จากกระบวนการคือ กิจกรรม หรือภารกิจและงานที่มอบให้ทำและประเมินผลสัมฤทธิ์ คือ การทดสอบหลังเรียนและงานสุดท้ายที่มอบให้นักเรียนทำส่งก่อนสอบประจำหน่วย ให้นำคะแนนมาคำนวณหาประสิทธิภาพ หากไม่ถึงเกณฑ์ต้องปรับปรุงเนื้อหาสาระ กิจกรรมระหว่างเรียนและแบบทดสอบหลังเรียนให้ดีขึ้น คำนวณหาประสิทธิภาพแล้วปรับปรุง ในคราวนี้คะแนนของผู้เรียนจะเพิ่มขึ้นอีกเกือบเท่าเกณฑ์โดยเฉลี่ยจะห่างจากเกณฑ์ประมาณ 10% นั่นคือ E_1/E_2 ที่ได้จะมีค่าประมาณ 70/70

3. การทดสอบประสิทธิภาพภาคสนาม (1:100) เป็นการทดสอบประสิทธิภาพที่ผู้สอน 1 คน ทดสอบประสิทธิภาพสื่อหรือชุดการสอนกับผู้เรียนทั้งชั้น ระหว่างทดสอบประสิทธิภาพให้จับเวลาในการประกอบกิจกรรม สังเกตพฤติกรรมของผู้เรียนว่า

หยุดหัด ทำหน้าฉงน หรือทำท่าทางไม่เข้าใจหรือไม่ หลังจากทดสอบประสิทธิภาพภาคสนาม แล้วให้ประเมินการเรียนจากกระบวนการคือ กิจกรรมหรือภารกิจและงานที่มอบให้ทำ และทดสอบหลังเรียน นำคะแนนมาคำนวณหาประสิทธิภาพ หากไม่ถึงเกณฑ์ต้องปรับปรุง เนื้อหาสาระ กิจกรรมระหว่างเรียนและแบบทดสอบหลังเรียนให้ดีขึ้น แล้วนำไปทดสอบ ประสิทธิภาพภาคสนามซ้ำกับนักเรียนต่างกลุ่ม อาจทดสอบประสิทธิภาพ 2-3 ครั้ง จนได้ค่า ประสิทธิภาพถึงเกณฑ์ขั้นต่ำ ปกติไม่น่าจะทดสอบประสิทธิภาพเกินสามครั้ง ด้วยเหตุนี้ ขึ้นทดสอบประสิทธิภาพภาคสนามจึงแทนด้วย 1:100 ผลลัพธ์ที่ได้จากการทดสอบ ประสิทธิภาพภาคสนามควรใกล้เคียงกัน เกณฑ์ที่ตั้งไว้ หากต่ำกว่าเกณฑ์ไม่เกิน 2.5% ก็ให้ยอมรับว่า สื่อหรือชุดการสอนมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้หากค่าที่ได้ต่ำกว่าเกณฑ์ มากกว่า -2.5 ให้ปรับปรุงและทดสอบประสิทธิภาพภาคสนามซ้ำ จนกว่าจะถึงเกณฑ์ จะหยุด ปรับปรุงแล้วสรุปว่าชุดการสอนไม่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้หรือจะลดเกณฑ์ลงเพราะ “ถอดใจ” หรือยอมแพ้ไม่ได้หากสูงกว่าเกณฑ์ไม่เกิน +2.5 ก็ยอมรับว่า สื่อหรือชุดการสอน มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ หากค่าที่ได้สูงกว่าเกณฑ์เกิน +2.5 ให้ปรับเกณฑ์ขึ้นไปอีก หนึ่งขั้น เช่น ตั้งไว้ 80/80 ก็ให้ปรับขึ้นเป็น 85/85 หรือ 90/90 ตามค่าประสิทธิภาพที่ทดสอบ ประสิทธิภาพได้ตัวอย่าง เมื่อทดสอบหาประสิทธิภาพแล้วได้ 83.5/85.4 ก็แสดงว่าสื่อหรือชุด การสอนนั้นมีประสิทธิภาพ 83.5/85.4 ใกล้เคียงกับเกณฑ์ 85/85ที่ตั้งไว้ แต่ถ้าตั้งเกณฑ์ไว้ 75/75 เมื่อผลการทดสอบประสิทธิภาพเป็น 83.5/85.4 ก็อาจเลื่อนเกณฑ์ขึ้นมาเป็น 85/85 ได้

สรุปว่า ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง ระดับคุณภาพของ แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานที่จะนำไปจัดกิจกรรม การเรียนรู้ให้ผู้เรียน เพื่อพัฒนาคุณภาพผู้เรียนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ในงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ ใช้เกณฑ์การหาประสิทธิภาพ คือ E_1/E_2 เท่ากับ 75/75

75 ตัวแรก หมายถึง คะแนนรวมของการทำแบบฝึกหัดและการปฏิบัติ กิจกรรมการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ระหว่างเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุ ภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐาน ทั้งที่เป็นกิจกรรมในห้องเรียน นอกห้องเรียน

75 ตัวหลัง หมายถึง คะแนนรวมของการทำแบบทดสอบการฟังและการพูด ภาษาอังกฤษ หลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐาน

ทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ

1. ทักษะการฟังภาษาอังกฤษ

จากการศึกษาค้นคว้าพบว่า มีผู้ให้คำนิยามของ ทักษะการฟังภาษาอังกฤษ ไว้มากมายหลายประการ ดังนี้

วาสนา สิงห์ทองลา (2555) กล่าวว่า ทักษะการฟังภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการฟังเสียงและสำเนียงที่ถูกต้องของคำ กลุ่มคำ หรือประโยค และเข้าใจตามสถานการณ์หรือบริบทที่กำหนดวัดได้จากการทำแบบวัดทักษะการฟังภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

มณีรัตน์ กรรณิกา (2559) กล่าวว่า ทักษะการฟังภาษาอังกฤษ เป็นความสามารถในการจับประเด็นใจความหลัก จากสิ่งที่ฟังได้อย่างถูกต้องและครบถ้วนซึ่งเป็นกระบวนการที่สลับซับซ้อน

Solak (2016) กล่าวว่า การฟังภาษาอังกฤษ เป็นกระบวนการที่เกิดความกระตือรือร้นและมีปฏิสัมพันธ์ ซึ่งผู้ฟังจะได้รับฟังข้อความและพยายามแปลความหมายเพื่อที่จะเข้าใจและตอบสนองอย่างมีประสิทธิภาพ

Abivaddhano (2017) กล่าวว่า ทักษะการฟังภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการใส่ใจและตีความสิ่งที่คนอื่นพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สรุปได้ว่า ทักษะการฟังภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถของนักเรียนในการฟังเสียงของคำ กลุ่มคำ หรือประโยค และแปลความหมายได้อย่างถูกต้อง ครบถ้วน สามารถเข้าใจและตอบสนองอย่างมีประสิทธิภาพ

2. การพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษ

จากการศึกษาค้นคว้าพบว่า มีผู้กล่าวถึงการพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษ ไว้มากมายหลายประการ ดังนี้

ฤทัยรัตน์ ปานจรินทร์ (2555) ได้ศึกษาการส่งเสริมทักษะการฟังภาษาอังกฤษ โดยการใช้แบบฝึกที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีพัฒนาการด้านทักษะการฟังมากขึ้นอันจะเป็นพื้นฐานที่ดีต่อการพัฒนาทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้านและการศึกษาภาษาอังกฤษต่อไปในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งจะสามารถสร้างแรงจูงใจ และสามารถดึงดูดความสนใจของผู้เรียน และกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความต้องการเรียนรู้ด้วยตนเอง และเพื่อให้เป็นแนวทางในการปรับปรุงพัฒนาสื่อการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษให้มีความหลากหลายและคุณภาพดียิ่งขึ้นต่อไป

วาสนา สิงห์ทองลา (2555) ได้ใช้วิธีการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นวิธีการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษของผู้เรียน ซึ่งผู้เรียนสามารถใช้

ภาษาสื่อความหมายได้และสามารถใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสมกับสภาพสังคมเป็นการสอนแบบ ทักษะสัมพันธ์ ซึ่งนอกจากจะทำให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ดี แล้ว ผู้เรียนยังได้ฝึกใช้ความคิด และมีความกล้าในการใช้ภาษา ผู้เรียนได้เรียนรู้การทำงาน ร่วมกับผู้อื่น รู้จักช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีวินัยและมีความรับผิดชอบ

ทีรณัท ชันนาค และ สุทัศน์ นาคจัน (2559) ได้ใช้วิธีการสอนด้วยหนังสือ อิเล็กทรอนิกส์ โดยนำมาใช้เป็นสื่อในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการฟังของ นักเรียน ซึ่งสามารถนำมาพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษให้นักเรียนเกิดความสนุกสนาน เพลิดเพลินในการเรียน อีกทั้งเพื่อกระตุ้นและเร้าความสนใจของนักเรียนให้เกิดแรงจูงใจ ใฝ่เรียนรู้ อยากรเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น และมีเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น

วรัญญา โอภาณี อาริรักษ์ ศรีวราพงศ์ และพิชชากร จันทา (2563) ได้ใช้เทคโนโลยี ในการพัฒนาทักษะภาษาด้วยตนเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษ เพราะการเลือกเทคโนโลยีให้เหมาะสมกับผู้เรียนเป็นสิ่งจำเป็นที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนา อย่างมีประสิทธิภาพ ทักษะการเรียนรู้ภาษาด้วยตนเอง นับว่ามีความสำคัญอย่างมากต่อการพัฒนา ความสามารถทางด้านภาษาของผู้เรียน ช่วยสร้างความเข้าใจด้านภาษา และสร้างวัฒนธรรม การเรียนรู้ใหม่ ๆ ที่เกิดขึ้นทั้งในและนอกห้องเรียน อีกทั้งยังเหมาะกับสังคมโลกในปัจจุบัน ซึ่งเป็นสังคมแห่งการเรียนรู้มีองค์ความรู้ใหม่เกิดขึ้น และเผยแพร่ไปอย่างรวดเร็วด้วย เทคโนโลยีการสื่อสารที่ทันสมัย ทั้งในด้านวัสดุ อุปกรณ์ และแอปพลิเคชัน ผู้เรียนควรรหา โอกาสฝึกเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่องเพื่อประโยชน์ และความก้าวหน้าในการเรียนภาษา

สรุปได้ว่า การพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษ หมายถึง การพัฒนาส่งเสริม ทักษะการฟังภาษาอังกฤษให้เกิดความเข้าใจและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น โดยผ่าน กระบวนการเรียนรู้หรือการใช้สื่อการเรียนรู้ที่เหมาะสม

3. การประเมินทักษะการฟังภาษาอังกฤษ

จากการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับทักษะการฟังภาษาอังกฤษพบว่า มีรูปแบบในการประเมิน ที่หลากหลายวิธีที่มีความเหมาะสม ดังต่อไปนี้

กระทรวงศึกษาธิการ (2551) กล่าวว่า วิธีการประเมินแบบต่าง ๆ ที่ผู้สอนสามารถ เลือกใช้ได้ มีดังต่อไปนี้

1. การสังเกตพฤติกรรม
2. การสอบปากเปล่า
3. การพูดคุย
4. การใช้คำถาม

5. การเขียนสะท้อนการเรียนรู้
6. การประเมินการปฏิบัติ
7. การประเมินด้วยแฟ้มสะสมงาน
8. การวัดและประเมินด้วยแบบทดสอบ
9. การประเมินด้านความรู้สึกนึกคิด
10. การประเมินตามสภาพจริง
11. การประเมินตนเองของผู้เรียน
12. การประเมินโดยเพื่อน

มาตรฐาน มายอด (2559, สื่อออนไลน์) ได้กล่าวถึง การทดสอบการฟังว่ามีรูปแบบที่แตกต่างกันออกไป เช่น แบบทดสอบวัดความสามารถและจัดระดับความรู้ (Proficiency and placement test) เป็นการทดสอบเพื่อวัดและประเมินความสามารถทางด้านภาษาของผู้เรียนในวิชาเฉพาะเจาะจง ผู้สอนจึงต้องออกแบบแบบทดสอบที่เหมาะสมกับการฟังแต่ละรูปแบบ มีคำถามที่หลากหลายเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการฟังหลากหลายรูปแบบ ยกตัวอย่างต่อไปนี้

1. การเขียนตามคำบอก (Dictation) คือ วิธีการทดสอบที่ผู้สอนอ่านเรื่องที่มีความยาว ประมาณ 150 คำให้ผู้เรียนฟังทีละประโยคหรือวลี ผู้เรียนเขียนประโยคหรือวลีที่ได้ยิน ซึ่งการทดสอบประเภทนี้นิยมใช้เป็นการทดสอบความสามารถทางภาษาของผู้เรียน
2. การเขียนตามคำบอกแบบเติมคำ (Partial dictation) คือ วิธีการทดสอบที่ผู้เรียนได้รับแบบทดสอบที่ละเว้นข้อความส่วนใหญ่ออก แล้วฟังเรื่องหรือเนื้อหาฉบับเต็มเพื่อให้ผู้เรียนเติมคำหรือวลี ลงในช่องว่างให้ได้เนื้อเรื่องที่สมบูรณ์
3. การฟังเรื่องแล้วตอบคำถาม (Text with questions) คือ วิธีการทดสอบที่ให้ผู้เรียนฟังบทสนทนาที่ผู้สอนอ่านหรือการฟังจากแถบบันทึกเสียงแล้วทำแบบทดสอบแบบเลือกตอบ (Multiple-choices test)
4. การตอบสนองต่อประโยคที่ได้ยิน (Responding to statement) คือ วิธีการทดสอบที่ผู้เรียนฟังประโยคหรือคำถามแล้วตอบสนองต่อสิ่งที่ได้ยินโดยการเลือกคำหรือรูปภาพ ระบุว่าประโยคหรือคำถามที่ได้ฟังนั้นถูกหรือผิด หรือตอบสนองด้วยคำตอบแบบสั้น ๆ
5. การตอบคำถามถูก-ผิดแบบสามตัวเลือก (Three choices true-false) คือ วิธีการทดสอบที่พัฒนามาจากแบบทดสอบประเภทเลือกคำตอบแบบถูก-ผิด (True or false test) โดยเพิ่มการแสดงความคิดเห็น หรือการเพิ่มตัวเลือก “ไม่ได้รับรู้”
6. การเติมคำจากการฟังแถบบันทึกเสียง (Recorded cloze) คือ วิธีการทดสอบที่ให้ผู้เรียนฟังเทปหรือแถบบันทึกเสียง ซึ่งในทุก ๆ คำที่ 15 จะถูกแทนที่ด้วยเสียงสัญญาณอื่น ๆ

ที่ไม่ใช่คำ หรือวลีจากเรื่องและมีการหยุดระหว่างประโยค เพื่อให้ผู้เรียนเติมคำหรือวลีให้เนื้อเรื่องสมบูรณ์

7. การส่งผ่านข้อมูล (Information transfer) คือ วิธีการทดสอบที่ให้ผู้เรียนฟังการบรรยาย หรือบทสนทนาแล้วสร้างแผนผัง จากนั้นเติมแผนผังหรือตารางในขณะที่ยังฟัง

วรัญญา โอภาสี อารีรักษ์ ศรีวราพงศ์ และพิชชากร จันทา (2563) กล่าวถึงการประเมินการฟังว่าประกอบด้วยเกณฑ์การประเมิน 3 รูปแบบ คือ ความเชื่อมั่น ความเที่ยงตรง และความสะดวกในการวัด

1. ความเชื่อมั่น เป็นการวัดความน่าเชื่อถือของผลการวัดของแบบทดสอบ หากนำแบบทดสอบชุดเดิมไปใช้กับผู้เรียนอื่นผลการทดสอบก็ยังคงให้ผลเหมือนเดิม ในการตรวจสอบความเชื่อมั่นตามลักษณะทางสถิติสามารถทำได้ ดังนี้

1.1 การทดสอบหรือการทดสอบซ้ำ (Test/retest) โดยการนำแบบทดสอบชุดเดิมมาใช้กับผู้เรียนกลุ่มเดิมแต่จะต้องเว้นระยะเวลาห่างในการทำแบบทดสอบประมาณ 1 สัปดาห์ ซึ่งแบบทดสอบที่มีความเชื่อมั่นจะต้องมีคะแนนผลการทดสอบไม่ต่างจากคะแนนการทดสอบเดิม

1.2 วิธีแบ่งครึ่ง (Split halves) คือ การแบ่งแบบทดสอบออกเป็นสองส่วนให้กลุ่มผู้เรียนทำแบบทดสอบ โดยหากแบบทดสอบมี 50 ข้อ ผู้สอนแบ่งข้อสอบออกเป็น 2 ส่วนโดยการแบ่งออกตามเลขคู่และเลขคี่ จากนั้นนำไปให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบ และเปรียบเทียบผลการทดสอบในแต่ละกลุ่ม ถ้าเป็นการทดสอบที่มีความเชื่อมั่นจะมีผลคะแนนในการทดสอบคล้ายคลึงกันทั้งสองกลุ่ม

1.3 แบบทดสอบที่คล้ายคลึงกัน คือ การแบ่งแบบทดสอบเป็นสองรูปแบบที่คล้ายกันให้มากที่สุดแต่ไม่เหมือนกัน เมื่อให้ผู้เรียนคนเดียวกันทำแบบทดสอบทั้งสองรูปแบบผลคะแนนในแต่ละครั้งไม่แตกต่างกัน

2. ความเที่ยงตรง แบบประเมินจะมีความเที่ยงตรงหากใช้วัดได้ตรงกับจุดประสงค์ที่ต้องการวัด ตัวอย่างเช่น แบบทดสอบการออกเสียงจะมีความเที่ยงตรงก็ต่อเมื่อใช้ทดสอบการออกเสียง แต่จะขาดความเที่ยงตรงหากใช้ทดสอบความสามารถด้านการพูดเพื่อการสื่อสาร ความเที่ยงตรงสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ชนิด คือ ความเที่ยงตรงภายนอก คือ ผู้เข้าทำการประเมิน ผู้ให้การประเมินและบุคคลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องเห็นว่าแบบประเมินนี้ถูกต้องเหมาะสม เที่ยงตรง และความเที่ยงตรงด้านเนื้อหา คือ พิจารณาด้านเนื้อหา ทักษะ และภาษาของแบบประเมินว่าตรงตามสิ่งที่ต้องการประเมินหรือไม่ ยกตัวอย่างเช่น ในการวัดความเที่ยงตรงด้านเนื้อหาของแบบประเมินทักษะการฟังด้านวิชาการ ผู้สอนต้องคำนึงถึง

องค์ประกอบและการใช้ทักษะการฟังของทักษะการฟังด้านวิชาการและนำมาสร้างแบบประเมิน ผู้สอนอาจประเมินโดยดูจากสิ่งที่เกี่ยวข้องกับทักษะการฟัง ด้านวิชาการ เช่น การจดบันทึก การเข้าใจคำศัพท์ทางวิชาการ และการจัดลำดับความคิดจากสิ่งที่ผู้เรียนฟัง

3. ความสะดวกในการวัด แบบประเมินเมื่อถูกนำไปใช้จริงมีข้อจำกัดต่าง ๆ มากมาย เช่น เวลา เงิน สิ่งอำนวยความสะดวก และอุปกรณ์ต่าง ๆ ดังนั้น จึงไม่ควรสร้างแบบประเมินที่ยาก หรือนานเกินไปสำหรับ 40 นาที ซึ่งถือว่าเป็นเวลาที่เหมาะสมสำหรับการทดสอบและประเมินการฟัง การออกแบบแบบประเมินจึงควรคำนึงถึงเวลาที่นำแบบประเมินไปใช้จริง เช่น ไม่ควรใช้กระดาษ อุปกรณ์หรือใช้คนจำนวนมากเมื่อนำแบบประเมินไปใช้และแบบประเมินจะต้องเข้าใจง่าย เป็นต้น โดยการสร้างแบบประเมินการฟังที่สะดวกในการวัดนั้นสามารถทำได้โดยการใช้ประเมินการฟังแบบ 5 ระดับ คือ มากที่สุด มากปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด โดยในแต่ละระดับจะมีสิ่งที่ต้องการ จะประเมินและคะแนนกำหนดไว้อย่างชัดเจนเพื่อให้ง่ายต่อการประเมินผู้เรียนแต่ละบุคคล

นอกจากนี้ อนุวัตติ คุณแก้ว (2562) กล่าวถึงวิธีการวัดและประเมินผลการเรียนรู้จากการปฏิบัติไว้ ดังนี้

1. การทดสอบภาคปฏิบัติทำงานด้วยข้อเขียน ลักษณะของการทดสอบนั้นจะให้นักเรียนได้มีการวางแผน แต่ยังไม่ได้ปฏิบัติจริง
2. การทดสอบภาคปฏิบัติโดยให้ระบุชื่อ เป็นการทดสอบที่ให้ระบุชื่อ ระบุหน้าที่ และเป็นการวัดความสามารถในการเลือกใช้คำ วลี อุปกรณ์ได้อย่างเหมาะสม
3. การทดสอบภาคปฏิบัติจากสถานการณ์จำลอง เป็นการกำหนดสถานการณ์ขึ้นมาให้คล้ายคลึงกับสถานการณ์จริงให้มากที่สุด เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้
4. การทดสอบจากตัวอย่างงาน เป็นการทดสอบการปฏิบัติจากตัวอย่างงานหรือสถานการณ์จริงที่ครูต้องคอยกำกับดูแล
5. การทดสอบจากสถานการณ์จริง เป็นการให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติงานจากสภาพจริง เพื่อต้องการให้ผู้เรียนมีทักษะในการปฏิบัติ ให้เกิดความรู้ที่ยั่งยืนและสร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตนเอง

สรุปได้ว่า การประเมินทักษะการฟังภาษาอังกฤษ คือ การทดสอบความสามารถของนักเรียนในการการฟังเสียงของคำ กลุ่มคำ หรือประโยค และแปลความหมายได้อย่างถูกต้อง ครบถ้วน สามารถเข้าใจและตอบสนองอย่างมีประสิทธิภาพ ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยได้ใช้แบบทดสอบการฟังภาษาอังกฤษ เรื่อง Festival ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยเป็นแบบทดสอบการฟังและเลือกตอบแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 10 ข้อ แบ่งเป็นการทดสอบการฟังคำศัพท์

ภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับเรื่อง Festival จำนวน 5 ข้อ และการทดสอบการฟังประโยคภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับเรื่อง Festival จำนวน 5 ข้อ คะแนนเต็ม 10 คะแนน ซึ่งนักเรียนต้องได้ 7 คะแนนขึ้นไปถือว่า ผ่าน

4. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

จากการศึกษาค้นคว้า พบว่า มีผู้ให้คำนิยามของ ทักษะการพูดภาษาอังกฤษไว้มากมายหลายประการ ดังนี้

คำพันธ์ แสนสุข และอุบล สรรพชัยพงษ์ (2556) ได้กล่าวถึง ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ไว้ว่า เมื่อนักเรียนฟังแล้วสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้โดยการแสดงท่าทางประกอบการเล่าเรื่องได้

อุไร มากคณา (2556) กล่าวว่า ทักษะการพูดภาษาอังกฤษคือ ความสามารถของผู้เรียนในการสนทนาโต้ตอบ ในหัวข้อต่าง ๆ ที่ผู้สอนกำหนดในแผนการเรียน ตลอดจนการแสดงความคิดเห็น หรือสนทนาเรื่องใด ๆ ที่ผู้สอนและเพื่อน ๆ เข้าใจและยอมรับได้

ทัชชกร สุชะวันดี (2559) กล่าวว่า ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง พฤติกรรมของนักเรียนในการถ่ายทอดการพูดของนักเรียนเป็นภาษาอังกฤษที่ถูกต้องตามหลักการใช้ภาษา โดยเน้นการออกเสียงความคล่องแคล่วและความพยายามในการสื่อสารด้านการพูดภาษาอังกฤษของคำ ประโยค เนื้อเรื่อง

นินา อีสมิง (2560) กล่าวว่า การพูดภาษาอังกฤษ คือ ความสามารถในการพูดวลีหรือประโยคสั้น ๆ ในการอธิบายสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่ใกล้ตัวและสามารถโต้ตอบได้อย่างเหมาะสมวัดจากแบบวัดความสามารถที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

จิราวดี ทองประศรี (2560) กล่าวว่า การพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโต้ตอบกับคู่สนทนาได้อย่างถูกต้องเหมาะสมตามสถานการณ์และบริบท

สรุปได้ว่า ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถของนักเรียนในการบอกความหมาย สนทนาโต้ตอบ ตามสถานการณ์ที่ครูกำหนด ด้วยคำศัพท์และประโยคภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องเหมาะสมตามสถานการณ์นั้น ๆ

5. การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

จากการศึกษาค้นคว้า พบว่า มีผู้กล่าวถึงการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษไว้หลายประการ ดังนี้

วรรณพรรณ เลิศวัตรกานต์ (2556) ได้ใช้ชุดกิจกรรมโดยเน้นงานปฏิบัติ เพื่อพัฒนาให้ผู้เรียนมีความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษในระดับที่สามารถติดต่อสื่อสาร

ได้โดยสามารถรับและส่งสารได้ อีกทั้งยังช่วยเสริมทักษะทางภาษาให้กับนักเรียนและทำให้ประสบผลสำเร็จในการพูดภาษาอังกฤษ

เพ็ญยุพา แยมศรี (2563) วิธีการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เป็นวิธีการจัดการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับสภาพจริงมุ่งให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาสื่อความหมายได้และสามารถใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสมกับสภาพสังคมเป็นการสอนแบบทักษะสัมพันธ์ ซึ่งนอกจากจะทำให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ดีแล้ว ผู้เรียนยังได้ฝึกใช้ความคิด และมีความกล้าในการใช้ภาษา ผู้เรียนได้เรียนรู้การทำงานร่วมกับผู้อื่น รู้จักช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีวินัยและมีความรับผิดชอบ

รงค์เทพ ลิ้มมณี (2563) ได้นำเกมการเรียนรู้มาใช้ในการจัดการเรียนการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งมีผลให้เห็นชัดเจนว่าการใช้เกมนั้นช่วยการพัฒนาทักษะการพูดและยังช่วยให้ผู้เรียนอยากมีส่วนร่วมในกิจกรรมนั้น ๆ มากขึ้น

ภัทราทิพย์ ธงवास (2563) ได้นำแนวคิดการจัดการจัดกิจกรรมที่มีความหลากหลายของแนวคิดการจัดการเรียนการสอนแบบห้องเรียนกลับด้านร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีลักษณะการนำสื่อและกิจกรรมที่มีความหลากหลายในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่จะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษอย่างเป็นระบบ เนื่องจากผู้เรียนจะได้ใช้ความสามารถในการพูดจากการศึกษาคนควา แสวงหาความรู้ในชุดกิจกรรมด้วยตนเอง โดยมีกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ชัดเจน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ

คันสนะ มูลทาศี (2559) ให้ความคิดเกี่ยวกับเหตุผลที่ต้องพัฒนาทักษะการพูดของผู้เรียนว่า ทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญที่สุดในบรรดาทักษะทั้งหมด เพราะทักษะการพูดเป็นทักษะที่แสดงให้เห็นว่าผู้พูดมีความรู้ทางภาษา และช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ทักษะอื่นได้ง่ายขึ้น

สรุปได้ว่า การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง การพัฒนาส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษให้เกิดความเข้าใจและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น โดยผ่านกระบวนการเรียนรู้หรือการใช้สื่อการเรียนรู้ที่เหมาะสม

6. การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

จากการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับทักษะการพูดภาษาอังกฤษ พบว่ามีรูปแบบในการประเมินที่หลากหลายวิธีที่มีความเหมาะสม ดังต่อไปนี้

กระทรวงศึกษาธิการ (2551) กล่าวว่า วิธีการประเมินแบบต่าง ๆ ที่ผู้สอนสามารถเลือกใช้ได้ มีดังต่อไปนี้

1. การสังเกตพฤติกรรม
2. การสอบปากเปล่า
3. การพูดคุย
4. การใช้คำถาม
5. การเขียนสะท้อนการเรียนรู้
6. การประเมินการปฏิบัติ
7. การประเมินด้วยแฟ้มสะสมงาน
8. การวัดและประเมินด้วยแบบทดสอบ
9. การประเมินด้านความรู้สึกนึกคิด
10. การประเมินตามสภาพจริง
11. การประเมินตนเองของผู้เรียน
12. การประเมินโดยเพื่อน

दारूरररर őrรแกว (2557) ใ้กล่าวถึง การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษว่า หมายถึง การทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยให้นักเรียนได้แสดงความสามารถในการพูดสื่อความในการสื่อสารออกมา ซึ่งทำการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยให้นักเรียนพูดภาษาอังกฤษในสถานการณ์หรือภาระงาน (Task) การพูดที่กำหนดให้

มาศสุภา มายออด (2559, ลื่อออนไลน์) ใ้ให้เหตุผลของการสอบว่า ผู้เรียนจำเป็นต้องสอบเพื่อวัดความสามารถด้านภาษาอังกฤษของตน เพื่อจัดหาห้องเรียนที่เหมาะสมกับระดับความรู้ของตนเองเมื่อเข้าโรงเรียน ซึ่งการสอบวัดความสามารถ มีดังนี้

1. การสอบวัดระดับ (Placement test) เป็นการสอบเพื่อระดับการเรียนรู้ของผู้เรียน มีประโยชน์อย่างยิ่งในการจัดห้องเรียนให้แก่ผู้เรียน
 2. การสอบวัดความก้าวหน้าของผู้เรียน (Progress test) เป็นการสอบวัดความก้าวหน้าทางการเรียนของผู้เรียนว่ามีความเข้าใจในบทเรียนมากน้อยเพียงใด
 3. การสอบวัดผลสัมฤทธิ์ (Achievement test) มีการวัดผลและประเมินผลหลากหลายรูปแบบ วัดตามความสามารถทั้ง 4 ทักษะ ในด้านไวยากรณ์และคำศัพท์
 4. การสอบแบบสาธารณะ (Public examination) เช่น TOEFL, TOEIC เป็นการสอบวัดความเชี่ยวชาญด้านการใช้ภาษา เพื่อใช้ในการสมัครงานหรือเรียนต่อ
- จิวราดี ทองประศรี (2560) ใ้กล่าวถึงประเภทของการประเมินทักษะการพูด ดังนี้

1. การสัมภาษณ์ (Interviews) การสัมภาษณ์ควรจัดขึ้นในห้องที่แยกออกจากห้องเรียน และเรียกผู้เรียนเข้าไปสัมภาษณ์ทีละคน ระหว่างนั้นผู้สอนอาจมอบหมายผู้เรียนคนอื่นในห้องเรียนให้ทำภาระงานการเขียนหรืออ่าน (โดยให้ภาระงานนั้นเป็นส่วนหนึ่งของการสอบ) การสัมภาษณ์นั้นค่อนข้างไม่เป็นปรนัยในแง่ของรูปภาพที่ใช้สนทนา จึงไม่ใช่เรื่องแปลกหากผลการให้สัมภาษณ์ของผู้เรียนมีคุณภาพต่ำ การสัมภาษณ์เป็นผู้ประเมินอาจจะยากที่ต้องรักษาความสนใจในการสัมภาษณ์พร้อมกับประเมินความสามารถด้านการพูดของผู้ให้สัมภาษณ์ในช่วงเวลาเดียวกัน วิธีหลีกเลี่ยงปัญหาเหล่านี้ทำได้โดยพูดคุยกับผู้ให้สัมภาษณ์ด้วยบริบทที่เป็นกันเองในเบื้องต้นจะช่วยผ่อนคลายบรรยากาศได้ ใช้รูปภาพหรือการเลือกหัวข้อสัมภาษณ์เพื่อเป็นขอบเขตในการสัมภาษณ์ โดยเฉพาะควรมีการกำหนดเวลาหนึ่งหรือสองนาที เพื่อให้ผู้เรียนเตรียมตัวหากพบว่าหัวข้อนั้นยาก หากคำถามซ้ำกับผู้ให้สัมภาษณ์รายอื่นซึ่งอาจจะมีผลต่อผู้ให้สัมภาษณ์เอง ควรมีบุคคลที่สามเป็นผู้ร่วมประเมินเพื่อประกันความเที่ยงตรงของการประเมิน

2. การพูดสด (Live monologues) ผู้เรียนจะได้เตรียมตัวและเลือกหัวข้อที่จะนำเสนอแบบสั้นๆ ด้วยตนเองมาก่อน การวัดผลผลและการประเมินความสามารถของผู้เรียนนั้นต้องเปิดกว้าง หากมีผู้เรียนคนอื่นรับบทบาทเป็นผู้ชม ควรมีให้การถาม-ตอบด้วยซึ่งจะเป็นการพิสูจน์ความสามารถของผู้พูดในการโต้ตอบอย่างเป็นธรรมชาติ แต่การให้ผู้เรียนพูดหรือนำเสนอนั้นต้องเป็นการทดสอบที่มีเหตุมีผลและตอบสนองต่อจุดประสงค์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียน เช่น การพูดเพื่อวัตถุประสงค์ทางธุรกิจ กฎหมาย หรือการศึกษา

3. บันทึกลีขียงการพูด (Recorded monologues) การบันทึกเสียงการพูดช่วยให้ผู้เรียนจะกดดันน้อยกว่าการพูดต่อหน้าสาธารณชน เป็นรูปแบบการสอบที่ไม่เป็นทางการและไม่ต้องฝึกฝนมากเท่าการพูดสด (Live monologues) ผู้เรียนมีโอกาสได้บันทึกเสียงพูดของตนเองเกี่ยวกับหัวข้อที่ครูเลือกให้ หรือตนเองเลือกเอง เช่น หัวข้อกีฬาหรือกิจกรรมยามว่างที่ชื่นชอบ ข้อดีของการสอบแบบนี้คือผู้เรียนจะได้ส่งงานหลังจากที่ผู้สอนสอนเนื้อหาานั้น ๆ จบแล้ว และสามารถตรวจสอบผลลัพธ์ได้ด้วย ‘การตรวจสอบสามเส้า’ (Triangulated) คือวิธีที่ผู้ตรวจจะนำคะแนนมาเปรียบเทียบกับค่ามาตรฐาน

4. บทบาทสมมติ (Role-plays) นักเรียนส่วนใหญ่ล้วนเคยเล่นบทบาทสมมติในห้องเรียน ซึ่งสามารถนำมาใช้ในการสอบได้ ‘บทบาท’ สามารถเล่นได้ทั้งผู้สอบหรือผู้เรียน แต่อธิพลของคู่สนทนาเป็นเรื่องที่ควบคุมยาก บทบาทสมมติไม่ได้ต้องใช้ทักษะการแสดงที่ซับซ้อนหรือจินตนาการที่มากมาย การใช้สถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริงเป็นประจำทุกวันเป็นสิ่งที่ดีที่สุด อาจรวมไปถึงการให้ข้อมูลที่ยากขึ้น ผู้สอนควรให้ข้อมูลในการสอบแก่ผู้เรียนด้วย เช่น

ให้ผู้เรียนใช้ข้อมูลจากโบรชัวร์ท่องเที่ยวในการจองที่พักกับบริษัทนายหน้า การสอบแบบนี้ใช้ได้ ดีหากตรงกับจุดประสงค์ของการเรียนและผู้เรียน

5. การทำงานร่วมกัน และการอภิปราย เป็นวิธีการที่คล้ายกับการเล่นบทบาทสมมติ ใช้ในกรณีที่ไม่ต้องการการการสมมติแต่ต้องการลงมือทำด้วยตนเอง ยกตัวอย่างเช่น ให้ผู้เรียนสองคนเลือกกระเบื้องการสมัครงานจากการดูประวัติที่เกิดขึ้นได้จริง หรือผู้เรียนเลือกสถานการณ์ที่ตอบสนองของความคิดเห็นของตนเองต่อรูปแบบ (Theme) ที่เกี่ยวข้องกับคำชี้แจง การแสดงบทบาทสมมตินั้นอาจมีการกระทบถึงผู้อื่นแต่อย่างน้อยทักษะการโต้ตอบของผู้เรียน ก็ใกล้เคียงกับภาษาที่ใช้จริงในชีวิตประจำวัน

สรุปได้ว่า การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ คือ การทดสอบความสามารถของนักเรียนในการบอกความหมาย สนทนาโต้ตอบ ตามสถานการณ์ที่ครูกำหนด ด้วยคำศัพท์ และประโยคภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องเหมาะสมตามสถานการณ์นั้น ๆ ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยใช้แบบทดสอบการพูดภาษาอังกฤษแบบพูดสด จำนวน 2 ข้อ แบ่งเป็นการทดสอบการพูดคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับเรื่อง Festival จำนวน 1 ข้อ (5-10 คำ) และการทดสอบการพูดสนทนาโต้ตอบด้วยประโยคภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับเรื่อง Festival จำนวน 1 ข้อ (2 สถานการณ์) คะแนนเต็ม 15 คะแนน โดยเทียบกับเกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งนักเรียนต้องได้ 10 คะแนนขึ้นไปถือว่า ผ่าน

ความพึงพอใจ

1. ความหมายของความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนการสอน

ความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนการสอน มีผู้ให้ความหมายไว้แตกต่างกัน ดังนี้
คอสิเยาะ เจ๊ะโต (2559) กล่าวว่า ความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนการสอน หมายถึง ความรู้สึกหรือทัศนคติของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนตามแนวการสอน

ทิพากร สุขชูศรี และคณะ (2560) ได้กล่าวว่า ความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนการสอน คือ ความรู้สึกด้านบวกต่อกิจกรรมการสอน

ณัฐสุพร บุญช่วย (2560) กล่าวว่า ความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนการสอน หมายถึง ความรู้สึกที่ดีของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

เชษฐภูมิ วรรณไพศาล (2561) กล่าวว่า ความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนการสอน คือ ความรู้สึกนึกคิดด้านดีของนักเรียนที่มีต่อรูปแบบการเรียนการสอน

ทิพาวรรณ ศิลวัฒน์นุสานต์ นารีรัตน์ วัฒนเวฬุ และปิยวรรณ ปิยะกาญจน์ (2563) กล่าวถึงความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนการสอนว่า เป็นทัศนคติที่แสดงต่อรูปแบบในชุด การสอนหรือบทเรียน

สรุปได้ว่า ความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนการสอนคือ ความรู้สึก ทัศนคติ หรือความคิดเห็นด้านบวกของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนการสอนที่ผู้สอนจัดให้

2. องค์ประกอบของความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนการสอน

ทั้งนี้ นักวิจัยและนักวิชาการข้างต้น ได้กำหนดองค์ประกอบของความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนการสอน ไว้ดังนี้

คณิศร เยาะโต (2559) กล่าวว่า องค์ประกอบของความพึงพอใจที่มีต่อการเรียน การสอน ประกอบด้วย 5 ด้าน ได้แก่ ด้านรายวิชา ด้านผู้สอน ด้านวิธีการสอนและกิจกรรม การเรียนการสอน ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนการสอน และด้านปัจจัยสนับสนุน การเรียนการสอน

ทิพากร สุขชูศรี และคณะ (2560) ได้กล่าวว่า องค์ประกอบของความพึงพอใจ ที่มีต่อการเรียนการสอน แบ่งเป็น 4 ด้านประกอบด้วย ด้านเนื้อหา ด้านการจัดกิจกรรม การเรียนรู้ด้านสื่อที่ใช้ในการสอน และด้านประโยชน์ที่ได้รับ

ณัฐฎาพร บุญช่วย (2560) กล่าวว่า องค์ประกอบของความพึงพอใจที่มีต่อ การเรียนการสอน ประกอบด้วย ด้านเนื้อหา ด้านวิธีการสอน ด้านทักษะการสื่อสารและการใช้ ภาษา ด้านทักษะทางปัญญา และด้านการนำไปใช้

เพชร แสงแก้ว (2561) กล่าวว่า องค์ประกอบของความพึงพอใจที่มีต่อการเรียน การสอน ประกอบด้วย ด้านเนื้อหา ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านปัจจัยที่สนับสนุน การเรียนการสอน ด้านการวัดและการประเมินผล และด้านผู้สอน

เชษฐภูมิ วรรณไพศาล (2561) กล่าวว่า องค์ประกอบของความพึงพอใจที่มีต่อ การเรียนการสอน แบ่งออกเป็น 4 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่ 1 ด้านการออกแบบ ส่วนที่ 2 ด้านเนื้อหา ส่วนที่ 3 ด้านประโยชน์ที่ได้ และส่วนที่ 4 ด้านภาพรวมของสื่อ

ทิพาวรรณ ศิลวัฒน์นุสานต์ นารีรัตน์ วัฒนเวฬุ และปิยวรรณ ปิยะกาญจน์ (2563) กล่าวถึงองค์ประกอบของความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนการสอนว่า มีองค์ประกอบ หลัก 5 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านผลการเรียนรู้ 2) ด้านการออกแบบโครงสร้างเนื้อหา 3) ด้านรูปแบบ สื่อการเรียนการสอน 4) ด้านการออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ และ 5) ด้านการนำไปใช้

จากการศึกษาองค์ประกอบของความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนการสอนจาก เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่า ความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนการสอนมีอยู่หลาย

องค์ประกอบ เช่น ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านสื่อการเรียนรู้ ด้านผู้สอน ด้านการวัดและการประเมินผล เป็นต้น ในงานวิจัยฉบับนี้ผู้วิจัยได้กำหนดองค์ประกอบของความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนการสอนไว้ 3 องค์ประกอบ เพื่อให้มีความเหมาะสมกับผู้เรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งประกอบไปด้วย 1) ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน 2) ด้านสื่อและปัจจัยสนับสนุนการเรียนการสอน และ 3) ด้านการนำไปใช้

3. การสร้างแบบประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนการสอน

แบบประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนการสอน ที่สร้างอย่างสอดคล้องกับองค์ประกอบของความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนการสอนและมีประสิทธิภาพ มีนักวิจัยหลายท่านได้กล่าวไว้ ดังนี้

สุนทร ปิยะวสันต์ และคณะ (2552) ได้สรุปขั้นตอนการสร้างแบบประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนการสอน ไว้ดังนี้

1. ศึกษาจากเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจในการปฏิบัติงาน
2. สร้างแบบประเมินความพึงพอใจ
3. นำแบบประเมินความพึงพอใจที่สร้างขึ้น ไปสอบถามจากผู้ทรงคุณวุฒิในการวิจัยด้านองค์การและการจัดการ แบบสอบถาม ประกอบด้วยข้อคำถาม 4 ส่วนคือ 1) ข้อมูลส่วนบุคคล 2) ข้อมูลด้านความพึงพอใจต่อกลุ่มปัจจัยด้านการบริหาร ด้านการสนับสนุน และด้านภาระงาน 3) ข้อมูลความพึงพอใจในการปฏิบัติงานโดยรวม และ 4) ข้อเสนอแนะ ซึ่งคำถามในส่วนที่ 2 และส่วนที่ 3 มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามแบบของลิเคิร์ท (Likert Scale)
4. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม
5. นำแบบสอบถามได้ผ่านการทดสอบหาความเชื่อมั่น โดยใช้วิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) พบว่าค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามมีค่าเท่ากับ 0.97

พัชรินทร์ ธนทรัพย์บุรุษิติ และศศิธร สำราญจิต (2559) ก็กล่าวถึงขั้นตอนของการสร้างแบบประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนการสอนโดยสังเขป ไว้ดังนี้

1. ทบทวนวรรณกรรม
2. สร้างแบบสอบถามให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ
3. นำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง
4. รวบรวมเก็บข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล
5. นำผลวิเคราะห์ข้อมูลมาพัฒนาปรับปรุง

6. ได้รูปแบบกระบวนการเก็บข้อมูลด้านการวิจัย

น้ำลิน เทียมแก้ว (2561) ได้กล่าวถึงขั้นตอนของการสร้างแบบประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนการสอน ดังนี้

1. ศึกษากรอบแนวคิดที่ได้พัฒนาจากแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบประเมินความพึงพอใจ
2. นำแบบสอบถามที่สร้างเสร็จเรียบร้อยแล้วให้พี่เลี้ยงนักวิจัยตรวจสอบเนื้อหาของคำถามเพื่อให้ครอบคลุมวัตถุประสงค์ของการวิจัย
3. นำแบบสอบถามที่แก้ไขแล้วปรับปรุงให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความตรงของเนื้อหาและความถูกต้องทางภาษา
4. นำคำตอบของแบบสอบถามจากผู้เชี่ยวชาญมาหาค่า IOC พบว่าข้อคำถามทุกข้อมีค่าเกิน 0.6 ขึ้นไป
5. นำข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญ เพื่อปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมก่อนนำไปทดลองใช้ (Try Out)
6. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงไปทดลองใช้กับผู้ใช้บริการที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 3 คน มาหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาตามวิธีของครอนบาค (Cronbach) พบว่า มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .95

7. ดำเนินการสำเนาแบบสอบถาม เพื่อใช้ในการเก็บข้อมูลจริงต่อไป

พัฒนา พรหมณี ยูพิน พิทยาวัฒน์ชัย และจิระศักดิ์ ทัพพา (2563) ได้กล่าวถึงขั้นตอนของการสร้างแบบประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนการสอนโดยละเอียด ดังนี้

1. กำหนดเป้าหมายของความพึงพอใจว่า คืออะไร มีโครงสร้างลักษณะใด ซึ่งควรกำหนดเป้าหมายให้ชัดเจนเป็นเรื่อง ๆ ลงไปว่าจะประเมินความพึงพอใจด้านใดบ้าง จากนั้นให้ความหมายของความพึงพอใจว่าหมายถึงอะไรบ้าง ต่อไปจึงกำหนดโครงสร้างของความพึงพอใจว่าประกอบด้วยด้านใดบ้าง แต่ละด้านจะประกอบด้วยตัวแปรอะไรบ้าง ซึ่งอาจกำหนดประเด็นกว้าง ๆ เป็นข้อ ๆ
2. รวบรวมข้อคำถามเกี่ยวกับความพึงพอใจที่มีต่อเป้าหมาย หลีกเลียงข้อความกำกวม ไม่น้อยกว่า 20 ข้อ โดยกำหนดข้อคำถามจากโครงสร้างความพึงพอใจที่ได้กำหนดไว้แบ่งเป็นด้าน ๆ แล้วสร้าง และรวบรวมข้อคำถามแต่ละด้านตามประเด็นที่กำหนดไว้
3. นำข้อคำถามที่สร้างแล้วไปทดลองใช้เพื่อตรวจสอบความชัดเจนของข้อคำถามว่า ตรงตาม โครงสร้างของการประเมินความพึงพอใจตามที่ได้กำหนดไว้แล้วในแต่ละด้าน

และในแต่ละประเด็นย่อยหรือไม่ หากมีความคลุมเครือหรือไม่ชัดเจน จะได้แก้ไขก่อนสร้างเป็นแบบสอบถาม จากนั้นทดลองใช้กับผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 10 เท่าของจำนวนข้อในพื้นที่ที่คล้ายคลึงกัน หรือใกล้เคียงกับพื้นที่ในการเก็บข้อมูลจริง

4. กำหนดน้ำหนักคะแนนในการตอบแต่ละตัวเลือกเป็น 5, 4, 3, 2 และ 1

5. นำไปตรวจสอบความตรง แบ่งออกเป็น

5.1 การตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา ด้วยค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Congruence=IOC) โดยนำแบบสอบถามไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5-7 คน พิจารณาตรวจสอบให้คะแนนความตรงเชิงเนื้อหาเป็นรายข้อ แต่ละข้อต้องมีค่า IOC ระหว่าง 0.50-1.0 จากนั้นนำผลการตรวจสอบรายข้อมาหาค่าความตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถามทั้งฉบับ ซึ่งต้องมีค่า IOC ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป

5.2 การตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้าง โดยนำแบบสอบถามความพึงพอใจไปทดลองใช้ ประเมินในกลุ่มมีคุณลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มที่จะเก็บข้อมูลจริง 2 กลุ่ม ด้วยวิธีเทคนิคกลุ่มรู้ชุด (Known Group Technique) กลุ่มแรกเป็นกลุ่มที่ทราบว่ามี ความพึงพอใจในงานที่ต้องการประเมิน กับอีกกลุ่มหนึ่งไม่ทราบความพึงพอใจในงาน นำค่าเฉลี่ยของคะแนนของสองกลุ่มมาเปรียบเทียบกันด้วยค่าสถิติที (t-test) หากผลการทดลองใช้แบบสอบถาม มีนัยสำคัญทางสถิติแสดงว่ามีความตรงเชิงโครงสร้าง

6. การตรวจสอบความเที่ยง มีการตรวจสอบ 2 วิธี ดังนี้

6.1 การตรวจสอบความเที่ยงด้วยการทดสอบซ้ำ โดยนำแบบสอบถามไปทดลองใช้ กับกลุ่มเป้าหมาย 2 ครั้ง ห่างกัน 1-2 สัปดาห์ นำผลคะแนนมาหาค่าสหสัมพันธ์ตามสูตรของเพียร์สัน ซึ่งต้องมีค่าตั้งแต่ 0.70 ขึ้นไป จึงจะเป็นแบบสอบถามที่สามารถนำไปใช้ได้

6.2 การตรวจสอบความเที่ยงด้วยวิธีของครอนบาค โดยนำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับกลุ่มเป้าหมาย 1 ครั้ง นำผลคะแนนมาวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา ซึ่งจะต้องมีค่าตั้งแต่ 0.70 ขึ้นไป จึงจะเป็นแบบสอบถามที่สามารถนำไปใช้ได้

จากการศึกษาค้นคว้า สรุปได้ว่า ขั้นตอนของการสร้างแบบประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนการสอน มีดังนี้

1. ศึกษาเอกสาร หนังสือและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนการสอน

2. นิยามความหมายของความพึงพอใจ

3. สร้างแบบประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนการสอน เป็นแบบมาตรา
ประมาณค่า (Rating Scale) 3 ระดับ (ฉัญญาสิริ ธัญญสวัสดิ์ นิตยา จันทบุตร และใจเพชร
นิลบาร์นต์, 2562) เพื่อให้เหมาะสมกับผู้เรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
4. นำแบบประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนการสอนที่สร้างขึ้นเสนอต่อ
อาจารย์ที่ปรึกษา พิจารณา ความถูกต้องเหมาะสมของการใช้ภาษา
5. นำแบบประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนการสอนที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว
เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3-7 ท่าน พิจารณาความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับนิยาม
ความพึงพอใจที่กำหนด และหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item-Objective
Congruence: IOC) ระหว่างข้อคำถามกับนิยามความพึงพอใจ
6. นำผลการตรวจสอบและข้อชี้แนะต่าง ๆ จากผู้เชี่ยวชาญมาแก้ไขปรับปรุง
ให้แบบประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนการสอนสมบูรณ์ยิ่งขึ้น
7. นำแบบประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนการสอนที่ผ่านการประเมินจาก
ผู้เชี่ยวชาญแล้ว เห็นว่ามีคุณภาพอยู่ในเกณฑ์ที่สามารถนำไปใช้ทดสอบความเชื่อมั่นของแบบ
ประเมินความพึงพอใจโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Cronbach's alpha coefficient)
8. นำแบบประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนการสอนที่ได้ไปใช้กับกลุ่ม
ตัวอย่าง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. วิจัยในประเทศ

1.1 การจัดการศึกษาตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐาน

องค์การทุนเพื่อเด็กแห่งสหประชาชาติ (UNICEF) (2559) จัดโครงการ
การศึกษาแบบทวิ-พหุภาษา (ภาษาไทย-มลายูถิ่น) ในโรงเรียนเขตพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้
พบว่า เด็กเรียนรู้ได้ดีที่สุดเมื่อใช้ภาษาแม่ในการเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น ซึ่งพื้นฐาน
ที่แข็งแกร่งนี้จะเป็นทักษะในการเรียนภาษาและสาระการเรียนรู้อื่นได้อย่างดี ดังนั้นการกำหนด
นโยบายภาษาและการศึกษาแห่งชาติโดยอ้างอิงหลักฐานดังกล่าว และส่งเสริมการจัด
การศึกษาด้วยแนวทางพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานในเขตพื้นที่ต่าง ๆ ของประเทศซึ่งเด็ก
ในท้องถิ่นไม่ได้พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่ จะมีส่วนช่วยอย่างยิ่งในการยกระดับคุณภาพ
การศึกษาของชาติและผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนในประเทศไทย องค์การทุนเพื่อเด็กแห่ง
สหประชาชาติ (UNICEF) (2559) ร่วมกับสถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย
มหาวิทยาลัยมหิดล จึงได้ออกแบบ พัฒนา ทดลองใช้ และประเมินผลการทดลองใช้หลักสูตร

ทวี-พหุภาษา ในโรงเรียนนาร่องในเขตพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ ซึ่งเด็กใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่ และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในอันดับรั้งท้ายของประเทศ ด้านนักวิชาการชาวไทยที่ประเมินโครงการจัดการศึกษาแบบทวี-พหุภาษา (ภาษาไทย-มลายูถิ่น) มาตลอด 8 ปี พบว่า การจัดการศึกษาแบบทวี-พหุภาษาโดยใช้ภาษามลายูถิ่นและภาษาไทยเป็นสื่อประสพผลสำเร็จหลายประการ คือ พัฒนาการภาษาไทยมี คะแนนสูงกว่าทุกกลุ่มสาระ ผลคะแนนทดสอบระดับชาติ (O-NET) มีการพัฒนา และชุมชนมีแนวคิดในการรักษา สนับสนุน และส่งเสริม การใช้ภาษาแม่ในการจัดการเรียนรู้

สุภาพร จิรคลังสกุล (2560) ได้พัฒนาความสามารถทางทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย โดยใช้การจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาตามธรรมชาติ พบว่า ทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยโดยการจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาตามธรรมชาติ มีคะแนนทดสอบหลังสูงกว่าก่อนการจัดประสบการณ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และพฤติกรรมรายบุคคลและโดยรวมโดยใช้แผนจำนวน 8 แผน พบว่าเด็กปฐมวัยจำนวน 30 คน (83.33%) มีคะแนนอยู่ในเกณฑ์ดี (ระหว่าง คะแนน 2.51-3.00) และจำนวน 6 คน (16.67%) อยู่ในเกณฑ์พอใช้ (ระหว่าง คะแนน 2.00-2.50)

มิสรอ จูมะ และธัญภา พลานุกุลวงศ์ (2560) ได้ศึกษารูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมุสลิมที่มีภาษาแม่ต่างกัน โดยแบ่งเป็นนักเรียนมุสลิมที่มีภาษาไทยเป็นภาษาแม่จำนวน 136 คน และที่มีภาษามลายูเป็นภาษาแม่จำนวน 51 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามรูปแบบการเรียนรู้ จำแนกเป็น 6 รูปแบบที่สอดคล้องกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนมุสลิมที่มีภาษาแม่ต่างกัน ประกอบด้วย 1) การเรียนโดยใช้การฟัง 2) การเรียนโดยใช้สายตา 3) การเรียนโดยใช้การกระทำ 4) การเรียนโดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่าง ๆ 5) การเรียนด้วยตนเอง 6) การเรียนเป็นกลุ่ม พบว่า รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษที่นักเรียนมุสลิมที่มีภาษาไทยเป็นภาษาแม่ใช้มากที่สุดสามอันดับแรกคือการเรียนโดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่าง ๆ การเรียนเป็นกลุ่ม และการเรียนโดยใช้การกระทำ ส่วนรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษที่นักเรียนมุสลิมที่มีภาษามลายูเป็นภาษาแม่ใช้มากที่สุดสามลำดับแรก คือ การเรียนโดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่าง ๆ การเรียนเป็นกลุ่ม และการเรียนโดยใช้การกระทำ ทั้งสองกลุ่มใช้รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษที่เหมือนกัน คือ การเรียนโดยใช้การกระทำ การเรียนโดยการลงปฏิบัติในสถานการณ์ต่าง ๆ การเรียนด้วยตนเอง

เฉลิมชัย วงศ์รักษ์ (2560) ศึกษาการใช้ภาษาแม่ในการสอนภาษาอังกฤษแก่นักศึกษาพบว่า การที่ครูผู้สอนใช้ภาษาแม่ร่วมกับการจัดการเรียนรู้ จะทำให้ผู้เรียนเกิด

ความคุ้นชินและมีความสนใจใคร่เรียนมากขึ้น เนื่องจากบรรยากาศที่คลายความกังวลในห้องเรียนจากการใช้ภาษาแม่ แต่ในทางกลับกันครูผู้สอนก็ต้องมีกฎเกณฑ์และควบคุมชั้นเรียนไม่ให้เกิดการแบ่งแยกศักดิ์ทางภาษาระหว่างผู้เรียนที่ใช้ภาษาแม่และผู้เรียนที่ใช้ภาษาราชการในการเรียนรู้

อภิรดี ไชยกาล วรวรรณ เหมชะญาติ และสร้อยสน สกลรักษ์ (2561) การสอนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองสำหรับเด็กชาติพันธุ์เขมรถิ่นไทย พบว่า การออกแบบเนื้อหาสาระที่เน้นบริบทและสถานการณ์จริง ช่วยให้เด็กพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาไทย และนำไปใช้ในชีวิตจริงได้ เพราะเด็กได้เรียนภาษาตรงกับนำไปใช้ประโยชน์จริง นอกจากนี้พบว่า มีส่วนร่วมของครอบครัวและ ชุมชนในการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย เพื่อช่วยสร้างความเข้าใจเรื่องโครงสร้างทางภาษาและการสร้างเจตคติในการเรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในระยะเริ่มต้นการเรียนรู้ในห้องเรียนแก่เด็ก อีกทั้งการสื่อสารตามสถานการณ์จริงในบริบทของชุมชนโดยการสอนเริ่มจากทักษะการฟังและการพูดแล้วจึงตามด้วยการอ่านและการเขียน ทำให้นักเรียนเรียนรู้ภาษาที่สองได้เร็วขึ้นและนำไปใช้ในสถานการณ์ได้จริง รวมไปถึงการจัดลำดับเนื้อหาครอบคลุม การคัดเลือกคำศัพท์และระดับความซับซ้อนของโครงสร้างภาษาโดยมุ่งเน้นให้สอดคล้องกับเนื้อหาในสถานการณ์และบริบทของชุมชน และการใช้ภาษาแม่ช่วยลดบรรยากาศความตึงเครียดในชั้นเรียนได้

จากการศึกษางานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐาน พบว่า ผู้เรียนที่ได้รับการจัดการศึกษาแบบทวิ หรือพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานมีพัฒนาการที่ดีขึ้นทั้งด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และด้านทัศนคติในการเรียนรู้ภาษา ทั้งนี้เนื่องมาจากภาษาแม่มีอิทธิพลในการเรียนรู้ภาษาอื่นของผู้เรียนทั้งในด้านการเป็นภาษาพื้นฐานที่ใช้ในการสื่อสารและตัวช่วยคลายความวิตกกังวลในการเรียนรู้ภาษา

1.2 การสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน

วรรณพรรณ เลิศวัตรกานต์ (2556) ที่พัฒนาชุดกิจกรรมโดยเน้นงานปฏิบัติ เพื่อฝึกทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนมารีวิทยา พบว่า ผลการหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมฯ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ผ่านการทดลองจริง 2 ครั้ง นำมาทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง พบว่า คะแนนเฉลี่ยร้อยละของคะแนนทดสอบระหว่างเรียน (E_1) มีค่าเท่ากับ 90.27 และคะแนนเฉลี่ยร้อยละของคะแนนทดสอบหลังเรียน (E_2) มีค่าเท่ากับ 90.27/94.9

อภิทรลิน พลยิ่ง (2558) ได้วิจัยเรื่อง การใช้ภาระงานในการสอนด้านคำศัพท์ ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยยึดภาระงานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 28 คน โรงเรียนมารีย์ธงชัย อำเภอปักธงชัย จังหวัดนครราชสีมา ซึ่งผลการวิจัย พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของผู้เรียนหลังเรียนโดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยยึดภาระงานมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

รพีพรรณ สุฐาปัญญากุล (2559) ได้พัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษเทคนิค โดยวิธีการสอนที่เน้นภาระงานและโครงงานเพื่อพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจและความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาปริญญาตรี โดยผลการวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพของรูปแบบการสอนเท่ากับ 78.08/80.22 ซึ่งแสดงว่ามีประสิทธิภาพในระดับดี ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการทำแบบทดสอบการอ่านเพื่อความเข้าใจของกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังการใช้การสอนที่เน้นภาระงานและโครงงานเพื่อพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจและความคิดสร้างสรรค์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อีกทั้งความคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียนหลังการสอนการใช้รูปแบบการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเทคนิค โดยวิธีการสอนที่เน้นภาระงานและโครงงานในการพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจและความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาปริญญาตรี สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 และความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อการเรียนการสอนที่เน้นภาระงานและโครงงานเพื่อพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจและความคิดสร้างสรรค์ โดยค่าเฉลี่ยของความพึงพอใจในภาพรวมมีระดับความพึงพอใจในระดับมาก

หริศกดิ์ พลตรี (2559) ที่ใช้บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า ความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังใช้บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสุวิภา ฤทธิวงศ์ (2560) ได้พัฒนากิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงาน (Task-based activities) เพื่อส่งเสริมการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า ผลการพัฒนาการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนด้วยกิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงาน (Task-based activities) พบว่า สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = 21.92, sig = 0.00$)

พิสมัย กิ่งสกุล (2560) ได้พัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโดยการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ พบว่า ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติโดยรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เนื่องจากกิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาแม่ที่สอดคล้องกับสถานการณ์จริง และสามารถใช้ภาษาได้อย่างเป็นธรรมชาติ

ศิริพันธ์ เอื้อนโธสงค์ (2560) พัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโดยการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติ เป็นกิจกรรมคู่หรือกลุ่มย่อยทำให้ผู้เรียนรู้สึกเป็นอิสระในการทำกิจกรรม อีกทั้งผู้เรียนได้ใช้ศักยภาพของตนเองที่มี ผสมผสานความรู้เดิมเข้ากับความรู้ใหม่เพื่อผลิตภาษาในการพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพ

อรวรรณ สินารุณ (2561) ได้ใช้การสอนภาษาที่เน้นภาระงานเพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง พูด ภาษาอังกฤษ และความมั่นใจในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถทางการฟัง พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการเรียนการสอนภาษาที่เน้นภาระงานผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือร้อยละ 70 อยู่ในระดับดีเยี่ยมและความมั่นใจในตนเองของนักเรียนหลังเรียนด้วยการสอนภาษาที่เน้นภาระงานสูงกว่าก่อนเรียน เช่นเดียวกับ พะเยา นุเสน (2562) ที่ใช้การสอนมุ่งงานปฏิบัติเพื่อพัฒนาทักษะการอ่าน และเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ และได้ศึกษาเปรียบเทียบทักษะการอ่านและทักษะการเขียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน พบว่า ทักษะการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนสูงขึ้น

โชคชัย เตโช (2562) ที่ได้พัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันโดยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า การจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานทำให้ผู้เรียนมีโอกาสได้แสดงความสามารถต่อหน้าผู้อื่น ซึ่งไม่ใช่แค่ผู้เรียนจะต้องนำเสนอภาระงานของตนเองต่อผู้เรียนคนอื่นหน้าชั้นเรียน แต่ผู้เรียนจะต้องให้ผลสะท้อนกลับต่อภาระงานของนักเรียนคนอื่นในชั้นหลังการปฏิบัติภาระงานอีกด้วย ทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของตนเอง ทำให้ทักษะการพูดของผู้เรียนมีความประสิทธิภาพและส่งผลต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ดีขึ้น

พรพิศ งามพงษ์ (2563) ได้ทำการพัฒนาความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยสวนดุสิต โดยการจัดการเรียนรู้ภาษาที่เน้นภาระงานเป็นฐาน (TBLT) พบว่า ประสิทธิภาพของการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสะท้อนคิด โดยใช้การเรียนรู้ภาษาที่เน้นภาระงานเป็นฐาน (TBLT) โดยวัดประสิทธิภาพ $E_1/E_2 = 93.16/61.19$ และผลการเปรียบเทียบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษก่อนและหลัง

การจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานเป็นฐาน (TBLT) พบว่า ความสามารถในฟังภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน (TBLT) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

จากการศึกษางานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน พบว่า กิจกรรมการเรียนรู้ของการสอนภาษาโดยเน้นภาระงานเป็นกิจกรรมที่เน้นให้ผู้เรียน ได้ใช้และฝึกทักษะการฟังและทักษะการพูดเป็นหลัก ส่งผลให้ทักษะการฟังและทักษะการพูด ภาษาอังกฤษของผู้เรียนหลังการเรียนรู้ภาษาโดยเน้นภาระงานสูงขึ้นกว่าก่อนเรียนอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติ

2. วิจัยต่างประเทศ

2.1 การจัดการศึกษาตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐาน

Hobbs (2011) สร้างแบบจำลองการศึกษาแบบพหุภาษาโดยอาศัยทักษะ ความร่วมมือขั้นสูงสำหรับนักเรียนพหุภาษา โดยวัตถุประสงค์ของการศึกษาทฤษฎีพื้นฐานเชิง คุณภาพนี้เพื่อประเมินรูปแบบการศึกษาแบบพหุภาษา โดยศึกษาแนวคิดของการรวมภาษา ที่สองและภาษาที่สามเข้าในหลักสูตรเพื่อปรับปรุงการเรียนรู้ภาษา ซึ่งการวิจัยระบุว่าภาษา ที่สามช่วยเพิ่มและเสริมสร้างภาษาที่สองและภาษาที่หนึ่งได้ และจากการได้สำรวจมุมมองของ นักประสาทวิทยา นักจิตวิเคราะห์ นักสังคมศาสตร์ และนักวิจัยด้านการศึกษาแบบ สหวิทยาการ พบว่า ร้อยละ 100 ของผู้เข้าร่วมการวิจัยเห็นว่าการศึกษาแบบพหุภาษาต้อง เปลี่ยนแปลงการฝึกอบรมครู ปรับปรุงการเรียนการสอนและหลักสูตรสถานศึกษา รวมถึง การศึกษาพัฒนาการของผู้เรียนเป็นรายบุคคล

Burton (2013) ได้ศึกษาเรื่องความเข้าใจของครูผู้สอนภาษาอังกฤษต่อการจัดการ การศึกษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานในประเทศฟิลิปปินส์ โดยการศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิง สำรวจ จากการศึกษานี้พบว่า มีประเด็นที่น่าสนใจ คือ โรงเรียนจำนวนมากในฟิลิปปินส์ได้ ปรับปรุงหลักสูตรเพื่อบูรณาการเข้ากับแนวคิดการจัดการศึกษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานแล้ว และผู้เข้าร่วมการวิจัยเชื่อว่าแนวคิดการจัดการศึกษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานจะส่งผลดีต่อ นักเรียน ทั้งยังยอมรับว่าแนวคิดการจัดการศึกษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานจำเป็นสำหรับ ประสบการณ์การเรียนรู้ที่ดีขึ้นในโรงเรียนประถมศึกษา และสุดท้ายผู้ร่วมวิจัยเชื่อว่าควรรักษา แนวคิดการจัดการศึกษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานไว้ต่อไป นอกจากนี้ยังพบว่า มุมมองของครู และผู้ปกครองที่มีต่อการศึกษาแบบพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐาน มุ่งเน้นไปที่ผลประโยชน์ ระยะสั้นของแนวคิดและผลเสียในระยะยาว แต่ยังคงมีความพึงพอใจอย่างมากกับความเข้าใจ ของนักเรียนภาษาที่สามที่เพิ่มขึ้น ทั้งยังสนับสนุนแนวคิดของการจัดการเรียนรู้แบบพหุภาษา

โดยใช้ภาษาแม่เป็นฐาน แต่ทั้งนี้ควรคำนึงถึงบริบททางสังคมของนักเรียน จะทำให้การเรียนรู้แบบพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานประสบความสำเร็จมากยิ่งขึ้น

Awopetu (2016) ศึกษาเรื่องผลกระทบของภาษาแม่ต่อความสามารถในการเรียนรู้ของเด็กก่อนวัยเรียน โดยออกแบบการวิจัยเป็นวิจัยเชิงทดลอง ประชากรประกอบด้วยเด็กก่อนวัยเรียนทั้งหมดใน Akure south Local Government Area, (LGA), Ondo โดยแบ่งให้ครูจัดการเรียนรู้ 2 รูปแบบ คือ การเรียนรู้โดยใช้ภาษาแม่และการเรียนรู้โดยใช้ภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนรู้ด้วยภาษาแม่มีคะแนนการทดสอบดีกว่านักเรียนที่เรียนรู้ด้วยภาษาอังกฤษ

Bercasio Remolacio and Reonal (2016) ได้ศึกษาประสิทธิผลของโครงการพิเศษ การจัดการศึกษาตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานในการเพิ่มความสามารถของครูก่อนรับราชการ ผลการดำเนินโครงการพิเศษ การจัดการศึกษาตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐาน พบว่า ผู้ร่วมวิจัยเรียกร้องให้มีการเตรียมครูทั้งในด้านเนื้อหาองค์ความรู้ และสมรรถนะด้านการสอนโดยใช้ภาษาแม่ เพื่อเป็นประโยชน์ให้ครูก่อนรับราชการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ และผู้วิจัยมีความเห็นว่าการจัดการศึกษาตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานในระดับประถมศึกษา ควรถูกให้ความสำคัญทั้งในระดับมหาวิทยาลัยและกระทรวงศึกษาธิการ

Eslit (2017) ศึกษาเรื่องความท้าทายที่มีต่อการจัดการศึกษาที่ใช้ภาษาแม่เป็นฐานโดยใช้กรณีศึกษา ซึ่งผลการศึกษาพบว่า ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียให้การสนับสนุนการศึกษาหลายภาษาโดยใช้ภาษาแม่ อย่างไรก็ตามควรมีการปฏิรูป ปรับปรุงคุณภาพของสิ่งอำนวยความสะดวกในโรงเรียนอย่างเป็นรูปธรรม ฝึกอบรมของครูในการใช้สื่อการเรียนรู้ให้มีการสนับสนุนจากชุมชนและภาครัฐ เพื่อให้การจัดการศึกษาแบบพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานประสบความสำเร็จ

Namanya (2017) ศึกษาผลการศึกษาแบบพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานที่มีต่อความรู้ภาษาอังกฤษของเด็กในเมืองสิลัง ประเทศฟิลิปปินส์ โดยใช้กลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนสามารถทำแบบทดสอบภาษาอังกฤษได้จนครบเนื้อหาแม้จะใช้เวลาสั้น ๆ ประมาณสองสัปดาห์ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงภาษาแม่ที่มีผลต่อความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียน

Paudel (2018) ได้วิจัย เรื่อง การศึกษาพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานในประเทศเนปาล โดยมีวัตถุประสงค์ คือ สรรวจอุดมการณ์ของครูผู้สอนภาษาอังกฤษเกี่ยวกับแนวคิดการศึกษาพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐาน ซึ่งเป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ข้อมูลเชิงลึก

จากมุมมองของครูที่ได้รับการจัดระบบข้อมูลจากการสัมภาษณ์แล้ว พบว่า ครูให้การสนับสนุนการเรียนรู้แบบพหุภาษา พวกเขาเชื่อมั่นว่าประเทศที่ใช้หลายภาษา การศึกษาแบบพหุภาษาสามารถตอบสนองความหลากหลายของผู้เรียนในห้องเรียนได้ และความสามารถหลายภาษาของผู้เรียนจะได้รับการตอบสนองด้วยบริบทของห้องเรียน และผู้เรียนจะสร้างอัตลักษณ์ของตนเองอย่างกระตือรือร้นในกระบวนการเรียนรู้มากขึ้น นอกจากนี้ยังพบว่า การศึกษาพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานเป็นการเสริมสร้างการเรียนรู้ ครูสามารถประยุกต์ใช้ความรู้ในท้องถิ่นของผู้เรียนเป็นพื้นฐานเพื่อการเรียนรู้ เชื่อมโยงและขยายไปสู่ระดับภูมิภาค ระดับประเทศ และระดับโลกได้ อีกทั้งการส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้ภาษาแม่เมื่อจำเป็นเพื่อทำงานกลุ่มส่งผลให้คุณภาพของการใช้ภาษาที่สูงกว่าการห้ามผู้เรียนใช้ภาษาแม่ในการเรียนรู้ภาษาที่สอง และยังพบอีกว่า การศึกษาแบบพหุภาษาจำเป็นต้องควบคู่ไปกับหลักสิทธิมนุษยชนด้านการศึกษา โดยรวมภาษาของชนกลุ่มน้อยไว้ในรัฐธรรมนูญและใช้เป็นสื่อกลางสำหรับรัฐธรรมนูญหลายภาษา พร้อมทั้งให้สิทธิ์ในการรักษาและส่งเสริมภาษาแม่ตามวัฒนธรรมอารยธรรม และมรดกทางวัฒนธรรม

จากการศึกษางานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐาน พบว่า ทักษะคิดของผู้ปกครองและครูผู้สอนที่มีต่อการจัดการศึกษาตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานอยู่ในด้านบวก และผลการจัดการศึกษาตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานแก่ผู้เรียนอยู่ในเกณฑ์ดี ทั้งนี้ผู้เรียนและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียเห็นความสำคัญของการใช้ภาษาแม่ในการจัดการเรียนรู้ด้านภาษา

2.2 การสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน

Calvert (2014) ได้ใช้วิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงานตามขั้นตอนของ Eslit (2017) ผลการวิจัยพบว่า ผลของภาระงานทำให้ครูเข้าใจความต้องการและข้อจำกัดของผู้เรียนมากขึ้น ซึ่งจะทำให้ครูสามารถเข้าถึงภาระงานของผู้เรียนได้มากขึ้นด้วย ทั้งยังเกิดความสนุกสนานและเกิดประโยชน์ในการสื่อสารตามภาระงานในห้องเรียนภาษา และเป็นประโยชน์สำหรับครูในการพัฒนาและทดสอบผู้เรียนโดยใช้ภาระงานเป็นฐานได้อีกด้วย

Huang (2016) ที่ศึกษาการประยุกต์ใช้วิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงานในห้องเรียนภาษาอังกฤษในประเทศจีน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์เชิงบวกและเกิดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน ซึ่งเน้นการมีส่วนร่วมอย่างอิสระในกิจกรรมการเรียนรู้ การจัดการศึกษาแบบพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานได้รับการสนับสนุนในด้านการศึกษาเพื่อความเท่าเทียมของกลุ่มชาติพันธุ์ ทั้งในระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา และระดับอุดมศึกษา แต่ในทางกลับกันนโยบายด้าน

การศึกษาของหลาย ๆ ประเทศยังคงมีอิทธิพลต่อภาษาแม่ของผู้เรียน ดังนั้นการใช้ภาษาแม่เป็นสื่อกลางในการเรียนการสอนถือว่าเป็นประโยชน์ในการสร้างเอกลักษณ์ทางภาษาเพื่อการเรียนรู้ นอกจากนี้ยังพบว่า ผู้เรียนที่เริ่มเรียนภาษาอื่นด้วยภาษาแม่จะมีการพัฒนาที่ดีกว่าผู้เรียนที่เริ่มต้นด้วยภาษามาตรฐาน โดยภาษาแม่จะทำหน้าที่เป็นแหล่งข้อมูลสำหรับภาษาที่สองหรือภาษาที่สามตามลำดับ และการจัดการศึกษาแบบพหุภาษาเป็นการส่งเสริมด้านวัฒนธรรมเพื่อเพิ่มคุณค่าทางวิชาการและการศึกษา ทั้งยังเสริมสร้างความคิดสร้างสรรค์นำไปสู่การปรับตัวในสังคมของผู้เรียน

Solak (2016) ได้ศึกษาการใช้ภาระงานเพื่อพัฒนาภาษาอังกฤษในการสนทนาตอบโต้ทางอีเมลของผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศพบว่า ผู้เรียนสามารถสนทนาตอบโต้ทางอีเมลได้ดียิ่งขึ้น จากการที่ครูให้ภาระงานเป็นงานคูนั้น ผู้เรียนได้ฝึกฝนทักษะทางภาษาด้วยภาระงานอย่างสม่ำเสมอ จึงทำให้ทักษะการใช้ภาษาอังกฤษหลังการเรียนรู้สูงขึ้นกว่าก่อนการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

Lartec (2014) ได้ศึกษาความซับซ้อนของภาระงานที่ส่งผลต่อทักษะการเขียนโน้มน้าวใจ พบว่า ผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศมีทักษะการเขียนโน้มน้าวใจที่ดีขึ้นจากการเรียนแบบเน้นภาระงานที่มีความซับซ้อนด้านภาษา ผู้เรียนสามารถใช้คำชนิดต่าง ๆ ในภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง เหมาะสม

จากการศึกษางานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน พบว่า วิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงานเป็นวิธีการสอนหนึ่งที่สามารถพัฒนาทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพโดยเฉพาะภาษาอังกฤษ เนื่องจากภาระงานที่ผู้เรียนต้องฝึกปฏิบัติอยู่อย่างต่อเนื่อง โดยถือว่าเป็นการขัดเกลาทักษะทางภาษาของผู้เรียนทั้งทางตรงและทางอ้อม

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน เพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ดำเนินการทดลองตามแบบแผนการวิจัย One Group Pretest – Posttest Design โดยผู้วิจัยได้แบ่งวิธีการดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างและหาประสิทธิภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. **ประชากร** นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2564 ในศูนย์พัฒนาคุณภาพการศึกษาท่าตอน ศูนย์ที่ 1 จำนวน 6 โรงเรียน รวม 186 คน ได้แก่ โรงเรียนโชติคุณะเกษมบ้านเมืองงาม จำนวน 47 คน โรงเรียนกมล-เรียม สุโกศล (บ้านผาใต้) จำนวน 16 คน โรงเรียนเจ้าพ่อหลวงอุปถัมภ์ 9 จำนวน 46 คน โรงเรียนบ้านห้วยศาลา จำนวน 26 คน โรงเรียนบ้านสุขฤทัย จำนวน 40 คน และโรงเรียน ต.ช.ต.ศึกษานารีอนุสรณ์ 3 จำนวน 11 คน (ข้อมูล ณ วันที่ 10 มิถุนายน 2564)

2. **กลุ่มตัวอย่าง** นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนกมล-เรียม สุโกศล (บ้านผาใต้) ปีการศึกษา 2564 จำนวน 16 คน ใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling) ซึ่งผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่เพียงชนเผ่าเดียว

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน รายวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หน่วยการเรียนรู้เรื่อง Festival จำนวน 5 แผน ได้แก่

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง Christmas' day จำนวน 3 ชั่วโมง
 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง New year's day จำนวน 3 ชั่วโมง
 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง Hk'law^ Ja' ve custom จำนวน 3 ชั่วโมง
 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง Ja' shi' aw, ja' ve custom จำนวน 3 ชั่วโมง
 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง Pawi te ve custom จำนวน 3 ชั่วโมง
 รวม จำนวน 15 ชั่วโมง

2. แบบทดสอบการฟังภาษาอังกฤษ เรื่อง Festival โดยเป็นแบบทดสอบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 10 ข้อ แบ่งเป็นการทดสอบการฟังคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับเรื่อง Festival จำนวน 5 ข้อ และการทดสอบการฟังประโยคภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับเรื่อง Festival จำนวน 5 ข้อ คะแนนเต็มเท่ากับ 10 คะแนน นักเรียนต้องได้คะแนน 7 คะแนนขึ้นไปถือว่า ผ่าน

3. แบบทดสอบการพูดภาษาอังกฤษ เรื่อง Festival โดยเป็นแบบทดสอบการพูดสด จำนวน 2 ข้อ แบ่งเป็นการทดสอบการพูดคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับเรื่อง Festival จำนวน 1 ข้อ (5-10 คำ) และการทดสอบการพูดประโยคภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับเรื่อง Festival จำนวน 1 ข้อ (2 สถานการณ์) คะแนนเต็มเท่ากับ 15 คะแนน นักเรียนต้องได้คะแนน 10 คะแนนขึ้นไปถือว่า ผ่าน

4. แบบประเมินความพึงพอใจนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน ประกอบด้วย ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านสื่อและปัจจัยสนับสนุนการเรียนการสอน และด้านการนำไปใช้ จำนวน 10 ข้อ ได้แก่ ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน จำนวน 4 ข้อ ด้านสื่อและปัจจัยสนับสนุนการเรียนการสอน จำนวน 3 ข้อ และด้านการนำไปใช้ จำนวน 3 ข้อ โดยแบ่งเป็น 3 ระดับ ได้แก่ มาก ปานกลาง น้อย

การสร้างและหาประสิทธิภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน รายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในหน่วยการเรียนรู้ เรื่อง Festivals โดยมีขั้นตอนดังนี้

1.1 ศึกษาและวิเคราะห์หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนกมล-เรียม สุโกศล (บ้านผาใต้) รายวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 คู่มือการสอน หนังสือเรียนวิชาภาษาอังกฤษ วัตถุประสงค์ของบทเรียน

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการฟังและการพูด เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน เพื่อเป็นแนวทางในการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้

1.2 จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน เรื่อง Festival จำนวน 5 แผน โดยมีขั้นตอนการจัดทำ ดังนี้

1.2.1 ศึกษามาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด เพื่อกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้

1.2.2 ออกแบบโครงสร้างแผนการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 รหัสวิชา 13101 หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง Festival ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 11 แสดงโครงสร้างแผนการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 รหัสวิชา 13101 หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง Festival

มาตรฐาน/ ตัวชี้วัด	สาระสำคัญ	จุดประสงค์การเรียนรู้	สัดส่วนภาษา (ร้อยละ)			ภาระงาน	เวลา
			ลาหู่	ไทย	อังกฤษ		
แผนการจัดการเรียนรู้ ที่ 1 เรื่อง Christmas' day							
ต 1.1 ป.3/3	เรียนรู้คำศัพท์	1. บอกความหมายคำศัพท์	20	30	50	การฟัง	3
ต 1.2 ป.3/1	เกี่ยวกับวัน	ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับวัน				การพูด	ชั่วโมง
ต 1.2 ป.3/4	คริสต์มาส	คริสต์มาสได้อย่างถูกต้อง				เกี่ยวกับวัน	
ต 1.3 ป.3/1	และการพูด	2. ฟังและใช้คำศัพท์				คริสต์มาส	
ต 2.1 ป.3/2	สนทนาด้วย	ภาษาอังกฤษร่วมกับประโยค					
ต 2.1 ป.3/3	ประโยค	ภาษาอังกฤษสั้น ๆ ในการพูด					
ต 4.1 ป.3/1	ภาษาอังกฤษสั้น ๆ เกี่ยวกับวันคริสต์มาส	สนทนาเกี่ยวกับวันคริสต์มาสได้					
		3. เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาด้วยความสนใจ					
แผนการจัดการเรียนรู้ ที่ 2 เรื่อง New year's day							
ต 1.1 ป.3/3	เรียนรู้การฟัง	1. นักเรียนฟังและบอก	20	30	50	การฟัง	3
ต 1.2 ป.3/1	คำศัพท์	ความหมายคำศัพท์				การพูด	ชั่วโมง
ต 1.2 ป.3/4	เกี่ยวกับวันขึ้นปีใหม่	ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับวันขึ้นปีใหม่				เกี่ยวกับวัน	
ต 1.3 ป.3/1	ใหม่สากล และ	ใหม่สากล				ขึ้นปีใหม่	
ต 2.1 ป.3/2	การพูดอวยพร	2. นักเรียนสามารถใช้คำศัพท์					
ต 2.1 ป.3/3	ด้วยประโยค	ภาษาอังกฤษร่วมกับประโยค					
ต 4.1 ป.3/1	ภาษาอังกฤษสั้น ๆ	ภาษาอังกฤษสั้น ๆ กล่าวอวยพรในวันขึ้นปีใหม่ใหม่สากลได้					
		3. นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาด้วยความสนใจ					

ตาราง 11 (ต่อ)

มาตรฐาน/ ตัวชี้วัด	สาระสำคัญ	จุดประสงค์การเรียนรู้	สัดส่วนภาษา (ร้อยละ)			ภาระงาน	เวลา
			ล่าหู่	ไทย	อังกฤษ		
แผนการจัดการเรียนรู้ ที่ 3 เรื่อง Hklaw^h Ja^h ve custom (ประเพณีกินวอ)							
ด 1.1 ป.3/3	เรียนรู้การฟัง	1. นักเรียนฟังและบอก	20	30	50	การฟัง	3
ด 1.2 ป.3/1	วลีเกี่ยวกับวัน	ความหมายวลีภาษาอังกฤษ				การพูด	ชั่วโมง
ด 1.2 ป.3/4	กินวอของชน	เกี่ยวกับกิจกรรมในประเพณี				เกี่ยวกับ	
ด 1.3 ป.3/1	เผ่าล่าหู่	กินวอของชนเผ่าล่าหู่ได้อย่างไร				ประเพณี	
ด 2.1 ป.3/2	และการพูดวลี	ถูกต้อง				กินวอ	
ด 2.1 ป.3/3	เกี่ยวกับ	2. นักเรียนสามารถใช้วลี					
ด 4.1 ป.3/1	กิจกรรมในวัน กินวอของชน เผ่าล่าหู่ด้วย ประโยค ภาษาอังกฤษ สั้น ๆ	ภาษาอังกฤษในการบอก กิจกรรมในประเพณีกินวอของ ชนเผ่าล่าหู่ได้ 3. นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรม ทางภาษาด้วยความสนใจ					
แผนการจัดการเรียนรู้ ที่ 4 เรื่อง Ja^h shi^h awv jav ve custom (ประเพณีกินข้าวใหม่)							
ด 1.1 ป.3/3	เรียนรู้การฟัง	1. นักเรียนฟังและบอก	20	30	50	การฟัง	3
ด 1.2 ป.3/1	คำศัพท์	ความหมายคำศัพท์				การพูด	ชั่วโมง
ด 1.2 ป.3/4	เกี่ยวกับวันกิน	ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับประเพณี				เกี่ยวกับ	
ด 1.3 ป.3/1	ข้าวใหม่ของชน	กินข้าวใหม่ของชนเผ่าล่าหู่ได้				ประเพณี	
ด 2.1 ป.3/2	เผ่าล่าหู่	อย่างถูกต้อง				กินข้าวใหม่	
ด 2.1 ป.3/3	และการพูด	2. นักเรียนสามารถใช้คำศัพท์					
ด 4.1 ป.3/1	สนทนาเกี่ยวกับ วิธีการ ทำอาหารด้วย ประโยค ภาษาอังกฤษ สั้น ๆ	ภาษาอังกฤษร่วมกับประโยค ภาษาอังกฤษสั้น ๆ ถามและ บอกวิธีการทำอาหารของชน เผ่าล่าหู่ได้ 3. นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรม ทางภาษาด้วยความสนใจ					
แผนการจัดการเรียนรู้ ที่ 5 เรื่อง Pawi te ve custom (ประเพณีเต็นจะคี)							
ด 1.1 ป.3/3	เรียนรู้การฟัง	1. บอกความหมายคำศัพท์	20	30	50	การฟัง	3
ด 1.2 ป.3/1	คำศัพท์	ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับประเพณี				การพูด	ชั่วโมง
ด 1.2 ป.3/4	เกี่ยวกับ	เต็นจะคีได้อย่างถูกต้อง				เกี่ยวกับ	
ด 1.3 ป.3/1	ประเพณีเต็น	2. ฟังและใช้คำศัพท์				ประเพณี	
ด 2.1 ป.3/2	จะคีของชนเผ่า	ภาษาอังกฤษร่วมกับประโยค				เต็นจะคี	
ด 2.1 ป.3/3	ล่าหู่ และการ	ภาษาอังกฤษสั้น ๆ ในการพูด					
ด 4.1 ป.3/1	พูดสนทนาด้วย ประโยค ภาษาอังกฤษ	สนทนา ถาม-ตอบ เกี่ยวกับ ลักษณะท่าทางประกอบการ เต็นจะคีได้					

ตาราง 11 (ต่อ)

มาตรฐาน/ ตัวชี้วัด	สาระสำคัญ	จุดประสงค์การเรียนรู้	สัดส่วนภาษา (ร้อยละ)			ภาระงาน	เวลา
			ล่าหู่	ไทย	อังกฤษ		
	เกี่ยวกับ ลักษณะท่าทาง ที่พบในท่าของ การเดินจะคือ	3. เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษา ด้วยความสนใจ					
รวม							15 ชั่วโมง

1.2.3 กำหนดองค์ประกอบแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงานที่ได้จากการสังเคราะห์เอกสารประกอบด้วย

- 1) หัวข้อแผนการจัดการเรียนรู้
- 2) มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด
- 3) เนื้อหา/สาระการเรียนรู้
- 4) จุดประสงค์การเรียนรู้
- 5) สมรรถนะสำคัญสำหรับผู้เรียน
- 6) คุณลักษณะอันพึงประสงค์
- 7) ชิ้นงาน/ภาระงาน
- 8) กิจกรรมการเรียนรู้ ประกอบด้วย
 - ขั้นที่ 1 ขั้นก่อนการปฏิบัติภาระงาน (Pre-task)
 - ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินงานตามตามวงจรของการปฏิบัติภาระงาน (Task cycle)
 - ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกฝนและตรวจสอบการใช้ภาษา (Language focus)
- 9) สื่อ อุปกรณ์ และแหล่งการเรียนรู้ และ
- 10) การวัดและประเมินผล

1.2.4 นำแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าด้วยตนเอง เพื่อตรวจสอบความถูกต้องขององค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ความเหมาะสมของกิจกรรม ระยะเวลาที่ใช้ในแต่ละแผน รวมทั้งความเหมาะสมของการใช้ภาษา จากนั้นนำข้อเสนอแนะที่ได้มาปรับปรุงตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา

1.2.5 นำแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ประกอบด้วย 1) ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน 2) ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล 3) ผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ เพื่อพิจารณาความเหมาะสมในแต่ละองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้เกณฑ์การประเมินของลิเคิร์ต (Likert scale) มาตรฐานประมาณค่า 5 ระดับ และการแปลความหมาย (พัชรินทร์ ธนทรัพย์บุรุษิต และศศิธร สํารัญจิต, 2559) ดังนี้

5 หมายถึง ระดับความเหมาะสมมากที่สุด

4 หมายถึง ระดับความเหมาะสมมาก

3 หมายถึง ระดับความเหมาะสมปานกลาง

2 หมายถึง ระดับความเหมาะสมน้อย

1 หมายถึง ระดับความเหมาะสมน้อยที่สุด

นำผลจากการประเมินมาหาค่าเฉลี่ย แล้วเทียบเกณฑ์เพื่อแปลความหมาย

ค่าเฉลี่ย 4.51–5.00 หมายถึง มีความเหมาะสมมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51–4.50 หมายถึง มีความเหมาะสมมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51–3.50 หมายถึง มีความเหมาะสมปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51–2.50 หมายถึง มีความเหมาะสมน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00–1.50 หมายถึง มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

การกำหนดเกณฑ์ค่าเฉลี่ยของความเหมาะสมในการยอมรับว่าแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นมีความเหมาะสมกำหนดไว้ที่ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.51 ขึ้นไป แล้วดำเนินการปรับแก้ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญให้เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่สมบูรณ์

1.2.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองแบบ 1:1 (One to one testing) โดยนำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนกมล-เรียม สุโกศล (บ้านผาใต้) ปีการศึกษา 2564 จำนวน 3 คน ที่มีความสามารถต่างกัน คือ เก่ง ปานกลาง และอ่อน เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของกิจกรรมในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ ความเหมาะสมของการใช้ภาษาลาหู่ ระยะเวลาที่ใช้ และความเหมาะสม เพียงพอของสื่อการเรียนรู้ สังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน และนำมาแก้ไขข้อบกพร่องที่พบให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

1.2.7 นำแผนการจัดการเรียนรู้ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ห้อง 1 โรงเรียนโชติคุณะเกษมบ้านเมืองงาม ปีการศึกษา 2564 จำนวน 23 คน โดยใช้เวลา 3

สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 ครั้ง ครั้งละ 3 ชั่วโมง รวม 15 ชั่วโมง หาค่าประสิทธิภาพ E_1/E_2 ซึ่งได้ค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 77.74/80.00

1.2.8 นำแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน ไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนกมล-เรียม สุโกศล (บ้านผาใต้) ปีการศึกษา 2564 โดยใช้เวลา 3 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง รวม 15 ชั่วโมง

2. การสร้างแบบทดสอบการฟังภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยมีขั้นตอนการดำเนินการ ดังนี้

2.1 ศึกษาหลักการ แนวคิด ทฤษฎี และแนวทางการสร้างแบบทดสอบการฟังภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

2.2 วิเคราะห์มาตรฐานและตัวชี้วัดในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนกมล-เรียม สุโกศล (บ้านผาใต้) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

2.3 เลือกเนื้อหาตามบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง Festivals ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่สอดคล้องกับบริบท วัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ เพื่อมาสร้างแบบทดสอบการฟังภาษาอังกฤษ

ตอนที่ 1 แบบทดสอบการฟังคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เป็นแบบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 10 ข้อ ใช้จริง 5 ข้อ

ตอนที่ 2 แบบทดสอบการฟังประโยคภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เป็นแบบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 10 ข้อ ใช้จริง 5 ข้อ

2.4 นำแบบทดสอบการฟังที่สร้างแล้ว เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อพิจารณาความสอดคล้องของข้อคำถามกับจุดประสงค์การเรียนรู้ ความเหมาะสมของจำนวนข้อ รวมทั้งความเหมาะสมของการใช้ภาษา จากนั้นนำข้อเสนอแนะที่ได้มาปรับปรุงตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา

2.5 นำผลการตรวจสอบและข้อชี้แนะต่าง ๆ จากอาจารย์ที่ปรึกษามาแก้ไขปรับปรุงให้แบบทดสอบการฟังภาษาอังกฤษสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

2.6 นำแบบทดสอบการฟังภาษาอังกฤษเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา วิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) ระหว่างจุดประสงค์การเรียนรู้และข้อคำถาม โดยพิจารณาข้อสอบที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.50–1.00 ถือว่าเป็นข้อสอบที่มีความสอดคล้อง โดยมีเกณฑ์การประเมิน ดังนี้

- +1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อคำถามสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
- 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อคำถามสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้หรือไม่
- 1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อคำถามสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

2.7 การตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาโดยผู้เชี่ยวชาญ พบว่า ข้อคำถามของแบบทดสอบการฟังภาษาอังกฤษทุกข้อมีค่า IOC มากกว่า 0.50 จึงเลือกมาจำนวน 10 ข้อ โดยแบ่งเป็น การทดสอบการฟังคำศัพท์ภาษาอังกฤษ จำนวน 5 ข้อ และการทดสอบการฟังประโยคภาษาอังกฤษ จำนวน 5 ข้อ

2.8 นำแบบทดสอบการฟังภาษาอังกฤษไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

3. การสร้างแบบทดสอบการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยมีขั้นตอนการดำเนินการ ดังนี้

3.1 ศึกษาหลักการ แนวคิด ทฤษฎี และแนวทางการสร้างแบบทดสอบการพูดภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

3.2 วิเคราะห์มาตรฐานและตัวชี้วัดในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนกมล-เรียม สุโกศล (บ้านผาใต้) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

3.3 เลือกเนื้อหาตามบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง Festivals ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่สอดคล้องกับบริบท วัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ เพื่อมาสร้างแบบทดสอบการพูดภาษาอังกฤษ

ตอนที่ 1 แบบทดสอบการพูดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เป็นแบบพูดสด จำนวน 5 ข้อ ใช้จริง 2 ข้อ

ตอนที่ 2 แบบทดสอบการพูดสนทนาด้วยประโยคภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เป็นแบบพูดสด จำนวน 5 ข้อ ใช้จริง 2 ข้อ

3.4 นำแบบทดสอบการพูดที่สร้างแล้ว เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อพิจารณาความสอดคล้องของข้อคำถามกับนิยามแบบทดสอบการฟังภาษาอังกฤษ ความเหมาะสมของจำนวนข้อ รวมทั้งความเหมาะสมของการใช้ภาษา จากนั้นนำข้อเสนอแนะที่ได้มาปรับปรุงตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา

3.5 นำผลการตรวจสอบและข้อชี้แนะต่าง ๆ จากอาจารย์ที่ปรึกษามาแก้ไขปรับปรุงให้แบบทดสอบการพูดภาษาอังกฤษสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

3.6 นำแบบทดสอบการพูดภาษาอังกฤษเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา วิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective

Congruence: IOC) ระหว่างจุดประสงค์การเรียนรู้และข้อคำถาม โดยพิจารณาข้อสอบที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.50–1.00 ถือว่าเป็นข้อสอบที่มีความสอดคล้อง โดยมีเกณฑ์การประเมิน ดังนี้

+1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อคำถามสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อคำถามสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้หรือไม่

-1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อคำถามสอดคล้องไม่คล้อยกับจุดประสงค์การเรียนรู้

3.7 การตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาโดยผู้เชี่ยวชาญ พบว่า ข้อคำถามของแบบทดสอบการพูดภาษาอังกฤษทุกข้อมีค่า IOC มากกว่า 0.50 จึงเลือกมาจำนวน 10 ข้อ โดยแบ่งเป็น การทดสอบการพูดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ จำนวน 2 ข้อ และการทดสอบการพูดสนทนาด้วยประโยคภาษาอังกฤษ จำนวน 2 ข้อ

3.8 นำแบบทดสอบการพูดภาษาอังกฤษไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

4. แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน มีขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพ ดังนี้

4.1 ศึกษาเอกสาร หนังสือและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบประเมินความพึงพอใจ

4.2 นิยามความหมายของความพึงพอใจ พร้อมทั้งกำหนดประเด็นในการประเมิน 3 ด้าน ได้แก่ ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านสื่อและปัจจัยสนับสนุนการเรียนการสอน และด้านการนำไปใช้

4.3 สร้างแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน ในด้านกิจกรรมการเรียนการสอน จำนวน 4 ข้อ ด้านสื่อและปัจจัยสนับสนุนการเรียนการสอน จำนวน 3 ข้อ และด้านการนำไปใช้ จำนวน 3 ข้อ รวม 10 ข้อ ซึ่งเป็นแบบมาตราประมาณค่า (Rating Scale) 3 ระดับ (ฉัญญาสิริ ธนยศวัสดี นิตยา จันทบุตร และใจเพชร นิลบารันต์, 2562) โดยมีลักษณะดังนี้

ระดับ 3 หมายถึง มีความพึงพอใจมาก

ระดับ 2 หมายถึง มีความพึงพอใจปานกลาง

ระดับ 1 หมายถึง มีความพึงพอใจน้อย

นำผลจากการประเมินมาหาค่าเฉลี่ย แล้วเทียบเกณฑ์เพื่อแปลความหมาย

ค่าเฉลี่ย 2.34–3.00 แปลว่า มีความพึงพอใจมาก

ค่าเฉลี่ย 1.67–2.33 แปลว่า มีความพึงพอใจปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.00–1.66 แปลว่า มีความพึงพอใจน้อย

4.4 นำแบบประเมินความพึงพอใจที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา พิจารณาความถูกต้องเหมาะสมของการใช้ภาษา จำนวน 10 ข้อ จากนั้นนำข้อเสนอนี้มาปรับปรุงตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา

4.5 นำแบบประเมินความพึงพอใจที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน พิจารณาความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับนิยามความพึงพอใจที่กำหนด และหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item–Objective Congruence: IOC) ระหว่างข้อคำถามกับนิยามความพึงพอใจนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน ซึ่งค่า IOC ที่ยอมรับมีค่าตั้งแต่ 0.50–1.00 โดยใช้เกณฑ์การประเมิน (ปราณี หล้าเบญญะ, 2559) ดังนี้

+1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อคำถามสอดคล้องกับนิยามความพึงพอใจ

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อคำถามสอดคล้องกับนิยามความพึงพอใจหรือไม่

-1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อคำถามสอดคล้องไม่ตรงกับนิยามความพึงพอใจ

4.6 นำผลการตรวจสอบและข้อชี้แนะต่าง ๆ จากผู้เชี่ยวชาญมาแก้ไขปรับปรุงให้แบบประเมินความพึงพอใจสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

4.7 นำแบบประเมินความพึงพอใจที่ผ่านการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญแล้วเห็นว่า มีคุณภาพอยู่ในเกณฑ์ที่สามารถนำไปใช้ในการประเมินความพึงพอใจได้ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ห้อง 1 โรงเรียนโชติคุณะเกษมบ้านเมืองงาม ปีการศึกษา 2564 จำนวน 23 คน ซึ่งเป็นนักเรียนกลุ่มเดียวกับกลุ่มทดลองใช้แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน จากนั้นนำข้อมูลที่ได้มาหาค่าเฉลี่ยของข้อคำถามแต่ละข้อเพื่อแปลผล และนำผลจากการประเมินมาหาค่าเฉลี่ยแล้วเทียบเกณฑ์เพื่อแปลความหมาย (ฉัญญาสิริ ธีรยสวัสดิ์ นิตยา จันทบุตร และใจเพชร นิลบาร์นต์, 2562)

ค่าเฉลี่ย 2.34–3.00 แปลว่า มีความพึงพอใจมาก

ค่าเฉลี่ย 1.67–2.33 แปลว่า มีความพึงพอใจปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.00–1.66 แปลว่า มีความพึงพอใจน้อย

จากนั้นผู้วิจัยทดสอบความเชื่อมั่นของแบบประเมินความพึงพอใจโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Cronbach's alpha coefficient) ซึ่งการประเมินความเที่ยงสัมประสิทธิ์แอลฟาในการหาความเชื่อมั่นโดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α) ที่ค่าระดับความเชื่อมั่นของแบบประเมินความ

พึงพอใจเท่ากับ 0.84 ซึ่งถือได้ว่าอยู่ในระดับดี หมายถึงแบบประเมินความพึงพอใจมีความน่าเชื่อถือและสามารถนำไปศึกษาต่อกับกลุ่มตัวอย่างจริงได้

4.8 นำแบบประเมินความพึงพอใจที่ได้ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยมีรายละเอียดขั้นตอน ดังนี้

1. ทำหนังสือขออนุญาตทำการเก็บข้อมูลการวิจัยจากวิทยาลัยการศึกษามหาวิทยาลัยพะเยา ต่อผู้อำนวยการโรงเรียนกมล-เรียม สุโกศล (บ้านผาใต้) และผู้อำนวยการโรงเรียนโชติคุณะเกษมบ้านเมืองงาม

2. เตรียมความพร้อมกลุ่มตัวอย่าง โดยผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์และขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน

3. ดำเนินการทดสอบทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนโดยใช้แบบทดสอบการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

4. จัดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน จำนวน 3 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 ชั่วโมง รวมจำนวน 15 ชั่วโมง

5. ดำเนินการทดสอบทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนโดยใช้แบบทดสอบการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

6. ให้นักเรียนตอบแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน เพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชนเผ่าลาหู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 รายวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน เพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 รายวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. การวิเคราะห์ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยค่าของ E_1/E_2 โดยใช้เกณฑ์ 75/75

2. การวิเคราะห์ทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และการทดสอบค่า t

3. การวิเคราะห์ผลการประเมินความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ต่อการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

1. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือ

1.1 การหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน โดยใช้ค่า E_1/E_2 (ชัยยงค์ พรหมวงศ์, 2556) มีดังนี้

$$E_1 = \frac{\sum x}{n} \times 100$$

เมื่อ E_1 แทน ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน ระหว่างเรียน

$\sum x$ แทน ผลรวมของคะแนนระหว่างเรียนที่ได้จากการทำกิจกรรมการฟังและพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนทุกคน

n แทน จำนวนนักเรียนทั้งหมด

A แทน คะแนนเต็มระหว่างเรียน

$$E_2 = \frac{\sum x}{n} \times 100$$

เมื่อ E_2 แทน ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงานหลังเรียน

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนระหว่างเรียนที่ได้จากการทำแบบทดสอบ การฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนทุกคน

N แทน จำนวนนักเรียนทั้งหมด

B แทน คะแนนเต็มหลังเรียน

1.2 การหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างข้อคำถามกับประเด็น การประเมินของแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้น ภาระงาน (ปราณี หล้าเบ็ญสะ, 2559) ดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ $\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนจากผู้เชี่ยวชาญ

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

ซึ่งค่า IOC ที่ยอมรับได้เท่ากับ 0.5 ขึ้นไป

1.3 การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐาน ร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Cronbach's alpha coefficient) (ปราณี หล้าเบ็ญสะ, 2559) ดังนี้

$$\alpha = \frac{k}{k-1} \left(\frac{\sum s^2}{S^2} 1^t \right)$$

เมื่อ α แทน ความเชื่อมั่นของแบบประเมินความพึงพอใจ

S^2 แทน ความแปรปรวนของข้อคำถามแต่ละข้อ

S^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนรวมของแบบประเมินความพึงพอใจ

K แทน จำนวนข้อคำถามทั้งหมด

2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

2.1 สถิติที่ใช้ในการหาค่าเฉลี่ยคะแนนที่ได้จากการทดสอบทักษะการฟังและทักษะ การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนเรียน ระหว่าง เรียนและหลังเรียน ด้วยการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธี การสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน (สุทิน ชนะบุญ, 2560)

$$\bar{X} = \frac{\sum x}{n}$$

เมื่อ \bar{X} แทน คะแนนเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

n แทน จำนวนนักเรียน

2.2 สถิติที่ใช้ในการหาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) (สุทิน ชนะบุญ, 2560)

$$S. D. = \sqrt{\frac{n \sum x_i^2 - (\sum x_i)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ S. D. แทน ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$\sum x_i^2$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง

$(\sum x_i)^2$ แทน กำลังสองของผลรวมของคะแนนทั้งหมด

n แทน จำนวนนักเรียน

2.3 สถิติที่ใช้ในการหาค่า t-test dependent (Paired samples t-test) (อริยาภรณ์ ชูนปักชี, 2561)

$$t = \frac{\sum d}{\sqrt{\frac{n \sum d^2 - (\sum d)^2}{(n-1)}}}$$

เมื่อ t แทน ค่าสถิติที่ใช้ในการเปรียบเทียบกับค่าวิกฤติเพื่อทราบความมีนัยสำคัญ

D แทน ความแตกต่างของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนแต่ละคน

N แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

$\sum d$ แทน ผลรวมของความแตกต่างของคะแนนก่อนและหลังเรียนของนักเรียนทุกคน

$\sum d^2$ แทน ผลรวมของความแตกต่างของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนแต่ละคนยกกำลังสอง

$(\sum d)^2$ แทน ผลรวมของความแตกต่างของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนทุกคนยกกำลังสอง

บทที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน เพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยแบ่งเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน เพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน

ตอนที่ 4 ผลการประเมินความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงานดังรายละเอียดต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ผลการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน เพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ตาราง 12 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน โดยผู้เชี่ยวชาญ

รายการ	\bar{X}	S.D.	แปลผล
1. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง Christmas' Day			
1.1 ด้านองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้โดยเน้นภาระงาน	5.00	0.00	มากที่สุด
1.2 ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	4.33	0.58	มาก
1.3 ด้านการวัดและประเมินผล	4.33	0.58	มาก
1.4 ด้านระยะเวลาที่ใช้	4.67	0.58	มากที่สุด
1.5 ความเหมาะสมด้านการใช้ภาษา	5.00	0.00	มากที่สุด
เฉลี่ย	4.67	0.34	มากที่สุด
2. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง New year's Day			
2.1 ด้านองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้โดยเน้นภาระงาน	5.00	0.00	มากที่สุด
2.2 ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	4.67	0.58	มากที่สุด
2.3 ด้านการวัดและประเมินผล	4.67	0.58	มากที่สุด
2.4 ด้านระยะเวลาที่ใช้	4.33	0.58	มาก
2.5 ความเหมาะสมด้านการใช้ภาษา	4.33	0.58	มาก
เฉลี่ย	4.60	0.28	มากที่สุด
3. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง Hklaw [^] Ja ⁻ ve Custom (ประเพณีกินวอ)			
3.1 ด้านองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้โดยเน้นภาระงาน	4.67	0.58	มากที่สุด
3.2 ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	5.00	0.00	มากที่สุด
3.3 ด้านการวัดและประเมินผล	4.67	0.58	มากที่สุด
3.4 ด้านระยะเวลาที่ใช้	4.67	0.58	มากที่สุด
3.5 ความเหมาะสมด้านการใช้ภาษา	4.33	0.58	มาก
เฉลี่ย	4.67	0.24	มากที่สุด

ตาราง 12 (ต่อ)

รายการ	\bar{X}	S.D.	แปลผล
4. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง Ja ¹ shi ¹ aw _v ja ¹ ve Custom (ประเพณีกินข้าวใหม่)			
4.1 ด้านองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้โดยเน้นภาระงาน	4.67	0.58	มากที่สุด
4.2 ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	4.33	0.58	มาก
4.3 ด้านการวัดและประเมินผล	5.00	0.00	มากที่สุด
4.4 ด้านระยะเวลาที่ใช้	4.67	0.58	มากที่สุด
4.5 ความเหมาะสมด้านการใช้ภาษา	5.00	0.00	มากที่สุด
เฉลี่ย	4.73	0.28	มากที่สุด
5. แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง Pawi te ve Custom (ประเพณีเต็นจะคี)			
5.1 ด้านองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้โดยเน้นภาระงาน	5.00	0.00	มากที่สุด
5.2 ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	4.67	0.58	มากที่สุด
5.3 ด้านการวัดและประเมินผล	4.67	0.58	มากที่สุด
5.4 ด้านระยะเวลาที่ใช้	4.67	0.58	มากที่สุด
5.5 ความเหมาะสมด้านการใช้ภาษา	4.67	0.58	มากที่สุด
เฉลี่ย	4.74	0.15	มากที่สุด
เฉลี่ยรวม	4.68	0.10	มากที่สุด

จากตาราง 12 ผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน โดยภาพรวมมีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.68$, S.D. = 0.10)

เมื่อพิจารณาในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้พบว่า แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง Pawi te ve Custom (ประเพณีเต็นจะคี) มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.74$, S.D. = 0.15) ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 คือ ด้านองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้โดยเน้นภาระงาน ($\bar{X} = 5.00$, S.D. = 0.00) รองลงได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง Ja¹ shi¹ aw_v ja¹ ve Custom (ประเพณีกินข้าวใหม่) มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.73$, S.D. = 0.28) ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 คือ ด้านการวัดและประเมินผลและความเหมาะสมด้านการใช้ภาษา โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากัน

($\bar{X} = 5.00$, S.D. = 0.00) ส่วนแผนการจัดการเรียนรู้ที่มีค่าเฉลี่ยต่ำกว่าแผนการจัดการเรียนรู้อื่น คือ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง New year's Day ($\bar{X} = 4.60$, S.D. = 0.28) โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 คือ ด้านระยะเวลาที่ใช้และความเหมาะสมด้านการใช้ภาษา ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากันและอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.33$, S.D. = 0.58)

นอกจากนี้ผู้เชี่ยวชาญได้ให้คำแนะนำเพิ่มเติมในการปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้ให้มีความถูกต้องและสมบูรณ์มากยิ่งขึ้นในแต่ละด้าน ดังนี้

1. ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ชั้น Pre-task ควรเพิ่มเกมทางภาษาหรือกิจกรรมนำเข้าสู่บทเรียนที่น่าสนใจ หรือนำเทคโนโลยีมาใช้ร่วม และให้มีการเพิ่มคำศัพท์ โครงสร้างประโยค ไวยากรณ์ ที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาในบทเรียน และชั้น Task cycle ให้มีการระบุขอบเขตการใช้ภาษาที่ชัดเจน รวมถึงอาจมีการนำวิทยากรจากภายนอกเข้ามาช่วยให้ความรู้แก่ผู้เรียน

2. ด้านการวัดและประเมินผล ผู้เชี่ยวชาญแนะนำให้เพิ่มความหลากหลายของรูปแบบการวัดและประเมินผลในแต่ละบทเรียน โดยให้มีความสอดคล้องกับเกณฑ์การวัดและประเมินผล และให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการวัดและประเมินผลด้วย

3. ด้านระยะเวลาที่ใช้ ควรจัดเตรียมแผนการจัดการเรียนรู้สำรองในบางเนื้อหาที่ผู้เรียนอาจจะเรียนจบได้เร็ว และควรเพิ่มช่วงเวลาให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ในสถานการณ์จริง

4. ความเหมาะสมด้านการใช้ภาษา ผู้เชี่ยวชาญเพิ่มเติมในรายละเอียดของคำสั่ง คำชี้แจงในใบงานและกิจกรรมการเรียนรู้ และด้านอื่น ๆ ผู้เชี่ยวชาญให้ผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้องของคำบางคำในเอกสาร

5. ด้านองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้โดยเน้นภาระงาน ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน ให้ความเห็นตรงกันว่ามีความเหมาะสม ครบถ้วน สมบูรณ์

ตาราง 13 แสดงค่าประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน ตามเกณฑ์

75/75

นักเรียน คนที่	คะแนนระหว่างเรียน (E_1)					รวม 75 คะแนน	คะแนนสอบ หลังเรียน (E_2)
	แผนฯ 1	แผนฯ 2	แผนฯ 3	แผนฯ 4	แผนฯ 5		
1	11	10	12	11	12	56	20
2	12	11	13	10	12	58	19

ตาราง 13 (ต่อ)

นักเรียน คนที่	คะแนนระหว่างเรียน (E_1)					รวม 75 คะแนน	คะแนนสอบ หลังเรียน (E_2)
	แผนฯ 1	แผนฯ 2	แผนฯ 3	แผนฯ 4	แผนฯ 5		
3	11	11	12	12	11	57	19
4	13	12	12	13	13	63	20
5	12	12	11	12	13	60	21
6	10	12	13	13	13	61	20
7	12	12	13	12	13	62	21
8	11	11	10	10	12	54	19
9	11	12	12	13	10	58	19
10	12	12	11	10	10	55	20
11	11	11	11	11	10	54	22
12	12	13	13	13	11	62	20
13	12	12	12	12	12	60	21
14	11	10	12	12	13	58	20
15	10	12	12	13	12	59	20
16	10	11	10	11	12	54	20
17	13	11	12	12	12	60	19
18	12	12	12	12	13	61	20
19	11	12	13	11	11	58	22
20	10	10	12	10	11	53	21
21	12	13	13	13	12	63	19
22	11	12	12	13	12	60	18
23	10	12	12	10	11	55	20
รวม	260	266	275	269	271	1,341	460
	\bar{X}					58.31	20.00
	S.D.					0.25	1.00
	ร้อยละ					77.74	80.00

จากตาราง 13 พบว่า การเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน ในการทดลองหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ พบว่า คะแนนเฉลี่ย ร้อยละของคะแนนทดสอบระหว่างเรียน (E_1) มีค่าเท่ากับ 77.74 และคะแนน

เฉลี่ยร้อยละของคะแนนทดสอบหลังเรียน (E_2) มีค่าเท่ากับ 80.00 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนด 75/75 แล้ว ปรากฏว่าแผนการจัดการเรียนรู้ ที่สร้างขึ้นมานั้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน

ตาราง 14 แสดงผลการเปรียบเทียบทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน

แบบทดสอบ	คะแนนเต็ม	n	\bar{X}	S.D.	t	P-value
ก่อนเรียน	10	16	3.19	1.11	12.87**	0.000*
หลังเรียน	10	16	7.56	0.81		

หมายเหตุ: ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 14 พบว่า ผู้เรียนที่เรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน มีคะแนนเฉลี่ยด้านทักษะการฟังภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน

ตาราง 15 แสดงผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน

แบบทดสอบ	คะแนนเต็ม	n	\bar{X}	S.D.	t	P-value
ก่อนเรียน	15	16	6.25	1.13	24.50**	0.000*
หลังเรียน	15	16	11.25	1.34		

หมายเหตุ: ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 15 พบว่า ผู้เรียนที่เรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษา โดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน มีคะแนนเฉลี่ยด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตอนที่ 4 ผลการประเมินความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน

ตาราง 16 แสดงผลวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน

รายการ	\bar{X}	S.D.	แปลผล
ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน			
1. นักเรียนได้ฝึกการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ	3.00	0.00	มาก
2. นักเรียนได้ใช้ภาษาลาหู่ในการเรียนรู้	3.00	0.00	มาก
3. ชิ้นงานที่ครูมอบหมายมีความเหมาะสมกับนักเรียน	2.50	0.52	มาก
4. การเรียนรู้ที่ครูจัดให้มีความแปลกใหม่และสนุกสนาน	2.88	0.34	มาก
เฉลี่ย	2.85	0.21	มาก
ด้านสื่อและปัจจัยสนับสนุนการเรียนการสอน			
5. มีการใช้บัตรภาพ บัตรคำ เพลง เกม ในการเรียนรู้	2.88	0.34	มาก
6. ใบงาน แบบฝึกหัด มีความเหมาะสมกับนักเรียน	2.63	0.50	มาก
7. มีการจัดห้องเรียนให้น่าเรียน	2.69	0.48	มาก
เฉลี่ย	2.73	0.11	มาก
ด้านนำไปใช้			
8. นักเรียนสามารถนำคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ได้เรียนไปใช้ในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษได้	2.50	0.52	มาก
ด้านนำไปใช้			
9. นักเรียนสามารถนำประโยคภาษาอังกฤษที่ได้เรียนไปใช้ในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษได้	2.56	0.51	มาก

ตาราง 16 (ต่อ)

รายการ	\bar{X}	S.D.	แปลผล
10. นักเรียนสามารถนำวิธีการทำงานที่ได้เรียนไปใช้กับรายวิชาอื่นได้	3.00	0.00	มาก
เฉลี่ย	2.52	0.03	มาก
เฉลี่ยรวม	2.70	0.14	มาก

จากตาราง 16 พบว่า ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษา โดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน เพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 2.70$, S.D. = 0.14)

เมื่อพิจารณาในรายด้านพบว่า ด้านกิจกรรมการเรียนการสอนมีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจสูงกว่าด้านอื่นและอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 2.85$, S.D. = 0.21) โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ นักเรียนได้ฝึกการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ และนักเรียนได้ใช้ภาษาลาหู่ในการเรียนรู้โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากัน ($\bar{X} = 3.00$, S.D. = 0.00) รองลงมาได้แก่ ด้านสื่อและปัจจัยสนับสนุนการเรียนการสอน มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 2.73$, S.D. = 0.11) โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดในด้านนี้คือ มีการใช้บัตรภาพ บัตรคำ เพลง เกม ในการเรียนรู้ โดยมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 2.88$, S.D. = 0.34) และด้านการนำไปใช้มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 2.52$, S.D. = 0.03) ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดในด้านนี้คือ นักเรียนสามารถนำคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ได้เรียนไปใช้ในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษได้ และนักเรียนสามารถนำวิธีการทำงานที่ได้เรียนไปใช้กับรายวิชาอื่นได้ โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากัน ($\bar{X} = 2.50$, S.D. = 0.52)

บทที่ 5

บทสรุป

การวิจัย เรื่อง การพัฒนาการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน เพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีจุดประสงค์ คือ 1) เพื่อพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 2) เพื่อเปรียบเทียบทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน และ 3) เพื่อประเมินความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2564 ในศูนย์พัฒนาคุณภาพการศึกษาท่าตอน ศูนย์ที่ 1 จำนวน 6 โรงเรียน จำนวน 186 คน (ข้อมูล ณ วันที่ 10 มิถุนายน 2564) กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนกมล-เรียม สุโกศล (บ้านผาใต้) ปีการศึกษา 2564 จำนวน 16 คน ใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling) นักเรียนทั้งหมดเป็นกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่เพียงชนเผ่าเดียว เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 5 แผน แผนละ 3 ชั่วโมง รวม 15 ชั่วโมง แบบทดสอบทักษะการฟังภาษาอังกฤษ แบบทดสอบการพูดภาษาอังกฤษ และแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน ผลการวิจัยสรุปได้ ดังนี้

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน พบว่า ได้แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน จำนวน 5 แผน แผนละ 3 ชั่วโมง รวม 15 ชั่วโมง มีความเหมาะสมในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

และประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้มีค่า E_1/E_2 เท่ากับ 77.74/80.00 เป็นไปตามสมมุติฐานที่กำหนดไว้

2. ทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน เท่ากับ 3.19 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียน เท่ากับ 7.56

3. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน เท่ากับ 6.25 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียน เท่ากับ 11.25

4. ความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงานโดยรวมอยู่ในระดับมาก

อภิปรายผลการวิจัย

1. ผลการหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน ที่พบว่า มีค่า E_1/E_2 เท่ากับ 77.74/80.00 เป็นไปตามสมมุติฐานที่กำหนดไว้ คือ E_1/E_2 เท่ากับ 75/75 แสดงว่าแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพเพียงพอที่จะนำไปใช้ในการเรียนการสอนที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากผู้วิจัยได้ดำเนินการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้อย่างเป็นระบบตามแนวคิดของ Tyler (1985) ประกอบด้วย การกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ การวิเคราะห์และเลือกเนื้อหาที่สอดคล้องกัน การออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ และการกำหนดวิธีการวัดและประเมินผลที่ชัดเจน ซึ่งการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงานชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนข้างต้น คือ ศึกษาและวิเคราะห์หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนกมล-เรียม สุโกศล (บ้านพาใต้) คู่มือการสอน เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาอังกฤษ การเรียนรู้โดยใช้ภาษาแม่เป็นฐาน และวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน เพื่อกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ตามมาตรฐาน ตัวชี้วัด และออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ในเนื้อหาที่เป็นเรื่องใกล้ตัวในด้านวัฒนธรรม ประเพณี ของผู้เรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการสอน

ภาษาโดยเน้นภาระงานตามขั้นตอนของ Willis (1998) ประกอบด้วย ขั้นที่ 1 ขั้นตอนการปฏิบัติภาระงาน ขั้นที่ 2 ขั้นตอนงานตามตามวงจรของการปฏิบัติภาระงาน และขั้นที่ 3 ขั้นฝึกฝนและตรวจสอบการใช้ภาษา รวมทั้งได้วิเคราะห์สัดส่วนการใช้ภาษาแม่ ภาษาไทย และภาษาอังกฤษ ที่เหมาะสมกับระดับชั้นและเนื้อหาสาระในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ เนื่องจากวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงานมีขั้นตอนการสอนที่สนับสนุนการใช้ภาษาแม่ของผู้เรียนในการเรียนรู้อย่างเป็นธรรมชาติ ส่งผลให้ภาษาเป้าหมายของการเรียนรู้ได้รับการฝึกฝนและพัฒนาให้ดียิ่งขึ้น สอดคล้องกับ อรวรรณ สินารุณ (2561) ที่พบว่า ภาระงานหรือกิจกรรมที่เกี่ยวกับการสื่อสารจริงสามารถส่งเสริมการเรียนรู้ทางภาษาและเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกฝนการใช้ภาษาในการสื่อสาร อีกทั้งช่วยให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้การใช้ภาษาอย่างถูกต้องคล่องแคล่วและเป็นธรรมชาติ นอกจากนี้ยังได้มีการกำหนดแนวทางการวัดและประเมินผลที่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ มีการตรวจสอบคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ก่อนนำไปใช้โดยอาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งพบว่าแผนการจัดการเรียนรู้ในภาพรวมมีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด โดยเฉพาะแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง Pawi te ve Custom (ประเพณีเต็นจะคี) ที่มีความเหมาะสมด้านองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ในระดับมากที่สุด สอดคล้องกับงานวิจัยของ วรรณพรรณ เลิศวัตรกานต์ (2556) ที่พัฒนาชุดกิจกรรมโดยเน้นงานปฏิบัติ เพื่อฝึกทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า ประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมฯ ที่ผ่านการทดลองจริง 2 ครั้ง แล้วนำมาทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง มีค่าประสิทธิภาพ เท่ากับ 90.27/94.9

2. ทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังการจัดการเรียนรู้ สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้เนื่องมาจากผู้วิจัยใช้เนื้อหาการเรียนรู้อันสอดคล้องกับวัฒนธรรม ประเพณี และบริบทรอบตัวของผู้เรียน และมีการกำหนดสัดส่วนการใช้ภาษาที่ชัดเจนในแผนการจัดการเรียนรู้คือ ภาษาลาหู่ร้อยละ 20 ภาษาไทยร้อยละ 30 และภาษาอังกฤษร้อยละ 50 ซึ่งการใช้ภาษาแม่ในกิจกรรมการเรียนรู้ด้านภาษาช่วยให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจที่จะเรียนรู้ภาษาอื่น ๆ อีกทั้งเป็นการลดความกังวลในการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน หรือระหว่างผู้เรียนด้วยกันเอง จึงส่งผลให้ความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของผู้เรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 สูงขึ้น สอดคล้องกับ องค์การทุนเพื่อเด็กแห่งสหประชาชาติ (UNICEF) (2559) ที่กล่าวว่า เด็กเรียนรู้ได้ดีที่สุดเมื่อใช้ภาษาแม่ในการเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น ซึ่งพื้นฐานนี้จะเป็นทักษะในการเรียนภาษาและสาระการเรียนรู้อื่นได้อย่างดี อีกทั้งการใช้ภาษาแม่ในกิจกรรม

การเรียนรู้ด้านภาษายังอาจสร้างทักษะทางภาษาพื้นฐานตามแนวคิดพหุภาษาให้กับผู้เรียน ในการเชื่อมโยงภาษาแม่ไปสู่ภาษาเป้าหมายได้ นอกจากนี้ ผู้วิจัยกำหนดภาระงานที่เน้นทักษะ การฟังภาษาอังกฤษ ที่เกี่ยวข้องกับประเพณี ชีวิตประจำวัน และบริบทแวดล้อมใกล้ตัว ผู้เรียน ได้ฝึกทักษะการฟังภาษาอังกฤษตามภาระงานผ่านช่องทางที่หลากหลาย เช่น จากสื่อออนไลน์ จากตัวผู้วิจัย รวมไปถึงการฟังภาษาอังกฤษจากผู้เรียนด้วยตนเอง ส่งผลให้ทักษะการฟัง ภาษาอังกฤษของผู้เรียนสูงขึ้น สอดคล้องกับ หริศศักดิ์ พลตรี (2559) ที่ใช้บทเรียนภาษาอังกฤษ ที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นเพื่อพัฒนาความสามารถการฟังและพูดภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า นักเรียนมีโอกาสได้ฝึกการทักษะการฟังและทักษะการพูด หลายครั้งจากสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน ซึ่งทำให้เกิดความคุ้นเคยในด้านของรูปแบบการจัด กิจกรรมที่เน้นภาระงานเป็นฐานและเนื้อหาที่เน้นทักษะการฟังและพูดของบทเรียน จึงทำให้ ผู้เรียนมีทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน

3. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษา โดยเน้นภาระงาน สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้เป็นเพราะ ผู้เรียน ได้ใช้ภาษาแม่ในการทำกิจกรรมกลุ่มและกิจกรรมคู่จากสถานการณ์ใกล้ตัวตามแนวคิด พหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐาน ทำให้ผู้เรียนได้ร่วมกันฝึกและผลิตภาษาในการพูดโดยใช้ รูปแบบประโยคที่กำหนด ทั้งยังเป็นการเรียนรู้ภาษาโดยธรรมชาติของผู้เรียน ส่งผลให้ทักษะ การพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนเกิดการพัฒนา สอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุภาพร จิรคลังสกุล (2560) ที่ได้พัฒนาความสามารถทางทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย โดยใช้การจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาตามธรรมชาติ พบว่า จากการจัด ประสบการณ์การพัฒนาความสามารถทางทักษะการพูดภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย โดยการจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาตามธรรมชาติ พบว่าคะแนนทดสอบหลังสูง กว่าก่อนการจัดประสบการณ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ การสอนภาษา โดยเน้นภาระงานที่ผู้วิจัยใช้มีภาระงานให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษร่วมกัน โดยเฉพาะภาระงานการพูดภาษาอังกฤษแบบจับคู่สนทนา นอกจากนี้ ผู้วิจัยให้ผู้เรียนแต่ละคู่ ทำการสะท้อนผลการปฏิบัติภาระงานของผู้เรียนคู่อื่น ๆ โดยการบันทึกและนำเสนอผลสะท้อน ด้วยการพูดภาษาอังกฤษตามรูปแบบที่ผู้วิจัยกำหนด ทำให้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของ ผู้เรียนได้รับการฝึกฝนมากขึ้น สอดคล้องกับผลการวิจัยของ โชคชัย เตโช (2562) ที่พบว่า การจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานทำให้ผู้เรียนมีโอกาสได้แสดงความสามารถต่อหน้าผู้อื่น ซึ่งไม่ใช่แค่ผู้เรียนจะต้องนำเสนอภาระงานของตนเองต่อผู้เรียนคนอื่น แต่ผู้เรียนจะต้องให้ผล

สะท้อนกลับต่อภาระงานของนักเรียนคนอื่นในชั้นหลังการปฏิบัติภาระงานอีกด้วย ทำให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนและพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของตนเองให้มีประสิทธิภาพและดียิ่งขึ้น

อย่างไรก็ตามข้อค้นพบจากการวิจัยนี้ พบว่า ความก้าวหน้าเฉลี่ยของทักษะการพูดภาษาอังกฤษน้อยกว่าทักษะการฟังภาษาอังกฤษ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการใช้ภาษาแม่ในสัดส่วนที่มากเกินไปในบางกิจกรรมทำให้ผู้เรียนติดสำเนียงภาษาแม่ในการพูดภาษาอังกฤษ ทำให้ความถูกต้องชัดเจนในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนไม่ดีเท่าที่ควร สอดคล้องกับงานวิจัยของ ธีรวัฒน์ ตันทนิส (2555) ที่พบว่า การออกเสียงภาษาอังกฤษโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง เนื่องจากนักศึกษายึดติดกับความเคยชินในการออกเสียงภาษาอังกฤษในแบบของตนเองที่เคยถูกสอนมา หรือการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้สำเนียงไทย และไม่มี การปรับเปลี่ยนการออกเสียงให้ถูกต้องจึงไม่เห็นความสำคัญของการออกเสียงภาษาอังกฤษ ที่ถูกต้อง ดังนั้นในระยะแรกครูผู้สอนอาจใช้ภาษาแม่และภาษาไทยมากกว่าร้อยละ 50 และอาจลดสัดส่วนการใช้ภาษาเป้าหมายให้น้อยลงกว่าร้อยละ 50 ต่อมาเมื่อผู้เรียนเริ่มมีความคุ้นชินกับภาษาเป้าหมายแล้ว ครูผู้สอนก็อาจจะเพิ่มสัดส่วนการใช้ภาษาเป้าหมายให้มากขึ้นทีละน้อยจนถึงร้อยละ 50 และลดสัดส่วนการใช้ภาษาแม่ลงตามสัดส่วนภาษาที่กำหนดไว้ในครั้งแรก สำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้ครูผู้สอนควรกระตุ้นให้ผู้เรียนใช้ภาษาอังกฤษหรือภาษาเป้าหมายให้มากกว่าการใช้ภาษาแม่

4. ความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงานโดยรวมอยู่ในระดับมาก ที่เป็นเช่นนี้เนื่องมาจาก เนื้อหาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้เป็นเรื่องใกล้ตัวและใกล้เคียงกับบริบทของผู้เรียน กิจกรรมของการเรียนรู้มีความแปลกใหม่ เน้นภาระงานทางภาษาที่กำหนดให้ผู้เรียนทำกิจกรรมคู่และกิจกรรมกลุ่ม ทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างสนุกสนาน จึงทำให้ความพึงพอใจในด้านกิจกรรมการเรียนการสอนมีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจสูงกว่าด้านอื่น ซึ่งสอดคล้องกับ พิสมัย กิ่งสกุล (2560) พบว่า ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติโดยรวมอยู่ในระดับมาก เพราะกิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาที่สอดคล้องกับสถานการณ์จริง สามารถใช้ภาษาได้อย่างเป็นธรรมชาติ และศิรินันท์ เอื้อนโธสงค์ (2560) ที่กล่าวว่า การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโดยการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติเป็นกิจกรรมคู่หรือกลุ่มย่อยที่ทำให้ผู้เรียนรู้สึกเป็นอิสระในการทำกิจกรรม อีกทั้งผู้เรียนได้ใช้ศักยภาพของตนเองที่มี ผสมผสานความรู้ด้านภาษาเดิมเข้ากับความรู้ด้านภาษาใหม่เพื่อผลิตภาษาในการพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ประเด็นที่น่าสนใจอีกประการหนึ่งคือ ความพึงพอใจด้านการนำไปใช้มีค่าเฉลี่ยต่ำกว่าด้านอื่น ๆ อาจเนื่องมาจากผู้เรียนไม่คุ้นเคยกับการใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนรู้และมองว่าเป็นเรื่องยาก และขาดการใช้ภาษาอังกฤษในการฟังและการพูดอย่างสม่ำเสมอ ส่งผลให้เกิดความไม่มั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษจนทำให้ผู้เรียนไม่อยากใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนรู้ สอดคล้องกับ นางสาว พงษ์พานิช (2554) ที่พบว่า สิ่งที่เป็นปัญหาต่อการใช้ภาษาอังกฤษมากที่สุดคือ การพูดติดขัด คิดคำศัพท์และรูปประโยคไม่ออก ปัญหาหลักคือพื้นฐานภาษาอังกฤษไม่ดีและไม่ได้ฝึกปฏิบัติจริง รองลงมาคือ ความไม่มั่นใจ ความอาย ความกังวลใจ เมื่อต้องใช้ภาษาอังกฤษต่อหน้าประชุมชน สำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้ครูผู้สอนควรเน้นภาระงานที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์การเรียนรู้นอกห้องเรียนมากขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ครูผู้สอนควรนำเสนอคำศัพท์และรูปประโยคภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องและใกล้ตัวผู้เรียนให้มากที่สุด และเน้นภาระงานที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนรู้นอกห้องเรียนมากขึ้น ซึ่งผู้เรียนสามารถนำคำศัพท์และรูปประโยคภาษาอังกฤษไปใช้สื่อสารในสถานการณ์นอกห้องเรียนและนำไปใช้ในรายวิชาอื่นได้อย่างไม่ติดขัด

1.2 ครูผู้สอนควรใช้ภาษาแม่ในการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษของผู้เรียนกลุ่มชาติพันธุ์ เนื่องจากมีความแปลกใหม่และทำให้ผู้เรียนรู้สึกสนุกสนาน นอกจากนี้กิจกรรมตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานที่มีสัดส่วนการใช้ภาษาแม่และภาษาเป้าหมายที่ชัดเจนช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการฟังภาษาที่หลากหลาย ส่งผลให้ทักษะการฟังภาษาอังกฤษของผู้เรียนดีขึ้นรวมทั้งทำให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในการเรียนรู้ภาษามากยิ่งขึ้น

1.3 ครูผู้สอนควรเน้นภาระงานด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษให้มากขึ้นโดยในระยะแรกครูผู้สอนอาจเพิ่มสัดส่วนการใช้ภาษาแม่และภาษาไทยให้มากขึ้นและลดสัดส่วนการใช้ภาษาเป้าหมายให้น้อยลง เมื่อผู้เรียนเริ่มมีความคุ้นชินกับภาษาเป้าหมายแล้วครูผู้สอนอาจเพิ่มสัดส่วนการใช้ภาษาเป้าหมายให้มากขึ้นที่สัปดาห์จนถึงร้อยละ 50 และลดสัดส่วนการใช้ภาษาแม่และภาษาไทยลงตามสัดส่วนภาษาที่กำหนดไว้ในครั้งแรก เพื่อไม่ให้ผู้เรียนติดสำเนียงภาษาแม่ในการพูดภาษาอังกฤษมากเกินไป ทำให้ความถูกต้องและความชัดเจนในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนไม่ดีเท่าที่ควร

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน เพื่อเสริมสร้างทักษะการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

2.2 ควรจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน เพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์อื่น

2.3 ควรจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษารูปแบบอื่น เพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- Abivaddhano. (2017). **A Study of Multimedia for Improving English Listening Skill of Students of Mahachulalongkornrajavidyalaya University**. Master thesis., M.A., Mahachulalongkornrajavidyalaya University, Ayutthaya.
- Awopetu. (2016). Impact of Mother Tongue on Children's Learning Abilities in Early Childhood Classroom. **Procedia-Social and Behavioral Sciences**, 233(2016), 59-62.
- Ball. (2010). **Enhancing learning of children from diverse language backgrounds: Mother tongue-based bilingual or multilingual education in early childhood and early primary school years**. Doctoral dissertation, M.P.H., Ph.D., University of Victoria, Canada.
- Bercasio Remolacio and Reonal. (2016). Effectiveness of Mother Tongue-Based Multilingual (MTB-MLE) Special Program in Enhancing the Competence of Pre-service Teachers. **Rangsit Journal of Educational Studies**, 3(2), 1-17.
- Bradley. (1975). **Lahu dialects** (พิมพ์ครั้งที่). Australia: The Australia National University Printery.
- Burton. (2013). **Mother Tongue-Based Multilingual Education in the Philippines: Studying Top-Down Policy Implementation from the Bottom Up**. Doctoral dissertation, Ph.D., University of Minnesota, Minnesota.
- Calvert. (2014). Task-based language learning and teaching: An action-research study. **Language Teaching Research**, 19(2), 227-242.
- Cummins. (2009). **Bilingual Children's Mother Tongue: Why Is It Important for Education?** สืบค้นเมื่อ January 15, 2021, จาก <http://www.iteachilearn.com/cummins/mother.htm>
- Eslit. (2017). Mother Tongue Based Multilingual Education Challenges: A Case Study. **Edelweiss Applied Science and Technology**, 1(1), 10-21.
- Harmer. (1986). **The Practice of English Language Teaching** (พิมพ์ครั้งที่). London: Longman.
- Hismanoglu. (2011). Task-based language teaching: what every EFL teacher should do.

- Procedia Social and Behavioral Sciences**, 15(2011), 46–51.
- Hobbs. (2011). **Multilingual education model construction based on superior cognitive skills of multilingual students**. Doctoral dissertation, Ph.D., University of Phoenix, United States.
- Huang. (2016). A Study on the Application of Task–based Language Teaching Method in a Comprehensive English Class in China. **Journal of Language Teaching and Research**, 7(1), 118–126.
- Kroll and Stewart. (1994). Review of nation and framework of Task–Based Language Teaching. **International Journal of English Language and Linguistics Research, European Centre for Research Training and Development UK**, 2(1), 41–44.
- Lartec. (2014). Strategies and Problems Encountered by Teachers in Implementing Mother Tongue–Based Instruction in a Multilingual Classroom. **The IAFOR Journal of Language Learning**, 1(1), 2–14.
- May. (2017). **Bilingual and Multilingual Education** (พิมพ์ครั้งที่). Switzerland: Springer Nature.
- McLaughlin. (1998). **The IDEAL Problem–Solving Strategy** (พิมพ์ครั้งที่). Edmonds: WA Teaching.
- Namanya. (2017). The effects of mother tongue–based multilingual education on the English literacy of children in Silang, Philippines. **International Forum**, 20(2), 161–172.
- Nguyen. (2012). Mother Tongue Use in Task–Based Language Teaching Model. **Canadian Center of Science and Education**, 5(8), 23–27.
- Paudel. (2018). Mother Tongue based Multilingual Education (MT– MLE): Teachers' Language Ideologies. **Journal of NELTA Surkhet**, 5, 28–38.
- Pine and Judith. (2554, online). **Lahu Writing and Writing Lahu: an Inquiry into the Value of Literacy**. สืบค้นเมื่อ March 10, 2021, จาก https://www.sac.or.th/databases/ethnicredb/research_detail.php?id=1793
- Solak. (2016). **TEACHING LANGUAGE SKILLS FOR PROSPECTIVE ENGLISH TEACHERS** (พิมพ์ครั้งที่). Turkey: PELİKAN TIP ve TEKNİK KİTAPÇILIK TİC. LTD. ŞTİ.

- Stewick. (1972). **Language Learning Teaching and Learning English** (พิมพ์ครั้งที่). Longman: London.
- Sudasna. (2018). The dynamic development of multilingual mental lexicon and lexical access as the functions of linguistic distance and semantic characteristics represented from order entities. **Journal of Humanities and Social Sciences Thonburi University**, 13(2), 15–16.
- Tyler. (1985). **Basic Principles of Curriculum and Instruction** (พิมพ์ครั้งที่). Chicago: Loyola University Chicago.
- Willis. (1998). **A framework for Task-Based learning** (พิมพ์ครั้งที่). England: Longman.
- เกรียงศักดิ์ ฐานะกอง และนิธิตา อติภัทนันท์. (2560). การใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษและความรู้ด้านไวยากรณ์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี. **วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร**, 19(4), 52–53.
- เคน มหาชนะวงศ์. (2562). การใช้แอปพลิเคชันบนแท็บเล็ตเพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษ และความรู้คำศัพท์ของนักเรียนชาติพันธุ์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. **วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยการจัดการและเทคโนโลยีอีสเทิร์น**, 16(1), 206–207.
- เฉลิมชัย วงศ์รักษ์. (2560). การใช้ภาษาแม่ในการสอนภาษาอังกฤษแก่นักศึกษาในมหาวิทยาลัยในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (พิมพ์ครั้งที่). อุบลราชธานี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี.
- เชษฐภุมิ วรรณไพศาล. (2561). ผลการเรียนรู้สาระเศรษฐศาสตร์แบบผสมผสานที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพึงพอใจของผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย. **วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยพาร์อีสเทิร์น**, 12(1), 28–30.
- เพ็ญยุพา แยมศรี. (2563). การพัฒนากิจกรรมทางภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ศูนย์การศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย. **วารสารการประชุมวิชาการและนำเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ ราชธานีวิชาการ ครั้งที่ 5**, 1, 336–346.
- เอมิกา สุวรรณหิตาทร. (2559). การพัฒนาแบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ของครูระดับชั้นมัธยมศึกษา. **วารสารอิเล็กทรอนิกส์ทางการศึกษา (OJED)**, 11(4), 576.
- โชคชัย เตโช. (2562). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันโดยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. **วิทยานิพนธ์ ศษ.ม., มหาวิทยาลัยศิลปากร, กรุงเทพฯ.**
- โรงเรียนแม่สายประสิทธิ์ศาสตร์. (2556, สื่อบนออนไลน์). หลักการบริหารโรงเรียนโครงการพหุภาษารูปแบบแม่สายโมเดล (MAESAI MODEL). สืบค้นเมื่อ 12 มกราคม 2564, จาก

<https://sites.google.com/site/prasongpromsit/hlakkarbriharrongreiyng?tmpl=%2Fsystem%2Fapp%2Ftemplates%2Fprint%2F&showPrintDialog=1>

- โสภณา ศรีจำปา. (2559). ภาษา: สิทธิ และพลังเพื่อการพัฒนา. วารสารภาษาและภาษาศาสตร์, 35(1), 94.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (พิมพ์ครั้งที่).
กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กฤษดา บุญหมื่น. (2555, สื่อบนออนไลน์). คลังสื่อการลิน. สืบค้นเมื่อ 18 กันยายน 2564, จาก https://xn--12c2c0ada3bv5b3a07h2d.blogspot.com/2012/06/blog-post_9489.html
- กัญญา ศรีตั้ง. (2556). การจัดการเรียนรู้ที่หลากหลายเพื่อพัฒนาคุณภาพผู้เรียนในวิทยาลัยการอาชีพวังไกลกังวล. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม., มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต, กรุงเทพฯ.
- กาญจนาพร รุจิโนม. (2561). การสื่อสารภาษาอังกฤษของคนไทยกับการดำเนินชีวิตในศตวรรษที่ 21. วารสารศิลปการจัดการ, 2(3), 199–203.
- กำพล สุกันโท. (2560). การพัฒนาชุดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารในการท่องเที่ยวแก่ความจำของเด็กและเยาวชน ตำบลแม่ยาว อำเภอเมืองเชียงราย จังหวัดเชียงราย (พิมพ์ครั้งที่). เชียงราย: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย วิทยาลัยสงฆ์เชียงราย.
- คอสึเอะ เจ้โต. (2559). ความพึงพอใจต่อการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารสำหรับนักศึกษาสายวิชาภาษาอังกฤษมหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา (พิมพ์ครั้งที่). ยะลา: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา.
- คำพันธ์ แสนสุข และอุบล สรรพชัยพงษ์. (2556). การศึกษาการเรียนรู้การฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ด้วยวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง โรงเรียนมัธยมวัดใหม่กรงทองในพระ ราชนูปถัมภ์ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี. วารสารการประชุมวิชาการแห่งชาติมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน ครั้งที่ 10, 1, 504–506.
- จิราวดี ทองประศรี. (2560). การพัฒนาความสามารถในการพูดสนทนาภาษาอังกฤษโดยใช้สื่อผสมของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีปัญญาภิวัฒน์. การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ศศ.บ., วิทยาลัยเทคโนโลยีปัญญาภิวัฒน์, นทบุรี.
- ชญาภรณ์ เอกธรรมสุทธิ. (2557). เขียนแผนการสอนอย่างไร...ในยุค TQF. วารสารวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี กรุงเทพฯ, 30(2), 92.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2556). การทดสอบประสิทธิภาพสื่อหรือชุดการสอน. วารสารศิลปการศึกษาศาสตร์วิจัย, 5(1), 7–12.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2556). การทดสอบประสิทธิภาพสื่อหรือชุดการสอน. วารสารศิลปการศึกษาศาสตร์วิจัย, 5(1), 7–20.
- ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์. (2556). การพัฒนาหลักสูตรทฤษฎีสู่การปฏิบัติ (พิมพ์ครั้งที่). กรุงเทพฯ: วิพรินท์ (1991).
- ชุดิมา เจริญผล. (2560). การพัฒนาชุดการสอนวิทยาศาสตร์ เรื่อง การถ่ายทอดลักษณะทางพันธุกรรม

- สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม., มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์, นครสวรรค์.
- ศิริณห์ ชันนาค และ สุทัศน์ นาคจัน. (2559). การพัฒนาความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยการใช้หนังสือนิทานอิเล็กทรอนิกส์. วารสารวิทยบริการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, 27(3), 45-53.
- ณัฐสุภาพร บุญช่วย. (2560). การวิจัยและพัฒนาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนแบบ 3Ps เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านและเขียนคำศัพท์พื้นฐานภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วารสารการบริหารและนิเทศการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 8(3), 60-69.
- ดารุวรรณ ศรีแก้ว. (2557). การพัฒนารูปแบบการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้แฟ้มสะสมงาน: การประยุกต์ใช้ทฤษฎี การสรุปอ้างอิงความน่าเชื่อถือของพหุตัวแปร. วิทยานิพนธ์ ค.ศ., จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- ถิรวัฒน์ ต้นทนิล. (2555). การศึกษาปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษ และกลวิธีการเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาสหวิทยาการชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. วารสารภาษาและภาษาศาสตร์, 31(1), 95.
- ทัชชกร สุชะวันดี. (2559). การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบจับคู่ร่วมมือบนเว็บที่เสี่ยงจากคอมพิวเตอร์. วิทยานิพนธ์ กศ.ม., มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, มหาสารคาม.
- ทิพากร สุขชูศรี และคณะ. (2560). การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษและความพึงพอใจต่อกิจกรรมการสอนระหว่างกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบ 3Ps กับกิจกรรมการสอนแบบซิปปา (CIPPA Model) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. วารสารรวมคำแหง ฉบับบัณฑิตวิทยาลัย, 9(1), 191.
- ทิพาวรรณ ศิลวัฒน์านุสานต์ นารีรัตน์ วัฒนเวฬุ และปิยวรรณ ปิยะกาญจน์. (2563). ความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อรูปแบบในชุดบทเรียนออนไลน์เรื่องการเรียนรู้การออกเสียงสัทอักษรภาษาจีน (พินอิน) บนคลังบทเรียน JFK Online Course. *Journal of Information and Learning*, 31(2), 40.
- ธัญญาสิริ ธันยสวัสดิ์ นิตยา จันทบุตร และใจเพชร นิลบารันต์. (2562). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการปฏิบัติงานตามบทบาทของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้านในการดำเนินงานหมู่บ้านจัดการสุขภาพ อำเภอวารินชำราบ จังหวัดอุบลราชธานี. วารสารวิจัยและประเมินผลอุบลราชธานี, 8(1), 4.
- นงสมร พงษ์พานิช. (2554). การศึกษาปัญหาของการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารด้วยวาจาของนิสิตคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา ตุลาคม 2550 ถึง กันยายน 2551. วารสารมนุษยศาสตร์, 18(1), 89.
- นรรัชต์ พันเชียร. (2561, สื่อบทเรียนออนไลน์). แผนการสอนที่ดีควรมีลักษณะอย่างไร. สืบค้นเมื่อ 17 กันยายน 2564,

- จาก <https://www.trueplookpanya.com/blog/content/68995/-teamet->
 นวลจิตต์ เซวากีร์ติพงศ์. (2560). การเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ในการจัดการเรียนการสอนวิชาวิทยาศาสตร์.
Veridian E-Journal, Silpakorn University ฉบับภาษาไทย สาขามนุษยศาสตร์
 สังคมศาสตร์และศิลปะ, 10(1), 116-117.
- น้ำลีน เทียมแก้ว. (2561). การศึกษาความพึงพอใจต่อคุณภาพการให้บริการสำนักวิทยบริการ มหาวิทยาลัย
 มหาสารคาม ประจำปีการศึกษา 2560 (พิมพ์ครั้งที่). มหาสารคาม: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัย
 มหาสารคาม.
- นิตยา กาญจนะวรรณ. (2557). ความสำคัญของภาษาท้องถิ่น. วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, 6(1),
 2-6.
- นีน่า อีสมิง. (2560). ผลของการจัดการเรียนการสอนตามแนวคิดวิถีธรรมชาติที่เน้นการกระตุ้นความใส่ใจและ
 การสังเกตที่มีต่อความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1.
 วิทยานิพนธ์ ศษ.ม., มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, สงขลา.
- บุษยากร ช้ายขวา ผาสุข บุญธรรม และเพ็ญพิศุทธิ์ ใจสนิท. (2560). การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วย
 เพื่อน (Peer-assisted Learning) เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน
 ชนเผ่า ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วารสารบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย, 10(3), 78-84.
- ประภัสรา โคตะขุน. (2555, สืบออนไลน์). เว็บไซต์การเรียนรู้ประภัสรา โคตะขุน. สืบค้นเมื่อ 12 มกราคม
 2564, จาก <https://sites.google.com/site/prapasara/5-4>
- ปราณี หล้าเบ็ญสะ. (2559). การวัดและประเมินผลการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่). ยะลา: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัย
 ราชภัฏยะลา.
- พรร แสงแก้ว. (2561). ความพึงพอใจของผู้เรียนต่อหลักสูตรแพทยศาสตรบัณฑิตหลักสูตรปรับปรุง พ.ศ.
 2557 คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล. เวชบัณฑิตศิริราช, 11(2), 77.
- พรพิศ งามพงษ์. (2563). การพัฒนาความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัย
 สอนดุสิตโดยการจัดการเรียนรู้ภาษาที่เน้นภาระงานเป็นฐาน (TBLT). วารสารการประชุมวิชาการและ
 นำเสนอผลงานวิจัยระดับชาติและนานาชาติ ครั้งที่ 11, 1, 759-770.
- พัชรนิษฐ์ ธนทรัพย์บุรุษิตี และศศิธร สำราญจิต. (2559). การวิเคราะห์กระบวนการเก็บข้อมูลด้านการวิจัย
 กรณีศึกษาคณะทันตแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล. วารสาร **Mahidol R2R e-Journal**,
 3(2), 59-62.
- พัฒนา พรหมณี ยุพิน พิทยาวัฒน์ชัย และจรัสศักดิ์ ทัพพา. (2563). แนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจและการ
 สร้างแบบสอบถามความพึงพอใจในงาน. วารสารวิชาการสมาคม สถาบันอุดมศึกษาเอกชนแห่ง
 ประเทศไทย (สสอท.), 26(1), 63-64.
- พิสมัย กิ่งสกุล. (2560). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติเพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการ
 พูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. การค้นคว้าอิสระ ศษ.ม., มหาวิทยาลัยนเรศวร

, พิษณุโลก.

- ภัทราทิพย์ ธงवास. (2563). การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนการสอนร่วมกับกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบห้องเรียนกลับด้านเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. วารสารวิชาการวิทยาลัยสันตพล, 6(1), 40–46.
- มงคล โสตาจันทร์. (2561). การใช้กลยุทธ์ในการฟังเพื่อสร้างเสริมทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1: กรณีศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต. วารสารนวัตกรรมและเทคโนโลยีเพื่อการเรียนรู้, 1(2), 56.
- มณีรัตน์ กรรณิกา. (2559). การพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษโดยใช้รายการโทรทัศน์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ กศ.ม., มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, มหาสารคาม.
- มานิตย์ อาษานอก. (2561). การพัฒนาและหาประสิทธิภาพ ประสิทธิภาพนวัตกรรมสำหรับการเรียนรู้ด้วยตนเอง. วารสารเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 1(2), 12.
- มาศสุภา มายอด. (2559, ลีออนไลน์). **MASSUPHA MAYORD teaching and learning.** สืบค้นเมื่อ 9 กุมภาพันธ์ 2564, จาก <https://massupha.wordpress.com/about/>
- มิสรอบ จูมะ และธัญญา พลานุกุลวงศ์. (2560). รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมุสลิมที่มีภาษาแม่ต่างกัน. วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา, 14(2), 234–242.
- มูลนิธิภาษาศาสตร์ประยุกต์. (2562, ลีออนไลน์). พหุภาษาพื้นที่นวัตกรรมเชียงใหม่. สืบค้นเมื่อ 14 กันยายน 2564, จาก <https://www.youtube.com/watch?v=ynq956EbP2k&t=129s>
- รงค์เทพ ลิ้มมณี. (2563). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เกมเพื่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วารสารวิชาการสมาคมสถาบันอุดมศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทย (สสอท.), 26(2), 41–50.
- รพีพรรณ สุฐาปัญญากุล. (2559). การพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษเทคนิค โดยวิธีการสอนที่เน้นภาระงานและโครงการเพื่อพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจและความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาปริญญาตรี. วารสารศิลปการศึกษาศาสตร์วิจัย, 8(1), 168–180.
- ฤดี เขยเดช. (2557). การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้สาระภาษาไทย โดยแนวคิดการจัดการเรียนรู้แบบเรียนปนเล่น เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชุมชนประชาธิปไตยวิทยาคาร จังหวัดปทุมธานี. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม., มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี, ปทุมธานี.
- ฤทัยรัตน์ ปานจรินทร์. (2555). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนถาวรานุกุล จังหวัดสมุทรสงคราม. *Veridian E-Journal, SU*, 5(1), 344–354.
- ลลิตา จรัสกร. (2558). อัตลักษณ์และความเปลี่ยนแปลงของเรือนลาหู่ กรณีศึกษา: หมู่บ้านขอบด้ง อำเภอฝาง จังหวัดเชียงใหม่ และหมู่บ้านห้วยน้ำริน อำเภอเวียงป่าเป้า จังหวัดเชียงราย. วารสารวิชาการคณะ

- สถาปัตยกรรมศาสตร์ สจล., 20, 28.
- วรรณพรรณ เลิศวัตรกานต์. (2556). การพัฒนาชุดกิจกรรมโดยเน้นงานปฏิบัติเพื่อฝึกทักษะการฟัง และพูดภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนมารีวิทยา. การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ศษ.ม., มหาวิทยาลัยศิลปากร, กรุงเทพฯ.
- วีรญา โอภาณี อารีรักษ์ ศรีวราพงศ์ และพิชชากร จันทา. (2563). การพัฒนาทักษะการฟัง พูด ด้วยตนเองผ่าน VRChat สำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ. วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม, 14(3), 18-26.
- วัชรภรณ์ เขียววัฒนา. (2561). การเขียนแผนการจัดการเรียนรู้สู่เป้าหมายหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต. วารสารเกื้อการุณย์, 25(1), 192.
- วาสนา เกษี. (2558, สืบออนไลน์). ครูวาสนา เกษี คณิตศาสตร์. สืบค้นเมื่อ 12 มกราคม 2564, จาก <https://wassanakasrimathematics.wordpress.com/>
- วาสนา สิงห์ทองลา. (2555). การพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร. วารสารศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 35(3), 59-60.
- วิฑูรย์ เหลียวรุ่งเรือง. (2561). พลวัตสถาปัตยกรรมพื้นถิ่นลพบุรีในพื้นที่ภาคเหนือตอนบนของประเทศไทย. วารสารวิชาการการออกแบบสภาพแวดล้อม, 5(1), 47-48.
- ศรินทิพย์ สติร์ศิลป์. (2529). คำลักษณนามในภาษาล้านนา (มุเซอคำ): การวิเคราะห์ตามแนววรรคศาสตร์. วิทยานิพนธ์ อ.ม., จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- คันสนะ มุลทาดี. (2559). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ด้วยวิธีแสดงบทบาทสมมุติ. วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม, 10(1), 70-81.
- ศิริพันธ์ เอื้อนโรสงค์. (2560). การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติเพื่อเสริมสร้างทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม., มหาวิทยาลัยศิลปากร, กรุงเทพฯ.
- ศิริมา ปูรินทรากิบาล. (2553). ภาษาแม่กับการเรียนภาษาต่างประเทศ. วารสารวิชาการคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, 6(2), 49-63.
- ศุภลักษณ์ ทองจีน. (2558). เอกสารประกอบการสอนการออกแบบและการจัดการเรียนรู้ (พิมพ์ครั้งที่).
อุดรธานี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี.
- สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน). (2564, สืบออนไลน์). ประกาศผลสอบ O-NET คะแนนเฉลี่ย สถิติย้อนหลัง ปีการศึกษา 2563. สืบค้นเมื่อ 26 เมษายน 2564, จาก <https://www.admissionpremium.com/content/6144>
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. (2561). มาตรฐานการศึกษาของชาติ พ.ศ. 2561

(พิมพ์ครั้งที่). นนทบุรี: 21 เซ็นจูรี่.

- สุทิน ชนะบุญ. (2560). สถิติและการวิเคราะห์ข้อมูลในงานวิจัยด้านสุขภาพเบื้องต้น (พิมพ์ครั้งที่). ขอนแก่น: สำนักพิมพ์สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดขอนแก่น.
- สุนทร ปิยะवलันต์ และคณะ. (2552). การพัฒนาหนังสือส่งเสริมการอ่านชุดพหุภาษาสำหรับผู้เริ่มเรียนเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ (พิมพ์ครั้งที่). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) ฝ่ายนโยบายชาติและความสัมพันธ์ข้ามชาติ.
- สุภาพร จิรคลังสกุล. (2560). การพัฒนาความสามารถทางทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยโดยใช้การจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาตามธรรมชาติ. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม., มหาวิทยาลัยรังสิต, ปทุมธานี.
- สุภิษา ฤทธิวงศ์. (2560). การพัฒนากิจกรรมแบบมุ่งปฏิบัติงาน (Task-based activities) เพื่อส่งเสริมการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วารสารบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต, 6(3), 504-505.
- หริศศักดิ์ พลตรี. (2559). ผลการใช้บทเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงานและสาระท้องถิ่นต่อความสามารถการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนน้ำเกลี้ยงวิทยา. วารสารออนไลน์ มหาวิทยาลัยศิลปากร, 9(3), 1119.
- องค์การทุนเพื่อเด็กแห่งสหประชาชาติ (UNICEF). (2559). สะพานเชื่อมโยงไปสู่อนาคตอันสดใส: โครงการจัดการศึกษาแบบทวิ-พหุภาษา (ภาษาไทย-มลายูถิ่น) ในโรงเรียนเขตพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ (พิมพ์ครั้งที่). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์องค์การยูนิเซฟ ประเทศไทย.
- อนุวัติ คุณแก้ว. (2562). การวัดผลและประเมินผลการศึกษาแนวใหม่ (พิมพ์ครั้งที่). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อภิทรลีน พลยิ่ง. (2558). การใช้ภาระงานในการสอนด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วารสารการประชุมวิชาการเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ “สร้างสรรค์และพัฒนา เพื่อก้าวหน้าสู่ประชาคมอาเซียน” ครั้งที่ 2, 1, 320-325.
- อภิรดี ไชยกาล วรวรรณ เหมชะญาติ และสร้อยสน สกลรัถย์. (2561). การสอนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองสำหรับเด็กชาติพันธุ์เขมรถิ่นไทย. วารสารสังคมลุ่มน้ำโขง, 14(1), 112.
- อมรลักษณ์ คลธา. (2551). การใช้ภาษาแม่ในชั้นเรียนภาษาที่ 2. สารมนุษยศาสตร์, 4(2), 51.
- อรวรรณ ลินารุณ. (2561). การสอนภาษาที่เน้นภาระงานเพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษและความมั่นใจในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา, 15(1), 32-38.
- อริยาภรณ์ ขุนปักซี่. (2561). การพัฒนาชุดกิจกรรมวิชาวิทยาศาสตร์โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม., มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต, กรุงเทพฯ.
- อุไร มากคณา. (2556). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันของนักศึกษาสาขาวิชาการ

จัดการอุตสาหกรรม คณะบริหารธุรกิจ พื้นที่วังไกลกังวล (พิมพ์ครั้งที่). ประจวบคีรีขันธ์: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ ประจวบคีรีขันธ์.

อุบลวรรณ ส่งเสริม. (2562). แผนการจัดการเรียนรู้ที่มีคุณภาพ: หน้าที่ครูหรือหน้าที่ใคร. **Veridian E-Journal, Silpakorn University**, 12(3), 900.

ภาคผนวก

มหาวิทยาลัยพะเยา

UNIVERSITY OF PHAYAO

ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญ

1. นางชนิษฐนันท์ สุภักศกุลหิรัญ ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านตาลเหนือ ตำบลบ้านตาล อำเภอสอด จังหวัดเชียงใหม่ ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน
2. นายพจนศักดิ์ กันต์มูล ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนเจ้าพ่อหลวงอุปถัมภ์ 9 ตำบลท่าตอน อำเภอแม่เมาะ จังหวัดเชียงใหม่ ผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ
3. นางกาญจนา พิษยศ ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนวัดมโนทัยพยับ ตำบลหายยา อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล

ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้
2. แบบทดสอบการฟังภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
3. แบบทดสอบการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
4. แบบประเมินความพึงพอใจในการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน

แบบประเมินความเหมาะสมแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษา โดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง Christmas' day

คำชี้แจง ให้ท่านพิจารณาความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน (TBLT) ตามรายการประเมินที่กำหนดให้ โดยแบบประเมินแบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 แบบประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน (TBLT) ตามรายการประเมินของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน (TBLT) ว่ามีความเหมาะสมเพียงใด โดยการพิจารณาให้นำหนักคะแนน ดังนี้

- 5 หมายถึง ระดับความเหมาะสมมากที่สุด
- 4 หมายถึง ระดับความเหมาะสมมาก
- 3 หมายถึง ระดับความเหมาะสมปานกลาง
- 2 หมายถึง ระดับความเหมาะสมน้อย
- 1 หมายถึง ระดับความเหมาะสมน้อยที่สุด

ตอนที่ 2 การให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเพื่อการพัฒนา ปรับปรุง แก้ไข แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน (TBLT) ให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น

คำนิยาม

แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน หมายถึง แนวทางในการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 รหัสวิชา อ 13101 โดยสังเคราะห์การสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นก่อนการปฏิบัติภาระงาน (Pre-task)

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินงานตามตามวงจรของการปฏิบัติภาระงาน (Task cycle)

ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกฝนและตรวจสอบการใช้ภาษา (Language focus)

ซึ่งองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน (TBLT) ประกอบไปด้วย 1) หัวข้อแผนการจัดการเรียนรู้ 2) มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด 3) เนื้อหา/สาระการเรียนรู้ 4) จุดประสงค์การเรียนรู้ 5) สมรรถนะสำคัญสำหรับผู้เรียน 6) คุณลักษณะอันพึงประสงค์ 7) ชิ้นงาน/ภาระงาน 8) กิจกรรมการเรียนรู้ 9) สื่อ อุปกรณ์ และแหล่งการเรียนรู้ 10) การวัดและประเมินผล 11) บันทึกหลังการสอน และวิธีการเรียนการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน (TBLT) จะอยู่ในขั้นกิจกรรมการเรียนรู้ของแผนการจัดการเรียนรู้

ตอนที่ 1 แบบประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน (TBLT) แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง Christmas' day

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องระดับความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน (TBLT) ตามรายการประเมินที่กำหนดให้ ที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน

ที่	รายการประเมิน	ระดับคุณภาพ				
		5	4	3	2	1
1	ความเหมาะสมด้านองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน (TBLT)					
2	ความเหมาะสมด้านกิจกรรมการเรียนรู้ของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน (TBLT)					
3	ความเหมาะสมด้านการวัดและประเมินผลการทำกิจกรรม แบบฝึกหัดใบงาน ของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่					

ที่	รายการประเมิน	ระดับคุณภาพ				
		5	4	3	2	1
4	ความเหมาะสมด้านระยะเวลาที่ใช้ในแต่ละแผนของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน (TBLT)					
5	ความเหมาะสมด้านการใช้ภาษาของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน (TBLT)					

ตอนที่ 2 ข้อเสนอแนะ

คำชี้แจง โปรดให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเพื่อการพัฒนา ปรับปรุง แก้ไข แผนการจัดการเรียนรู้ตาม แนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน (TBLT) ให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น ตามความคิดเห็นของท่าน

1. ด้านองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน (TBLT) แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง Christmas' day

.....

.

.....

.

.....

.

2. ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน (TBLT) แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง Christmas' day

.....

.

.....

.

.....

.

3. ด้านการวัดและประเมินผลการทำกิจกรรม แบบฝึกหัด ใบบงาน ของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน (TBLT) แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง Christmas' day

.....

.

.....

.

.....

.

4. ด้านระยะเวลาที่ใช้ในแต่ละแผนของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน (TBLT) แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง Christmas' day

.....

.

.....

.

.....

.

5. ด้านการใช้ภาษาของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน (TBLT) แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง Christmas' day

.....

.

.....

.

.....

.

6. ด้านอื่น ๆ (โปรดระบุ)

.....

.

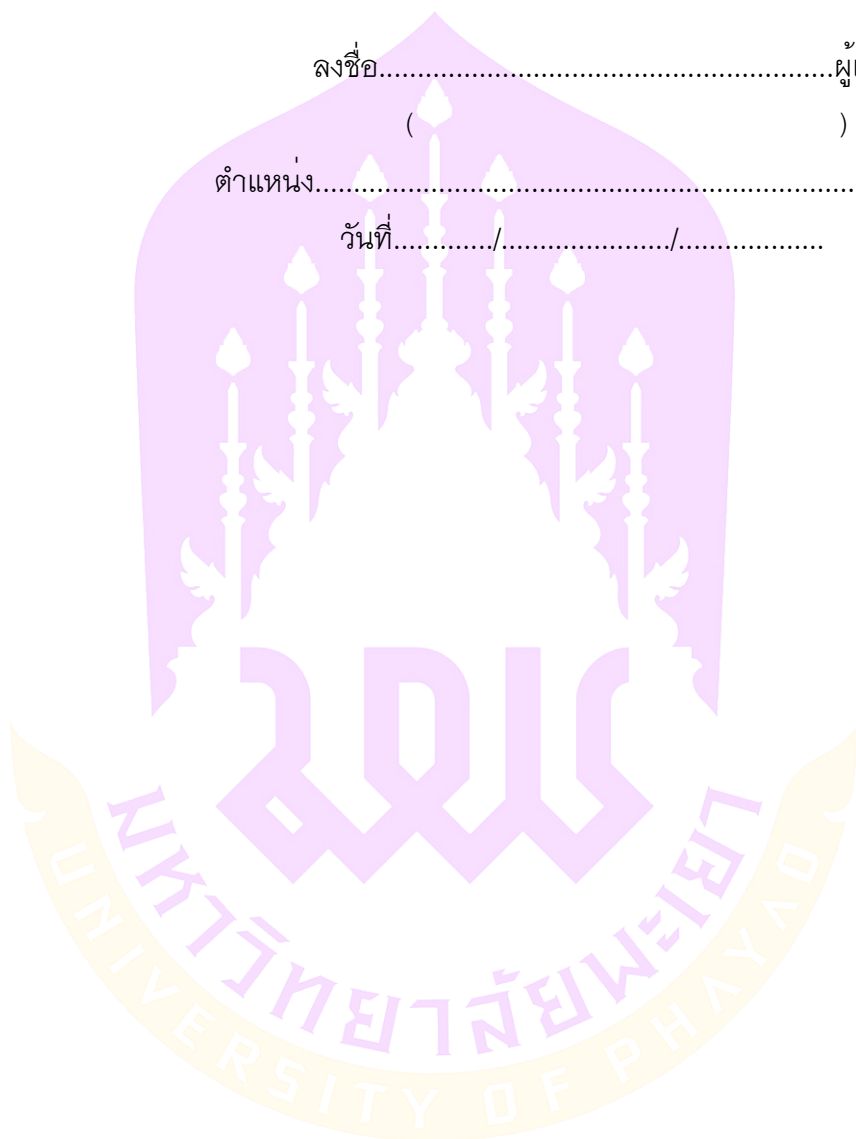
.....
.
.....
.

ลงชื่อ.....ผู้เชี่ยวชาญ

()

ตำแหน่ง.....

วันที่...../...../.....

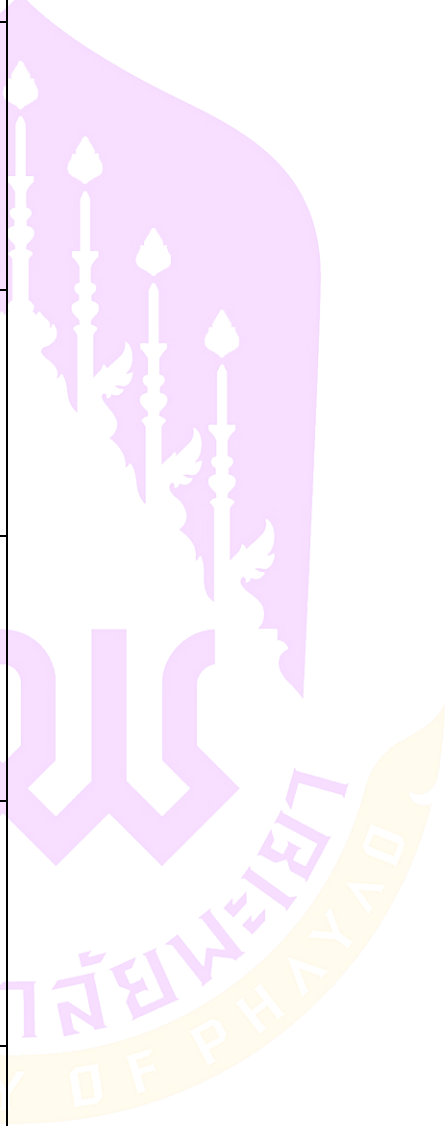
เกณฑ์การประเมิน

คำอธิบายระดับคุณภาพความเหมาะสมของการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐาน ร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน

ที่	รายการประเมิน	คำอธิบายระดับคุณภาพ				
		5	4	3	2	1
1	ความเหมาะสมตามองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน	องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน ตรงเป้าหมายทุกองค์ประกอบ	องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน ไม่ครบถ้วนตามค่านิยม 1 องค์ประกอบ	องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน ไม่ครบถ้วนตามค่านิยม 2 องค์ประกอบ	องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน ไม่ครบถ้วนตามค่านิยม 3 องค์ประกอบ	องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน ไม่ครบถ้วนตามค่านิยมมากกว่า 3 องค์ประกอบ
2	ความเหมาะสมตามกิจกรรมการเรียนรู้ของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน	กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน ในทุกกิจกรรม	กิจกรรมการเรียนรู้ไม่สอดคล้องกับการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน 1 กิจกรรม	กิจกรรมการเรียนรู้ไม่สอดคล้องกับการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน 2 กิจกรรม	กิจกรรมการเรียนรู้ไม่สอดคล้องกับการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน 3 กิจกรรม	กิจกรรมการเรียนรู้ไม่สอดคล้องกับการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน ในทุกกิจกรรม

คำอธิบายระดับคุณภาพ						
ที่	รายการประเมิน	5	4	3	2	1
3	ความเหมาะสมตามการวัดและประเมินผลการทำงาน กิจกรรม แบบฝึกหัด ใ้ปงานของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน	การวัดและประเมินผลมีความเหมาะสมและไม่สอดคล้องกับกิจกรรม แบบฝึกหัด ใ้ปงาน ในทุกกิจกรรม	การวัดและประเมินผล ไม่มีความเหมาะสมและไม่สอดคล้องกับกิจกรรม แบบฝึกหัด ใ้ปงานใน 1 กิจกรรม	การวัดและประเมินผล ไม่มีความเหมาะสมและไม่สอดคล้องกับกิจกรรม แบบฝึกหัด ใ้ปงานใน 2 กิจกรรม	การวัดและประเมินผล ไม่มีความเหมาะสมและไม่สอดคล้องกับกิจกรรม แบบฝึกหัด ใ้ปงานใน 3 กิจกรรม	การวัดและประเมินผล ไม่มีความเหมาะสมและไม่สอดคล้องกับกิจกรรม แบบฝึกหัด ใ้ปงาน ในทุกกิจกรรม
4	ความเหมาะสมตามระยะเวลาที่ใช้ในแต่ละแผนของการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน	ระยะเวลาที่ใช้ในแต่ละแผน มีความเหมาะสมกับกิจกรรมการเรียนรู้ การทำภาระงาน การทดสอบ และการวัดผล ประเมินผลในทุกด้าน	ระยะเวลาที่ใช้ในแต่ละแผน ไม่มีความเหมาะสมกับกิจกรรม การเรียนรู้ การทำภาระงาน การทดสอบ และการวัดผล ประเมินผล ในด้านใดด้านหนึ่ง	ระยะเวลาที่ใช้ในแต่ละแผน ไม่มีความเหมาะสมกับกิจกรรม การเรียนรู้ การทำภาระงาน การทดสอบ และการวัดผล ประเมินผลใน 2 ด้าน	ระยะเวลาที่ใช้ในแต่ละแผน ไม่มีความเหมาะสมกับกิจกรรมการเรียนรู้ การทำภาระงาน การทดสอบ และการวัดผล ประเมินผลใน 3 ด้าน	ระยะเวลาที่ใช้ในแต่ละแผน ไม่มีความเหมาะสมกับกิจกรรมการเรียนรู้ การทำภาระงาน การทดสอบ และการวัดผล ประเมินผลในทุกด้าน

คำอธิบายระดับคุณภาพ						
ที่	รายการประเมิน	5	4	3	2	1
5	ความเหมาะสมตามการใช้ภาษาของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดทฤษฎีภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยแผนการงาน	<p>การใช้ภาษาในแผนการจัด</p> <p>การเรียนรู้มีความเหมาะสมกับวัยของผู้เรียนในทุกขั้นตอนของการสอนภาษาโดยแผนการงาน</p>	<p>การใช้ภาษาในแผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับผู้เรียนในขั้นตอนของการสอนภาษาโดยแผนการงาน</p> <p>1-2 จุด</p>	<p>การใช้ภาษาในแผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับผู้เรียนในขั้นตอนของการสอนภาษาโดยแผนการงาน 3-4 จุด</p>	<p>การใช้ภาษาในแผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับผู้เรียนในขั้นตอนของการสอนภาษาโดยแผนการงาน 5 จุดขึ้นไป</p>	<p>การใช้ภาษาในแผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับผู้เรียนในขั้นตอนของการสอนภาษาโดยแผนการงาน</p>

แบบทดสอบการฟังภาษาอังกฤษก่อนเรียน-หลังเรียน (ฉบับนักเรียน)

หน่วยการเรียนรู้ Festival

รายวิชา ภาษาอังกฤษพื้นฐาน

รหัสวิชา อ 13101

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ภาคเรียนที่ 1/2564

คะแนน 10 คะแนน

คำชี้แจง 1. แบบทดสอบเป็นแบบทดสอบทักษะการฟังภาษาอังกฤษ

2. แบบทดสอบเป็นแบบปรนัย 4 ตัวเลือก

3. ให้นักเรียนฟังคำศัพท์และประโยคภาษาอังกฤษจากครู แล้วเลือกคำตอบที่ถูกต้อง
เพียงคำตอบเดียว

ตอนที่ 1 ฟังคำศัพท์ภาษาอังกฤษจากครู และเลือกความหมายให้ถูกต้อง

1.	a.		b.				
2.	a.						
3.	a.		b.		c.		
4.	a.						
5.	a.		b.		c.		

แบบทดสอบการฟังภาษาอังกฤษก่อนเรียน-หลังเรียน (ฉบับครู)

หน่วยการเรียนรู้ Festival

รายวิชา ภาษาอังกฤษพื้นฐาน

รหัสวิชา อ 13101

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ภาคเรียนที่ 1/2564

10 คะแนน

คำชี้แจง 1. แบบทดสอบเป็นแบบทดสอบทักษะการฟังภาษาอังกฤษ
2. แบบทดสอบเป็นแบบปรนัย 4 ตัวเลือก
3. ให้นักเรียนฟังคำศัพท์และประโยคภาษาอังกฤษจากครูแล้วเลือกคำตอบที่ถูกต้อง
เพียงคำตอบเดียว

ตอนที่ 1 ฟังคำศัพท์ภาษาอังกฤษจากครู และเลือกความหมายให้ถูกต้อง

1. I see **Christmas tree** on Christmas' day.
2. I wish you be **healthy** on New Year's Day.
3. We **worship** the god in khoa ja we custom.
4. I **boiled** pork in Ja⁻ shi⁻ aw_v ja^v ve's day.
5. I do action likes **harvesting**.

ตอนที่ 2 ฟังประโยคภาษาอังกฤษจากครู และระบุว่าประโยคนั้นเกี่ยวข้องกับเทศกาลใด

1. I worship the god with my family Answer: HK^law[^] Ja⁻ ve's custom
2. What does this action look like? It looks like planting.
Answer: Pawi te ve's custom
3. I wish you are happy and rich. Answer: New Year's Day
4. What will you see on 's day? I will see reindeer and sleigh.
Answer: Christmas's Day
5. How did you cook this food? I grilled it. Answer: Ja⁻ shi⁻ aw_v ja^v ve's custom

แบบทดสอบการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียน-หลังเรียน (ฉบับนักเรียน)
หน่วยการเรียนรู้ Festival

รายวิชา ภาษาอังกฤษพื้นฐาน

รหัสวิชา อ 13101

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ภาคเรียนที่ 1/2564

15 คะแนน

- คำชี้แจง**
1. แบบทดสอบเป็นแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
 2. แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เรื่อง Festival จำนวน 2 ข้อ (15 คะแนน)
 - 2.1 แบบทดสอบทักษะการพูดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ 5-10 คำ
 - 2.2 แบบทดสอบทักษะการพูดประโยคภาษาอังกฤษ 2 สถานการณ์
 3. นักเรียนจับฉลากเพื่อกำหนดหัวข้อในการทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

ตอนที่ 1 ฉลากแบบทดสอบการพูดคำศัพท์และการพูดประโยคภาษาอังกฤษ เรื่อง Festival (15 คะแนน)

1. Christmas' day	New year's day
2. Christmas' day	Hk'aw^ Ja' ve custom
3. Christmas' day	Ja' shi' aw, ja' ve custom
4. Christmas' day	Pawi te ve custom
5. New year's day	Pawi te ve custom
6. New year's day	Hk'aw^ Ja' ve custom
7. New year's day	Ja' shi' aw, ja' ve custom
8. Hk'aw^ Ja' ve custom	Ja' shi' aw, ja' ve custom
9. Hk'aw^ Ja' ve custom	Pawi te ve custom
10. Ja' shi' aw, ja' ve custom	Pawi te ve custom

เกณฑ์การให้คะแนนการฟังภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับเรื่อง Festival

เกณฑ์การให้คะแนน คือ ตอบถูก 1 ข้อ ได้ 1 คะแนน ตอบผิด ได้ 0 คะแนน

เกณฑ์การผ่าน คือ นักเรียนต้องได้คะแนน 7 คะแนนขึ้นไป ถือว่า ผ่าน

เกณฑ์การให้คะแนนการพูดภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับเรื่อง Festival

ระดับคะแนน					คะแนน
1	2	3	4	5	รวม
พูดคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับวันคริสต์มาสได้น้อยกว่า 3 คำ	พูดคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับวันคริสต์มาสได้ 3-4 คำ	พูดคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับวันคริสต์มาสได้ 5-6 คำ	พูดคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับวันคริสต์มาสได้ 7-8 คำ	พูดคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับวันคริสต์มาสได้ 9-10 คำ	5
พูดคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับวันขึ้นปีใหม่ได้ 1-2 คำ	พูดคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับวันขึ้นปีใหม่ได้ 3 คำ	พูดคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับวันขึ้นปีใหม่ได้ 4 คำ	พูดคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับวันขึ้นปีใหม่ได้ 5 คำ	พูดคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับวันขึ้นปีใหม่ได้ 6 คำ	5
พูดคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับประเพณีกินวอดได้ 1-2 คำ	พูดคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับประเพณีกินวอดได้ 3 คำ	พูดคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับประเพณีกินวอดได้ 4 คำ	พูดคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับประเพณีกินวอดได้ 5 คำ	พูดคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับประเพณีกินวอดได้ 6 คำ	5
พูดคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับประเพณีกินข้าวใหม่ได้ 1 คำ	พูดคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับประเพณีกินข้าวใหม่ได้ 2-3 คำ	พูดคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับประเพณีกินข้าวใหม่ได้ 4-5 คำ	พูดคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับประเพณีกินข้าวใหม่ได้ 6-7 คำ	พูดคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับประเพณีกินข้าวใหม่ได้ 8 คำ	5
พูดคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับประเพณีเต็นจะคีได้ 1 คำ	พูดคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับประเพณีเต็นจะคีได้ 2-3 คำ	พูดคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับประเพณีเต็นจะคีได้ 4-5 คำ	พูดคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับประเพณีเต็นจะคีได้ 6-7 คำ	พูดคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับประเพณีเต็นจะคีได้ 8 คำ	5

****หมายเหตุ**** สถานการณ์ในการทดสอบมีทั้ง 2 สถานการณ์ แบ่งเป็นสถานการณ์ละ 5 คะแนน

ตัวอย่างคำตอบของแบบทดสอบการพูดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

- เรื่อง Christmas' day เช่น Santa Claus, gift, snow, Christmas tree, reindeer, snow man, star, sleigh, winter, song
- เรื่อง New Year's day เช่น happy, healthy, rich, wealthy, vivid, hopeful
- เรื่อง Hklaw[^] Ja⁻ ve custom (ประเพณีกินวอด) เช่น worship the god, dance around, have dinner, sing a song, wear beautiful cloths, decorate house
- เรื่อง Ja⁻ shi⁻ aw, ja^v ve custom (ประเพณีกินข้าวใหม่) เช่น chopped, boiled, grilled, fried, steamed, curried, pounded, stirred

5. เรื่อง Pawi te ve custom (ประเพณีเต๋นจะคี) เช่น planting, running, picking, walking, stamping, hunting, cutting, dressing

เกณฑ์การให้คะแนนการพูดประโยคภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับเรื่อง Festival

รายการประเมิน	ระดับคะแนน			คะแนนรวม
	1	2	3	
การเรียบเรียงลำดับเรื่อง	สนทนา ได้ตอบเรื่องราวหรือเหตุการณ์อย่างไม่เป็นลำดับและไม่สอดคล้องกันมากกว่า 2 ประโยค	สนทนา ได้ตอบเรื่องราวหรือเหตุการณ์อย่างไม่เป็นลำดับและไม่สอดคล้องกัน 1 ประโยค	สนทนา ได้ตอบเรื่องราวหรือเหตุการณ์ตามลำดับอย่างถูกต้องและสอดคล้องกัน	3
ความชัดเจนในการออกเสียง	ออกเสียงคำได้ไม่ชัดเจนมากกว่า 3 คำ	ออกเสียงคำได้ไม่ชัดเจน 1-3 คำ	ออกเสียงคำได้ชัดเจนทุกคำ	3
ความถูกต้องในการออกเสียง	ออกเสียงคำได้ไม่ถูกต้องมากกว่า 3 คำ	ออกเสียงคำได้ไม่ถูกต้อง 1-3 คำ	ออกเสียงคำได้ถูกต้องทุกคำ	3
ความคล่องแคล่วในการพูด	พูด สนทนา ได้ตอบได้อย่างไม่เป็นธรรมชาติหรือติดขัดมากกว่า 2 ประโยค	พูด สนทนา ได้ตอบได้อย่างไม่เป็นธรรมชาติหรือติดขัด 1-2 ประโยค	พูด สนทนา ได้ตอบได้อย่างเป็นธรรมชาติไม่ติดขัด	3
การแสดงท่าทางประกอบน้ำเสียง	แสดงท่าทาง สีหน้า อารมณ์ ประกอบการพูดสนทนา น้อยกว่า 1 เหตุการณ์	แสดงท่าทาง สีหน้า อารมณ์ ประกอบการพูดสนทนา 1 เหตุการณ์	แสดงท่าทาง สีหน้า อารมณ์ ประกอบการพูดสนทนา 2 เหตุการณ์	3
คะแนนรวม				15

เกณฑ์การผ่าน คือ นักเรียนต้องได้คะแนน 10 คะแนนขึ้นไป ถือว่า ผ่าน

**แบบประเมินความสอดคล้องระหว่างประเด็นคำถามกับนิยามความพึงพอใจ
ของแบบประเมินความพึงพอใจในการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษา
แม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน**

คำชี้แจง ให้ท่านพิจารณาว่าข้อคำถามที่สร้างขึ้นสอดคล้องกับประเด็นคำถามที่กำหนดหรือไม่ โดยการพิจารณาให้หน้าหน้าคะแนน ดังนี้

- 1 คือ แน่ใจ ว่าข้อคำถามนั้นไม่สอดคล้องกับนิยามความพึงพอใจที่กำหนด
0 คือ ไม่แน่ใจ ว่าข้อคำถามนั้นสอดคล้องกับนิยามความพึงพอใจที่กำหนดหรือไม่
+1 คือ แน่ใจ ว่าข้อคำถามนั้นสอดคล้องกับนิยามความพึงพอใจที่กำหนด

ประเด็น การประเมิน	ข้อคำถาม	น้ำหนักคะแนน			ขอเสนอแนะ
		-1	0	+1	
ด้านกิจกรรม การเรียนรู้ การสอน	นักเรียนได้ฝึกการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ				
	นักเรียนได้ใช้ภาษาลาหู่ในการเรียนรู้				
	ชิ้นงานที่ครูมอบหมายมีความเหมาะสม กับนักเรียน				
	การเรียนรู้ที่ครูจัดให้มีความแปลกใหม่ และสนุกสนาน				
ด้านสื่อ และปัจจัย สนับสนุน การเรียนรู้ การสอน	มีการใช้บัตรภาพ บัตรคำ เพลง เกม ในการเรียนรู้				
	ใบงาน แบบฝึกหัด มีความเหมาะสมกับนักเรียน				
	มีการจัดห้องเรียนให้น่าเรียน				
ด้าน การนำไปใช้	นักเรียนสามารถนำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ที่ได้เรียน ไปใช้ในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษได้				
	นักเรียนสามารถนำประโยคภาษาอังกฤษ ที่ได้เรียน ไปใช้ในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษได้				
	นักเรียนสามารถนำวิธีการทำงานที่ได้เรียนไปใช้ กับรายวิชาอื่นได้				

ลงชื่อ.....ผู้เชี่ยวชาญ

()

ตำแหน่ง.....

วันที่...../...../.....

**แบบประเมินความพึงพอใจในการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษา
โดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน**

คำชี้แจง แบบประเมินความพึงพอใจฉบับนี้เป็นแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนในการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน ดังนี้

1. แบบสอบถามความพึงพอใจ มีทั้งหมด 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับความพึงพอใจของนักเรียน ในการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน

ตอนที่ 2 ข้อเสนอแนะ/ความคิดเห็นเพิ่มเติม

2. เครื่องหมาย และตัวเลขในแต่ละระดับความพึงพอใจของนักเรียน ทางด้านขวามือของแบบสอบถามความพึงพอใจ มีความหมายดังนี้

ระดับ 3 หมายถึง ความพึงพอใจ อยู่ในระดับ มาก

ระดับ 2 หมายถึง ความพึงพอใจ อยู่ในระดับ ปานกลาง

ระดับ 1 หมายถึง ความพึงพอใจ อยู่ในระดับ น้อย

ตอนที่ 1 ให้นักเรียนอ่านข้อความให้เข้าใจแล้วเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับความพึงพอใจของนักเรียนมากที่สุด

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ		
		3	2	1
	ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน			
1	นักเรียนได้ฝึกการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ			
2	นักเรียนได้ใช้ภาษาในห้องเรียน			
3	งานที่ครูให้ทำไม่ยากเกินไป			
4	การเรียนรู้ที่ครูจัดให้มีความแปลกใหม่และสนุกสนาน			
	ด้านสื่อและปัจจัยสนับสนุนการเรียนการสอน			
5	มีการใช้บัตรภาพ บัตรคำ เพลง เกม ในการเรียนรู้			
6	ใบงาน แบบฝึกหัด มีความเหมาะสมกับนักเรียน			
7	มีการจัดห้องเรียนให้น่าเรียน			
	ด้านการนำไปใช้			
8	นักเรียนสามารถนำคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ได้เรียนไปใช้ในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษได้			

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ		
		3	2	1
9	นักเรียนสามารถนำประโยคภาษาอังกฤษที่ได้เรียน ไปใช้ในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษได้			
10	นักเรียนสามารถนำวิธีการทำงานที่ได้เรียน ไปใช้กับรายวิชาอื่นได้			

ตอนที่ 2 ให้นักเรียนเขียนข้อเสนอแนะ หรือความคิดเห็นเพิ่มเติม

.....

.....

.....

ภาคผนวก ค การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้

1. ค่าเฉลี่ยความเหมาะสมและการแปลผลค่าเฉลี่ยของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงานแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง Christmas' day โดยผู้เชี่ยวชาญ
2. ค่าเฉลี่ยความเหมาะสมและการแปลผลค่าเฉลี่ยของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงานแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง New year's day โดยผู้เชี่ยวชาญ
3. ค่าเฉลี่ยความเหมาะสมและการแปลผลค่าเฉลี่ยของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงานแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง Hklaw^ Ja ve Custom (ประเพณีกินวอ) โดยผู้เชี่ยวชาญ
4. ค่าเฉลี่ยความเหมาะสมและการแปลผลค่าเฉลี่ยของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงานแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง Ja shi awv jav ve Custom (ประเพณีกินข้าวใหม่) โดยผู้เชี่ยวชาญ
5. ค่าเฉลี่ยความเหมาะสมและการแปลผลค่าเฉลี่ยของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงานแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง Pawi te ve Custom (ประเพณีเต็นจะคี) โดยผู้เชี่ยวชาญ
6. ค่าเฉลี่ยความเหมาะสมและการแปลผลค่าเฉลี่ยของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงานทั้ง 5 แผน
7. ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน จำนวน 5 แผน
8. ค่าเฉลี่ยดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์ของแบบทดสอบการฟังภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยผู้เชี่ยวชาญ
9. ค่าเฉลี่ยดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์ของแบบทดสอบการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยผู้เชี่ยวชาญ
10. ค่าเฉลี่ยดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างข้อคำถามกับนิยามความพึงพอใจของแบบประเมินความพึงพอใจนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อ

การเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน
โดยผู้เชี่ยวชาญ

11. ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาข้อคำถามของแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่ม
ชาติพันธุ์ลาหู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่
เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน

**ตาราง 17 แสดงค่าเฉลี่ยความเหมาะสมและการแปลผลค่าเฉลี่ยของแผนการจัดการ
การเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอน
ภาษาโดยเน้นภาระงาน แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง Christmas' day
โดยผู้เชี่ยวชาญ**

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			ค่าเฉลี่ย รวม	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
ความเหมาะสมด้านองค์ประกอบของแผน การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษา แม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษา โดยเน้นภาระงาน	5	5	5	5.00	มากที่สุด
ความเหมาะสมด้านกิจกรรมการเรียนรู้ของแผนการ จัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษา โดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดย เน้นภาระงาน	5	4	4	4.33	มาก
ความเหมาะสมด้านการวัดและประเมินผล การทำกิจกรรม แบบฝึกหัด ใบงาน ของแผน การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษา แม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษา โดยเน้นภาระงาน	5	4	4	4.33	มาก
ความเหมาะสมด้านระยะเวลาที่ใช้ในแต่ละแผนของ แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้น ภาระงาน	5	5	4	4.67	มากที่สุด
ความเหมาะสมด้านการใช้ภาษาของแผน การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษา แม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษา โดยเน้นภาระงาน	5	5	5	5.00	มากที่สุด

จากตาราง 17 ค่าความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง Christmas' day พบว่า 1) ความเหมาะสมด้านองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษา โดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน มีค่าเฉลี่ยรวม เท่ากับ 5.00 ซึ่งแปลผลได้ว่า ความเหมาะสมด้านองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ มีความเหมาะสมมากที่สุด 2) ความเหมาะสมด้านกิจกรรมการเรียนรู้ของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษา โดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน มีค่าเฉลี่ยรวม เท่ากับ 4.33 ซึ่งแปลผลได้ว่า ความเหมาะสมด้านกิจกรรมการเรียนรู้ มีความเหมาะสมมาก 3) ความเหมาะสมด้านการวัดและประเมินผลการทำกิจกรรม แบบฝึกหัด ใบงาน ของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน มีค่าเฉลี่ยรวม เท่ากับ 4.33 ซึ่งแปลผลได้ว่า ความเหมาะสมด้านการวัดและประเมินผลการทำกิจกรรม แบบฝึกหัด ใบงาน มีความเหมาะสมมาก 4) ความเหมาะสมด้านระยะเวลาที่ใช้ในแต่ละแผนของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน มีค่าเฉลี่ยรวม เท่ากับ 4.67 ซึ่งแปลผลได้ว่า ความเหมาะสมด้านระยะเวลาที่ใช้ มีความเหมาะสมมากที่สุด และ 5) ความเหมาะสมด้านการใช้ภาษาของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 5.00 ซึ่งแปลผลได้ว่า ความเหมาะสมด้านการใช้ภาษา มีความเหมาะสมมากที่สุด

ตาราง 18 แสดงค่าเฉลี่ยความเหมาะสมและการแปลผลค่าเฉลี่ยของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง New year's day โดยผู้เชี่ยวชาญ

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			ค่าเฉลี่ยรวม	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
ความเหมาะสมด้านองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน	5	5	5	5.00	มากที่สุด

ตาราง 18 (ต่อ)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			ค่าเฉลี่ยรวม	แปลผล
	คนที่	คนที่	คนที่		
	1	2	3		
ความเหมาะสมด้านกิจกรรมการเรียนรู้ของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษา โดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษา โดยเน้นภาระงาน	5	5	4	4.67	มากที่สุด
ความเหมาะสมด้านการวัดและประเมินผล การทำกิจกรรม แบบฝึกหัด ใบงาน ของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษา โดยเน้นภาระงาน	5	5	4	4.67	มากที่สุด
ความเหมาะสมด้านระยะเวลาที่ใช้ในแต่ละแผนของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษา โดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษา โดยเน้นภาระงาน	5	4	4	4.33	มาก
ความเหมาะสมด้านการใช้ภาษาของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษา โดยเน้นภาระงาน	5	4	4	4.33	มาก

จากตาราง 18 ค่าความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง New year's day พบว่า 1) ความเหมาะสมด้านองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษา โดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน มีค่าเฉลี่ยรวม เท่ากับ 5.00 ซึ่งแปลผลได้ว่า ความเหมาะสมด้านองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ มีความเหมาะสมมากที่สุด 2) ความเหมาะสมด้านกิจกรรมการเรียนรู้ของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน มีค่าเฉลี่ยรวม เท่ากับ 4.67 ซึ่งแปลผลได้ว่า ความเหมาะสมด้านกิจกรรมการเรียนรู้ มีความเหมาะสมมากที่สุด 3) ความเหมาะสมด้านการวัดและประเมินผลการทำกิจกรรม แบบฝึกหัด ใบงานของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน มีค่าเฉลี่ยรวม เท่ากับ 4.67 ซึ่งแปลผลได้ว่า ความเหมาะสมด้าน

การวัดและประเมินผลการทำงานแบบฝึกหัด ใบบงาน มีความเหมาะสมมากที่สุด 4) ความเหมาะสมด้านระยะเวลาที่ใช้ในแต่ละแผนของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน มีค่าเฉลี่ยรวม เท่ากับ 4.33 ซึ่งแปลผลได้ว่า ความเหมาะสมด้านระยะเวลาที่ใช้ มีความเหมาะสมมาก และ 5) ความเหมาะสมด้านการใช้ภาษาของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน มีค่าเฉลี่ยรวม เท่ากับ 4.33 ซึ่งแปลผลได้ว่า ความเหมาะสมด้านการใช้ภาษามีความเหมาะสมมาก

ตาราง 19 แสดงค่าเฉลี่ยความเหมาะสมและการแปลผลค่าเฉลี่ยของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง Hklaw[^] Ja⁻ ve Custom (ประเพณีกินวอ) โดยผู้เชี่ยวชาญ

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			ค่าเฉลี่ยรวม	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
ความเหมาะสมด้านองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน	5	4	5	4.67	มากที่สุด
ความเหมาะสมด้านกิจกรรมการเรียนรู้ของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน	5	5	5	5.00	มากที่สุด
ความเหมาะสมด้านการวัดและประเมินผลการทำงานแบบฝึกหัด ใบบงาน ของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน	5	5	4	4.67	มากที่สุด
ความเหมาะสมด้านระยะเวลาที่ใช้ในแต่ละแผนของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน	4	5	5	4.67	มากที่สุด

ตาราง 19 (ต่อ)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			ค่าเฉลี่ยรวม	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
	1	2	3		
ความเหมาะสมด้านการใช้ภาษาของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน	5	4	4	4.33	มาก

จากตาราง 19 ค่าความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง Hklaw[^] Ja[^] ve Custom (ประเพณีกินวอ) พบว่า 1) ความเหมาะสมด้านองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน มีค่าเฉลี่ยรวม เท่ากับ 4.67 ซึ่งแปลผลได้ว่า ความเหมาะสมด้านองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ มีความเหมาะสมมากที่สุด 2) ความเหมาะสมด้านกิจกรรมการเรียนรู้ของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน มีค่าเฉลี่ยรวม เท่ากับ 5.00 ซึ่งแปลผลได้ว่า ความเหมาะสมด้านกิจกรรมการเรียนรู้ มีความเหมาะสมมากที่สุด 3) ความเหมาะสมด้านการวัดและประเมินผลการทำงาน กิจกรรม แบบฝึกหัด ใบงาน ของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน มีค่าเฉลี่ยรวม เท่ากับ 4.67 ซึ่งแปลผลได้ว่า ความเหมาะสมด้านการวัดและประเมินผลการทำงาน กิจกรรม แบบฝึกหัด ใบงาน มีความเหมาะสมมากที่สุด 4) ความเหมาะสมด้านระยะเวลาที่ใช้ในแต่ละแผนของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน มีค่าเฉลี่ยรวม เท่ากับ 4.67 ซึ่งแปลผลได้ว่า ความเหมาะสมด้านระยะเวลาที่ใช้ มีความเหมาะสมมากที่สุด และ 5) ความเหมาะสมด้านการใช้ภาษาของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน มีค่าเฉลี่ยรวม เท่ากับ 4.33 ซึ่งแปลผลได้ว่า ความเหมาะสมด้านการใช้ภาษา มีความเหมาะสมมาก

ตาราง 20 แสดงค่าเฉลี่ยความเหมาะสมและการแปลผลค่าเฉลี่ยของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง Ja⁻ shi⁻ awv jav ve Custom (ประเพณีกินข้าวใหม่) โดยผู้เชี่ยวชาญ

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			ค่าเฉลี่ยรวม	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
ความเหมาะสมด้านองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน	5	4	5	4.67	มากที่สุด
ความเหมาะสมด้านกิจกรรมการเรียนรู้ของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน	5	4	4	4.33	มากที่สุด
ความเหมาะสมด้านการวัดและประเมินผลการทำกิจกรรม แบบฝึกหัด ใบงาน ของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน	5	5	5	5.00	มากที่สุด
ความเหมาะสมด้านระยะเวลาที่ใช้ในแต่ละแผนของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน	5	5	4	4.67	มากที่สุด
ความเหมาะสมด้านการใช้ภาษาของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน	5	5	5	5.00	มาก

จากตาราง 20 ค่าความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง Ja⁻ shi⁻ awv jav ve Custom (ประเพณีกินข้าวใหม่) พบว่า 1) ความเหมาะสมด้านองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน มีค่าเฉลี่ยรวม เท่ากับ 4.67 ซึ่งแปลผลได้ว่า ความเหมาะสมด้านองค์ประกอบของ

แผนการจัดการเรียนรู้ มีความเหมาะสมมากที่สุด 2) ความเหมาะสมด้านกิจกรรมการเรียนรู้ ของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอน ภาษาโดยเน้นภาระงาน มีค่าเฉลี่ยรวม เท่ากับ 4.33 ซึ่งแปลผลได้ว่า ความเหมาะสมด้าน กิจกรรมการเรียนรู้ มีความเหมาะสมมาก 3) ความเหมาะสมด้านการวัดและประเมินผลการทำงาน กิจกรรม แบบฝึกหัด ใบงาน ของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษา แม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน มีค่าเฉลี่ยรวม เท่ากับ 5.00 ซึ่งแปล ผลได้ว่า ความเหมาะสมด้านการวัดและประเมินผลการทำงาน กิจกรรม แบบฝึกหัด ใบงาน มีความ เหมาะสมมากที่สุด 4) ความเหมาะสมด้านระยะเวลาที่ใช้ในแต่ละแผนของแผนการจัด การเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน มีค่าเฉลี่ยรวม เท่ากับ 4.67 ซึ่งแปลผลได้ว่า ความเหมาะสมด้านระยะเวลาที่ใช้ มีความ เหมาะสมมากที่สุด และ 5) ความเหมาะสมด้านการใช้ภาษาของแผนการจัดการเรียนรู้ตาม แนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน มีค่าเฉลี่ยรวม เท่ากับ 5.00 ซึ่งแปลผลได้ว่า ความเหมาะสมด้านการใช้ภาษา มีความเหมาะสมมากที่สุด

ตาราง 21 แสดงค่าเฉลี่ยความเหมาะสมและการแปลผลค่าเฉลี่ยของแผนการจัด การเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอน ภาษาโดยเน้นภาระงาน แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง Pawi te ve Custom (ประเพณีเต็นจะคี) โดยผู้เชี่ยวชาญ

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			ค่าเฉลี่ยรวม	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
ความเหมาะสมด้านองค์ประกอบของแผน การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษา โดยเน้นภาระงาน	5	5	5	5.00	มากที่สุด
ความเหมาะสมด้านกิจกรรมการเรียนรู้ของ แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษา โดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษา โดยเน้นภาระงาน	5	5	4	4.67	มากที่สุด

ตาราง 21 (ต่อ)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			ค่าเฉลี่ย รวม	แปลผล
	คนที่	คนที่	คนที่		
	1	2	3		
ความเหมาะสมด้านการวัดและประเมินผล การทำกิจกรรม แบบฝึกหัด ใบงาน ของแผน การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษา โดยเน้นภาระงาน	5	5	4	4.67	มากที่สุด
ความเหมาะสมด้านระยะเวลาที่ใช้ในแต่ละแผน ของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษา โดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษา โดยเน้นภาระงาน	5	4	5	4.67	มากที่สุด
ความเหมาะสมด้านการใช้ภาษาของแผน การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษา โดยเน้นภาระงาน	5	5	4	4.67	มากที่สุด

จากตาราง 21 ค่าความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง Pawi te ve Custom (ประเพณีเต็นจะคี) พบว่า 1) ความเหมาะสมด้านองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน มีค่าเฉลี่ยรวม เท่ากับ 5.00 ซึ่งแปลผลได้ว่า ความเหมาะสมด้านองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ มีความเหมาะสมมากที่สุด 2) ความเหมาะสมด้านกิจกรรมการเรียนรู้ของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน มีค่าเฉลี่ยรวม เท่ากับ 4.67 ซึ่งแปลผลได้ว่า ความเหมาะสมด้านกิจกรรมการเรียนรู้ มีความเหมาะสมมากที่สุด 3) ความเหมาะสมด้านการวัดและประเมินผลการทำกิจกรรม แบบฝึกหัด ใบงาน ของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน มีค่าเฉลี่ยรวม เท่ากับ 4.67 ซึ่งแปลผลได้ว่า ความเหมาะสมด้านการวัดและประเมินผลการทำกิจกรรม แบบฝึกหัด ใบงาน มีความเหมาะสมมากที่สุด 4) ความเหมาะสมด้านระยะเวลาที่ใช้ในแต่ละแผนของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน มีค่าเฉลี่ยรวม เท่ากับ 4.67 ซึ่งแปลผลได้ว่า ความเหมาะสมด้านระยะเวลาที่ใช้ มีความ

เหมาะสมมากที่สุด และ 5) ความเหมาะสมด้านการใช้ภาษาของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.67 ซึ่งแปลผลได้ว่า ความเหมาะสมด้านการใช้ภาษา มีความเหมาะสมมากที่สุด

ตาราง 22 แสดงค่าเฉลี่ยความเหมาะสมและการแปลผลค่าเฉลี่ยของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงานทั้ง 5 แผน

รายการประเมิน	แผนการจัดการเรียนรู้					ค่าเฉลี่ยรวม	แปลผล
	แผนที่	แผนที่	แผนที่	แผนที่	แผนที่		
	1	2	3	4	5		
ความเหมาะสมด้านองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน	5.00	5.00	4.67	4.67	5.00	4.87	มากที่สุด
ความเหมาะสมด้านกิจกรรมการเรียนรู้ของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน	4.33	4.67	5.00	4.33	4.67	4.60	มากที่สุด
ความเหมาะสมด้านการวัดและประเมินผลการทำกิจกรรมแบบฝึกหัด ใบงาน ของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน	4.33	4.67	4.67	5.00	4.67	4.67	มากที่สุด
ความเหมาะสมด้านระยะเวลาที่ใช้ในแต่ละแผนของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน	4.67	4.33	4.67	4.67	4.67	4.60	มากที่สุด
ความเหมาะสมด้านการใช้ภาษาของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน	5.00	4.33	4.33	5.00	4.67	4.67	มากที่สุด

จากตาราง 22 ค่าความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 5 แผน ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง New year's day แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง New year's day แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง Hklaw[^] Ja⁻ ve Custom (ประเพณีกินวอ) แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง Ja⁻ shi⁻ awv jav ve Custom (ประเพณีกินข้าวใหม่) และแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง Pawi te ve Custom (ประเพณีเต็นจะคี) พบว่า 1) ความเหมาะสมด้านองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงานของทุกแผน มีค่าเฉลี่ยรวม เท่ากับ 4.87 ซึ่งแปลผลได้ว่า ความเหมาะสมด้านองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ มีความเหมาะสมมากที่สุด 2) ความเหมาะสมด้านกิจกรรมการเรียนรู้ของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงานของทุกแผน มีค่าเฉลี่ยรวม เท่ากับ 4.60 ซึ่งแปลผลได้ว่า ความเหมาะสมด้านกิจกรรมการเรียนรู้ มีความเหมาะสมมากที่สุด 3) ความเหมาะสมด้านการวัดและประเมินผลการทำกิจกรรม แบบฝึกหัด ใบบางของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงานของทุกแผน มีค่าเฉลี่ยรวม เท่ากับ 4.67 ซึ่งแปลผลได้ว่า ความเหมาะสมด้านการวัดและประเมินผลการทำกิจกรรม แบบฝึกหัด ใบบาง มีความเหมาะสมมากที่สุด 4) ความเหมาะสมด้านระยะเวลาที่ใช้ในแต่ละแผนของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงานของทุกแผน มีค่าเฉลี่ยรวม เท่ากับ 4.60 ซึ่งแปลผลได้ว่า ความเหมาะสมด้านระยะเวลาที่ใช้ มีความเหมาะสมมากที่สุด และ 5) ความเหมาะสมด้านการใช้ภาษาของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงานของทุกแผน มีค่าเฉลี่ยรวม เท่ากับ 4.67 ซึ่งแปลผลได้ว่า ความเหมาะสมด้านการใช้ภาษา มีความเหมาะสมมากที่สุด

ตาราง 23 แสดงประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐาน ร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน จำนวน 5 แผน

นักเรียน คนที่	คะแนนระหว่างเรียน (E ₁)					รวม	คะแนนสอบ หลังเรียน (E ₂)
	แผนที่ 1	แผนที่ 2	แผนที่ 3	แผนที่ 4	แผนที่ 5		
	1	2	3	4	5	75 คะแนน	
1	11	10	12	11	12	56	20
2	12	11	13	10	12	58	19
3	11	11	12	12	11	57	19
4	13	12	12	13	13	63	20

ตาราง 23 (ต่อ)

นักเรียน คนที่	คะแนนระหว่างเรียน (E ₁)					รวม	คะแนนสอบ หลังเรียน (E ₂)
	แผนที่ 1	แผนที่ 2	แผนที่ 3	แผนที่ 4	แผนที่ 5		
						75 คะแนน	
5	12	12	11	12	13	60	21
6	10	12	13	13	13	61	20
7	12	12	13	12	13	62	21
8	11	11	10	10	12	54	19
9	11	12	12	13	10	58	19
10	12	12	11	10	10	55	20
11	11	11	11	11	10	54	22
12	12	13	13	13	11	62	20
13	12	12	12	12	12	60	21
14	11	10	12	12	13	58	20
15	10	12	12	13	12	59	20
16	10	11	10	11	12	54	20
17	13	11	12	12	12	60	19
18	12	12	12	12	13	61	20
19	11	12	13	11	11	58	22
20	10	10	12	10	11	53	21
21	12	13	13	13	12	63	19
22	11	12	12	13	12	60	18
23	10	12	12	10	11	55	20
รวม	260	266	275	269	271	1,341	460
						ค่าเฉลี่ย	58.31
						ร้อยละ	77.74
							80.00

จากตาราง 23 แสดงให้เห็นประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิด
พหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน ระดับ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีค่าประสิทธิภาพ E₁/E₂ เท่ากับ 77.74/80.00

ตาราง 24 แสดงค่าเฉลี่ยดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์การเรียนรู้ของแบบทดสอบการฟังภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยผู้เชี่ยวชาญ

ข้อ	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			รวม	IOC	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
2	+1	0	+1	2	0.67	ใช้ได้
3	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
4	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
5	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
6	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
7	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
8	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
9	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
10	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้

จากตาราง 24 การวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบการฟังภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน พบว่าแบบทดสอบทั้ง 10 ข้อมีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป ซึ่งสามารถนำไปใช้ได้

ตาราง 25 แสดงค่าเฉลี่ยดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์การเรียนรู้ของแบบทดสอบการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยผู้เชี่ยวชาญ

ข้อ	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			รวม	IOC	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
2	+1	+1	0	2	0.67	ใช้ได้
3	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
4	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
5	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
6	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้

ตาราง 25 (ต่อ)

ข้อ	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			รวม	IOC	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
7	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
8	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
9	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
10	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้

จากตาราง 25 การวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน พบว่าแบบทดสอบ ทั้ง 10 ข้อมีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป ซึ่งสามารถนำไปใช้ได้

ตาราง 26 แสดงค่าเฉลี่ยดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างข้อคำถามกับประเด็นการประเมินของแบบประเมินความพึงพอใจนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน

ข้อที่	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			รวม	IOC	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน						
1	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
2	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
3	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
4	+1	+1	0	2	0.67	ใช้ได้
ด้านสื่อและปัจจัยสนับสนุนการเรียนการสอน						
5	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
ด้านสื่อและปัจจัยสนับสนุนการเรียนการสอน						
6	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
7	+1	+1	0	2	0.67	ใช้ได้

ตาราง 26 (ต่อ)

ข้อที่	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			รวม	IOC	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
ด้านการนำไปใช้						
8	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
9	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
10	+1	+1	0	2	0.67	ใช้ได้

จากตาราง 26 การวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบสอบถามความพึงพอใจ โดยผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน มีดังนี้

ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน

ข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป ได้แก่ ข้อ 1, 2, 3, 4 ซึ่งสามารถนำไปใช้ได้

ด้านสื่อและปัจจัยสนับสนุนการเรียนการสอน

ข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป ได้แก่ ข้อ 5, 6, 7 ซึ่งสามารถนำไปใช้ได้

ด้านการนำไปใช้

ข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป ได้แก่ ข้อ 8, 9, 10 ซึ่งสามารถนำไปใช้ได้

ตาราง 27 แสดงค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาข้อคำถามของแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน

นักเรียน	ข้อคำถามของแบบประเมินความพึงพอใจ										รวม	เฉลี่ย
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10		
1	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	30	3
2	3	3	3	3	3	2	3	3	3	3	29	2.9
3	3	3	2	2	2	3	3	3	3	2	26	2.6

ตาราง 27 (ต่อ)

นักเรียน	ข้อคำถามของแบบประเมินความพึงพอใจ										รวม	เฉลี่ย
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10		
4	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	30	3
5	3	3	3	3	3	3	3	3	3	2	29	2.9
6	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	30	3
7	3	3	3	2	3	3	3	3	3	3	29	2.9
8	3	3	3	3	2	3	3	3	3	3	29	2.9
9	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	30	3
10	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	30	3
11	3	3	3	2	3	3	3	3	3	3	29	2.9
12	3	3	3	2	3	3	3	3	3	3	29	2.9
13	2	2	3	3	2	3	3	1	1	2	22	2.2
14	3	3	2	3	3	3	3	3	3	3	29	2.9
15	3	3	3	3	3	2	3	3	3	3	29	2.9
16	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	30	3
17	2	3	3	3	3	3	3	3	3	3	29	2.9
18	3	3	3	3	3	2	3	3	3	3	29	2.9
19	3	3	3	3	3	2	3	3	3	3	29	2.9
20	2	2	2	1	3	1	3	3	3	2	22	2.2
21	3	2	2	2	2	2	2	1	1	2	19	1.9
22	3	3	3	2	2	3	3	3	3	3	28	2.8
23	3	3	2	3	3	3	3	3	3	3	29	2.9
Correlation (r)	0.4	0.9	0.4	0.3	0.49	0.31	0.6	0.7	0.7	0.7	5.7	0.58
Cronbach's Alpha	0.8	0.8	0.8	0.8	0.8	0.8	0.8	0.81	0.81	0.81	8.4	0.84
Alpha (α)	4	0	4	5	3	5	3				2	

จากตาราง 27 พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α) ของข้อคำถามแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน มีดังนี้

1. ข้อคำถามที่มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α) มากกว่า 0.70 ได้แก่ ข้อ 2 โดยมีค่าความเชื่อมั่นในระดับพอใช้ ซึ่งสามารถนำไปใช้ได้
2. ข้อคำถามที่มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α) มากกว่า 0.80 ได้แก่ ข้อ 1, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 โดยมีค่าความเชื่อมั่นในระดับดี ซึ่งสามารถนำไปใช้ได้
3. ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α) ของแบบประเมินความพึงพอใจทั้งฉบับ เท่ากับ 0.84 โดยมีค่าความเชื่อมั่นในระดับดี ซึ่งสามารถนำไปใช้ได้

ตาราง 28 แสดงค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษา โดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน

ข้อ	รายการ	Cronbach's Alpha Coefficient (α)
ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน		0.83
1	นักเรียนได้ฝึกการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ	0.84
2	นักเรียนได้ใช้ภาษาลาหู่ในการเรียนรู้	0.80
3	ชิ้นงานที่ครูมอบหมายมีความเหมาะสมกับนักเรียน	0.84
4	การเรียนรู้ที่ครูจัดให้มีความแปลกใหม่และสนุกสนาน	0.85
ด้านสื่อและปัจจัยสนับสนุนการเรียนการสอน		0.84
5	มีการใช้บัตรภาพ บัตรคำ เพลง เกม ในการเรียนรู้	0.83
6	ใบงาน แบบฝึกหัด มีความเหมาะสมกับนักเรียน	0.85
7	มีการจัดห้องเรียนให้น่าเรียน	0.83
ด้านการนำไปใช้		0.81
8	นักเรียนสามารถนำคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ได้เรียน ไปใช้ในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษได้	0.81
9	นักเรียนสามารถนำประโยคภาษาอังกฤษที่ได้เรียน ไปใช้ในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษได้	0.81
10	นักเรียนสามารถนำวิธีการทำงานที่ได้เรียน ไปใช้กับรายวิชาอื่นได้	0.81
ค่า α รวม		0.84

จากตาราง 28 แสดงให้เห็นว่าจากการนำแบบประเมินความพึงพอใจไปวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Cronbach's Alpha Coefficient) กับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 23 คน พบว่า

ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของแบบประเมินความพึงพอใจชุดนี้ เท่ากับ 0.84 ซึ่งเมื่อเทียบกับเกณฑ์แล้ว ถือได้ว่าอยู่ในระดับดี หมายถึง แบบประเมินความพึงพอใจมีความน่าเชื่อถือและสามารถนำไปศึกษากับกลุ่มตัวอย่างจริงได้

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาที่มีค่าสูงสุด คือ ด้านสื่อและปัจจัยสนับสนุนการเรียนการสอน เท่ากับ 0.84 และค่าสัมประสิทธิ์แอลฟารายข้อที่มากที่สุด คือ ใบงาน แบบฝึกหัด มีความเหมาะสมกับนักเรียน ซึ่งมีค่า 0.85 รองลงมาคือ ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา เท่ากับ 0.83 และค่าสัมประสิทธิ์แอลฟารายข้อที่มากที่สุด คือ การเรียนรู้ที่ครูจัดให้มีความแปลกใหม่และสนุกสนาน เท่ากับ 0.85 และด้านที่มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาต่ำสุด คือ ด้านการนำไปใช้ เท่ากับ 0.81 และค่าสัมประสิทธิ์แอลฟารายข้อทุกข้อในด้านนี้มีค่าเท่ากัน คือ 0.81

ภาคผนวก ง ผลการเปรียบเทียบผลการทดสอบการฟังและการพูดภาษาอังกฤษและผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน

1. การเปรียบเทียบผลการทดสอบการฟังภาษาอังกฤษ รายบุคคลจากแบบทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) และหลังเรียน (Post-test) ด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน

2. การเปรียบเทียบผลการทดสอบการพูดภาษาอังกฤษ รายบุคคลจากแบบทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) และหลังเรียน (Post-test) ด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน

3. การวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน

ตาราง 29 แสดงการเปรียบเทียบผลการทดสอบการฟังภาษาอังกฤษ รายบุคคลจากแบบทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) และหลังเรียน (Post-test) ด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน

นักเรียน	คะแนนก่อนเรียน (10)	คะแนนหลังเรียน (10)	ความต่างของคะแนน
คนที่ 1	3	7	4
คนที่ 2	3	7	4
คนที่ 3	3	8	5
คนที่ 4	3	7	4
คนที่ 5	3	8	5
คนที่ 6	2	7	5
คนที่ 7	2	9	7
คนที่ 8	3	7	4
คนที่ 9	3	8	5
คนที่ 10	3	7	4
คนที่ 11	5	9	4
คนที่ 12	4	7	3
คนที่ 13	5	7	2

ตาราง 29 (ต่อ)

นักเรียน	คะแนนก่อนเรียน (10)	คะแนนหลังเรียน (10)	ความต่างของคะแนน
คนที่ 14	5	7	2
คนที่ 15	1	7	6
คนที่ 16	3	9	6
ค่าเฉลี่ย	3.19	7.56	4.36

จากตาราง 29 แสดงให้เห็นว่าผลการทดสอบการฟังภาษาอังกฤษก่อนเรียน (Pre-test) มีค่าเฉลี่ย 3.19 และผลการทดสอบการฟังภาษาอังกฤษหลังเรียน (Post-test) มีค่าเฉลี่ย 7.56 ซึ่งมีค่าเฉลี่ยความต่างของคะแนน เท่ากับ 4.36

ตาราง 30 แสดงการเปรียบเทียบผลการทดสอบการพูดภาษาอังกฤษ รายบุคคลจากแบบทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) และหลังเรียน (Post-test) ด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน

นักเรียน	คะแนนก่อนเรียน (15)	คะแนนหลังเรียน (15)	ความต่างของคะแนน
คนที่ 1	6	11	5
คนที่ 2	7	10	3
คนที่ 3	5	11	6
คนที่ 4	5	10	5
คนที่ 5	5	10	5
คนที่ 6	5	10	5
คนที่ 7	7	11	4
คนที่ 8	5	10	5
คนที่ 9	8	13	5
คนที่ 10	6	11	5
คนที่ 11	7	13	6
คนที่ 12	7	12	5
คนที่ 13	5	10	5
คนที่ 14	7	11	4

ตาราง 30 (ต่อ)

นักเรียน	คะแนนก่อนเรียน (15)	คะแนนหลังเรียน (15)	ความต่างของคะแนน
คนที่ 15	8	14	6
คนที่ 16	7	13	6
ค่าเฉลี่ย	6.25	11.25	5.00

จากตาราง 30 แสดงให้เห็นว่าผลการทดสอบการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียน (Pre-test) มีค่าเฉลี่ย 6.25 ผลการทดสอบการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียน (Post-test) มีค่าเฉลี่ย 11.25 ซึ่งมีค่าเฉลี่ยความต่างของคะแนน เท่ากับ 5.00

ตาราง 31 แสดงผลวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษา
แม่เป็นฐานร่วมกับวิธีสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน

รายการ	ระดับความพึงพอใจ			\bar{X}	S.D.	แปลความหมาย
	3	2	1			
ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน						
1. นักเรียนได้ฝึกการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ	16	0	0	3.00	0.000	มีความพึงพอใจมาก
2. นักเรียนได้ใช้ภาษาลาหู่ในการเรียนรู้	16	0	0	3.00	0.000	มีความพึงพอใจมาก
3. ชิ้นงานที่ครูมอบหมายมีความเหมาะสมกับนักเรียน	8	8	0	2.50	0.516	มีความพึงพอใจมาก
4. การเรียนรู้ที่ครูจัดให้มีความแปลกใหม่และสนุกสนาน	14	2	0	2.88	0.342	มีความพึงพอใจมาก
ค่าเฉลี่ย				2.85	0.205	มีความพึงพอใจมาก
ด้านสื่อและปัจจัยสนับสนุนการเรียนการสอน						
5. มีการใช้บัตรภาพ บัตรคำ เพลง เกมในการเรียนรู้	14	2	0	2.88	0.342	มีความพึงพอใจมาก

ตาราง 31 (ต่อ)

รายการ	ระดับความพึงพอใจ			\bar{X}	S.D.	แปลความหมาย
	3	2	1			
6. ใบงาน แบบฝึกหัด มีความเหมาะสมกับ นักเรียน	10	6	0	2.63	0.500	มีความพึงพอใจมาก
7. มีการจัดห้องเรียน ให้หน้าเรียน	11	5	0	2.69	0.479	มีความพึงพอใจมาก
	ค่าเฉลี่ย			2.73	0.107	มีความพึงพอใจมาก
ด้านการนำไปใช้						
8. นักเรียนสามารถนำ คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ได้ เรียน ไปใช้ในการสื่อสาร ด้วยภาษาอังกฤษได้	8	8	0	2.50	0.516	มีความพึงพอใจมาก
9. นักเรียนสามารถนำ ประโยคภาษาอังกฤษที่ได้ เรียน ไปใช้ในการสื่อสาร ด้วยภาษาอังกฤษได้	9	7	0	2.56	0.512	มีความพึงพอใจมาก
10. นักเรียนสามารถนำ วิธีการทำงานที่ได้เรียน ไปใช้กับรายวิชาอื่นได้	8	8	0	2.50	0.516	มีความพึงพอใจมาก
	ค่าเฉลี่ย			2.52	0.028	มีความพึงพอใจมาก

จากตาราง 31 พบว่านักเรียนผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความพึงพอใจต่อการวิจัย เรื่อง การพัฒนาการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน เพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในครั้งนี้อยู่ในระดับมาก (100.00%) โดยเฉลี่ยมีความพึงพอใจต่อการวิจัยในครั้งนี้ในด้านกิจกรรมการเรียนการสอนอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 2.85$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ด้านปัจจัยนำเข้า ข้อ 1-ข้อ 4 นักเรียนผู้ตอบแบบสอบถามมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก แสดงให้เห็นว่านักเรียนได้ฝึกการฟังและการพูดภาษาอังกฤษโดยการใช้ภาษาลาหู่ในการเรียนรู้อย่างเหมาะสม ชิ้นงานที่ครูมอบหมายมีความเหมาะสมกับนักเรียน และการเรียนรู้ที่ครูจัดให้มีความแปลกใหม่

และสนุกสนานสำหรับนักเรียน ความพึงพอใจด้านสื่อและปัจจัยสนับสนุนการเรียนการสอนอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 2.73$) ข้อ 5, ข้อ 6 และข้อ 7 นักเรียนผู้ตอบแบบสอบถามมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก และข้อ 7 นักเรียนผู้ตอบแบบสอบถามมีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง แสดงให้เห็นว่าสื่อที่ครูใช้ได้แก่ บัตรภาพ บัตรคำ เพลง เกม รวมถึงใบงาน แบบฝึกหัดมีความเหมาะสมกับนักเรียน รวมถึงการจัดห้องเรียนให้น่าเรียน นักเรียนยังมีความพึงพอใจในระดับมากเช่นกัน และความพึงพอใจด้านการนำไปใช้อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 2.52$) ข้อ 8, ข้อ 9 และข้อ 10 นักเรียนผู้ตอบแบบสอบถามมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก แสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐาน ร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน นักเรียนสามารถนำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ประโยคภาษาอังกฤษที่ได้เรียนไปใช้ในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษในสถานการณ์อื่น ๆ ได้ รวมทั้งการนำวิธีการทำงานที่ได้เรียนไปใช้กับรายวิชาอื่น นักเรียนมีความพึงพอใจในระดับมากเช่นกัน ซึ่งหมายถึงขั้นตอนการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐาน ร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน นักเรียนจะสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการเรียนวิชาอื่น ๆ ได้

ภาคผนวก จ ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้

1. แผนการจัดการเรียนรู้ ที่ 5 เรื่อง Pawi te ve Custom (ประเพณีเต็นจะคี)

แผนการจัดการเรียนรู้

สาระการเรียนรู้วิชาภาษาต่างประเทศ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1/2564

รหัสวิชา อ 13101

รายวิชา ภาษาอังกฤษพื้นฐาน

หน่วยการเรียนรู้ Festival

จำนวน 15 ชั่วโมง

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง Pawi te ve Custom (ประเพณีเต็นจะคี) เวลา 3 ชั่วโมง

1. มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ป.3/3 เลือก/ระบุภาพ หรือสัญลักษณ์ตรงตามความหมายของกลุ่มคำและประโยคที่ฟัง

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ป.3/1 พูดโต้ตอบด้วยคำสั้นๆ ง่ายๆ ในการสื่อสารระหว่างบุคคลตามแบบที่ฟัง

ป.3/4 พูดขอและให้ข้อมูลง่ายๆ เกี่ยวกับตนเอง และเพื่อนตามแบบที่ฟัง

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

ป.3/1 พูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

ป.3/2 บอกชื่อและคำศัพท์ง่ายๆ เกี่ยวกับเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลอง และชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา

ป.3/3 เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับวัย

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

ป.3/1 ฟัง/พูดในสถานการณ์ง่ายๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน

2. สาระสำคัญ

เรียนรู้การฟังคำศัพท์เกี่ยวกับประเพณีเต็นจะคีของชนเผ่าลาหู่ ได้แก่ planting, running, picking, walking, stamping, hunting, cutting, dressing และการพูดสนทนาด้วย

ประโยคภาษาอังกฤษสั้น ๆ เกี่ยวกับลักษณะท่าทางที่พบในท่าของการเต้นจะดี ได้แก่ What does this action look like? และ It looks like

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

- 3.1 บอกความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับประเพณีเต้นจะดีได้อย่างถูกต้อง
- 3.2 ฟังและใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษร่วมกับประโยคภาษาอังกฤษสั้น ๆ ในการพูดสนทนา ถาม-ตอบ เกี่ยวกับลักษณะท่าทางประกอบการเต้นจะดีได้
- 3.3 เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาด้วยความสนใจ

4. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

ความสามารถในการสื่อสาร

5. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

- 5.1 ใฝ่เรียนรู้
- 5.2 มุ่งมั่นในการทำงาน

6. ชิ้นงานและภาระงาน

- 6.1 แบบฝึกหัดการฟังและจับคู่คำศัพท์เกี่ยวกับวันเต้นจะดีกับรูปภาพท่าทาง
- 6.2 การสนทนา ถาม-ตอบ เกี่ยวกับวันเต้นจะดี และทำท่าทางประกอบคำถามการตอบคำถามโดยใช้รูปแบบประโยคที่กำหนดให้

7. กระบวนการการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ (การสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน)

กิจกรรม	ภาษา		
	ลาหู่	ไทย	อังกฤษ
ชั่วโมงที่ 1			
ขั้นที่ 1 ขั้นก่อนการปฏิบัติภาระงาน (Pre-task) 1. ครูเปิดวีดิโอการเต้นจะดีให้นักเรียนดู	เพลง อะ มะ เล	การเต้นนี้คือ อะไร และพวกเขา กำลังทำอะไร อะไร	Do you know this dancing? What are they doing?
2. เมื่อนักเรียนตอบได้ว่าเป็นวันเต้นจะดี ครูสอน คำศัพท์ planting, running, picking, walking, stamping, hunting, cutting, dressing โดยใช้ บัตรภาพและใช้คำถาม (ครูสอนให้นักเรียน สะกด อ่านออกเสียง และแปลความหมาย จนครบทุกคำ)	ปลูก = ตี เว วิ่ง = กือ เว เก็บ = กู เว เดิน = จู เว กระที่บ = หลี่ แจจะ เว ล่าสัตว์ = บ็อก เว	วันนี้เราจะมา เรียนเกี่ยวกับวัน เต้นจะดีเป็น ภาษาอังกฤษ	O.K. Today we will learn about Pawi te ve Custom in English version.

กิจกรรม	ภาษา		
	ลาหู่	ไทย	อังกฤษ
3. ครูทบทวนคำศัพท์ทั้งหมด โดยการให้นักเรียนทำใบงานเปรียบเทียบท่าเต้นในการเต้นจะดีและท่าทางในชีวิตประจำวัน โดยฟังคำศัพท์และเลือกตอบ (ใบงาน Match the meaning with the pictures)		ดูรูปภาพในบัตรภาพแล้วบอกว่าเขา/หล่อนกำลังทำอะไร	O.K. Let see this card, can you tell me what is he/she doing?
4. ครูสอนรูปประโยค What does this action look like? และ It looks like ให้กับนักเรียน จากนั้นให้นักเรียนจับคู่และผลัดกันทำท่าทางและถามตอบ (ครูอาจตรวจสอบนักเรียนในการพูดสนทนาถามตอบโดยการให้ยืนและลองสนทนากันทีละคู่)		1. ฟังคำศัพท์แล้วเลือกจับคู่กับรูปภาพให้ถูกต้อง 2. เราจะมาเรียนรูปประโยคในการสนทนาเกี่ยวกับวันต้นจะดี A: What does this action look like? B: It looks likeคำศัพท์.....	1.Listen the words about actions and match with the picture. Are you ready? 2. We are going to learn about the sentences to make conversation on Pawi te ve Custom. Like this.... A: What does this action look like? B: It looks like
ชั่วโมงที่ 2			
ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินงานตามตามวงจรของการปฏิบัติภาระงาน (Task cycle) 1. ครูให้นักเรียนจับคู่และผลัดกันทำท่าทางและถามตอบ จากรูปแบบประโยคที่กำหนด (ครูอาจตรวจสอบนักเรียนในการพูดสนทนาถามตอบโดยการให้ยืนและลองสนทนากันทีละคู่)	นักเรียนสามารถใช้ภาษาลาหู่ในการสนทจาระหว่างการฝึกได้	จับคู่และฝึกสนทนาเกี่ยวกับวันต้นจะดี	Find your partner and make the conversation about Pawi te ve Custom.

กิจกรรม	ภาษา		
	ลาหู่	ไทย	อังกฤษ
2. ครูเปิดดนตรีประกอบการเต้นจะคี และให้นักเรียนออกมาทำกิจกรรม Dance and Chat โดยต้องสนทนาหน้าชั้นเรียนทีละคู่ โดยผลัดกันทำท่าทางการเต้นจะคีพร้อมทั้ง ถามและตอบจำนวน 5 ท่า โดยครูฟังนักเรียนที่ออกมาสนทนาพร้อมกับบันทึกจุดเด่น จุดแก้ไขเพื่อประกอบการประเมินในการให้คะแนน		1. ให้นักเรียนออกมาเต้นจะคีตามดนตรีและสนทนาเป็นคู่หน้าชั้นเรียน 2. และอย่าลืมจดบันทึกข้อดี ข้อแก้ไขของเพื่อนในกระดาษไว้ด้วย	1. O.K. It's time to show to your friends Dance and Chat. So, I will play the music during your conversation. 2. And don't forget to note somethings when your friends do the conversation.
ขั้นที่ 3 ขั้นเน้นการใช้ภาษา (Language focus) 1. เมื่อนักเรียนทุกคนออกมาสนทนาหน้าชั้นจนครบแล้ว ครูและนักเรียนร่วมกันอภิปรายจุดเด่น และจุดแก้ไขในการใช้ภาษาของนักเรียนทีละคู่ร่วมกัน		เรามาร่วมกัน อภิปรายจุดเด่น และจุดแก้ไขในการใช้ภาษาของนักเรียนทีละคู่ร่วมกัน	Let's discuss about each pair.
2. ครูบอกจุดเด่น จุดแก้ไข ของนักเรียนแต่ละคู่เพิ่มเติม จากการบันทึกของครู		ครูใช้ภาษาไทยในการสื่อสารเป็นหลัก	
3. ครูและนักเรียนร่วมกันทบทวนคำศัพท์ และรูปแบบประโยคอีกครั้ง			O.K. Let's review the words and the sentences again.

8. สื่อ/แหล่งเรียนรู้

- 8.1 วีดีโอการเต้นจะคี ชนเผ่าลาหู่
- 8.2 ดนตรีประกอบการเต้นจะคี ชนเผ่าลาหู่
- 8.3 บัตรภาพ/บัตรคำ

8.4 ใบงาน Match the meaning with the pictures

8.5 กิจกรรม Dance and Chat

9. การวัดและการประเมิน

จุดประสงค์การเรียนรู้	วิธีประเมิน	เครื่องมือประเมิน	เกณฑ์
1. บอกความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับวันเดือนจะดีได้อย่างถูกต้อง	นักเรียนฟังและจับคู่ความหมายของคำศัพท์เกี่ยวกับวันเดือนจะดี	ใบงาน Match the meaning with the pictures	ได้คะแนนร้อยละ 60 ขึ้นไป ถือว่า “ผ่าน”
2. ฟังและใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษร่วมกับประโยคภาษาอังกฤษสั้น ๆ ในการพูดสนทนา ถาม-ตอบ เกี่ยวกับการพูดสนทนา ถาม-ตอบ เกี่ยวกับวันเดือนจะดีได้	นักเรียนจับคู่สนทนา ถาม-ตอบ ด้วยประโยคภาษาอังกฤษเกี่ยวกับวันเดือนจะดี	1. กิจกรรม Dance and Chat 2. แบบบันทึกคะแนนการทำกิจกรรม Dance and Chat 3. เกณฑ์การให้คะแนนการทำกิจกรรม Dance and Chat	ได้คะแนนร้อยละ 60 ขึ้นไป ถือว่า “ผ่าน”
3. เขารวมกิจกรรมทางภาษาด้วยความสนใจ	นักเรียนรวมกิจกรรมการเรียนรู้กับเพื่อนอย่างมีความสุข	แบบสังเกตพฤติกรรมการทำงาน	ได้ระดับคุณภาพ “ผ่าน” ขึ้นไป

บันทึกหลังสอน

1. ผลการจัดการเรียนรู้

.....

.....

.....

2. ปัญหาและอุปสรรค

.....

.....

.....

3. ข้อเสนอแนะ/แนวทางการแก้ปัญหา

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้สอนและบันทึก

(นายฉัตรชัย พรหมมาภิษฐ์)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

สื่อ

บัตรภาพ

planting (แพลงทิง) การปลูกพืช

running (รันนิง) การวิ่ง

harvesting (แฮอเวสทิง) การเก็บเกี่ยว

walking (วอล์คกิง) การเดิน

stamping (สแตมปีง) การกระเทีบ

hunting (ฮันติง) การล่าสัตว์

chopping (ชอปปีง) การตัด

dressing (เดรสซิง) การแต่งตัว

Exercise: Match the meaning with the pictures

Direction: Listen the words and number with the correct pictures (8 points)

1.

2.

3.

4.

5.

6.

7.

8.

Name

Exercise: Match the meaning with the pictures

Direction: Listen the words and match with the correct pictures

1. chopping	2. stamping	3. planting	4. dressing
5. running	6. harvesting	7. walking	8. hunting

Answers

1. 3. planting
2. 1. Chopping
3. 5. Running
4. 6. Harvesting
5. 7. Walking
6. 2. Stamping
7. 8. Hunting
8. 4. dressing

เกณฑ์การประเมิน

ตอบถูก ได้ 1 คะแนน ตอบผิด ได้ 0 คะแนน

แบบบันทึกคะแนนการทำกิจกรรม Dance and Chat

เลขที่	ประเด็น/คะแนน	คำศัพท์	การสนทนา	รวมคะแนน
	ชื่อ - สกุล	5	5	10
1				
2				
3				
4				
5				
6				
7				
8				
9				
10				
11				
12				
13				
14				
15				
16				

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน
(.....)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

.....

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล	ฉัตรชัย พรหมมารักษ์
วัน เดือน ปี เกิด	5 มกราคม 2535
สถานที่เกิด	จังหวัดเชียงใหม่
วุฒิการศึกษา	คป. (ภาษาอังกฤษ) มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ เชียงใหม่
ที่อยู่ปัจจุบัน	41 หมู่ 8 ตำบลปงตำ อำเภอไชยปราการ จังหวัดเชียงใหม่ 50320
ผลงานตีพิมพ์	ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ฉัตรชัย พรหมมารักษ์ (ผู้ตีพิมพ์). (23 ธันวาคม 2564). การพัฒนาการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดพหุภาษาโดยใช้ภาษาแม่เป็นฐานร่วมกับวิธีการสอนภาษาโดยเน้นภาระงาน เพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ลาหู่ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. วารสารบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ปีที่ 12 ฉบับที่ 2 ประจำเดือนกรกฎาคม-ธันวาคม 2564. (หน้า 45-60)
รางวัลที่ได้รับ	-

